RACHEL FINDING

Femeia emancipată

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Nu, nu, ţine prea strâns ciocolata. Nu se vede numele de pe ambalaj. Spune-i s-o ţină cu vârfurile degetelor.

Sara oftă exasperată, în timp ce echipa pregătea cadrul pentru a opta oară.

In spatele ei, în cabina de regie despărţită printr-un geam de studioul de televiziune pe care-l închiriase pentru dimineaţa aceea, editorul de imagine resetă monitoarele, în timp ce asistentul de platou lua la cunoştinţă instrucţiunile, cu un gest al mâinii.

- Scuze, domnişoară Royle. Reluăm.

Glasul îi suna plat şi metalic în căştile Sarei. Cameramanii glumeau între ei, în timp ce repoziţionau camerele, cu cablurile ca nişte cordoane ombilicale şerpuind în urma lor, în timp ce tehnicienii de sunet instalau microfoanele la locurile lor, evitând cu îndemânare decorul. O machioră veni cu trusa spre

fetiţa bosumflată care era vedeta spotului publicitar şi-i retuşă pieptănătura. în sfârşit, totul fu gata si, din fericire, de astă dată merse bine; fetiţa vorbi la semnal, arătând de parcă i-ar fi plăcut la nebunie ciocolata care încă nu începuse să se topească sub proiectoarele arzătoare, şi chiar reuşi să nu acopere importantul nume al

mărcii cu degeţelele ei dolofane.

- O.K., cred c-am făcut-o. Acum nu mai trebuie decât să adăugăm muzica de început, remarcă editorul de imagine, cu un zâmbet uşurat.

- Slavă Domnului. Mă temeam că va trebui să lucrăm peste program şi să le plătim tuturor ore suplimentare. Şeful ar fi fost livid - contractul ăsta are un buget redus. Doamne, cât detest să lucrez cu copiii! adăugă Sara. Poţi aproape să garantezi că ceva o să meargă prost. Fie le curge nasul că-s răciţi, fie fac nazuri şi plâng, fie mamele lor fac atâta caz pentru felul cum arată, că ne ţin în loc o veşnicie.

- Nu uita animalele, îi aminti colegul ei. Mai ţii mine când câinele ăla a înhăţat produsul şi a dispărut printre scaunele din sală? Ne-a luat aproape o oră până să-l prindem.

- O, nu-mi aminti! gemu Sara. A fost unul dintre primele mele contracte. Nici acum nu ştiu cum de agenţia de publicitate nu m-a concediat pe loc.

- Probabil fiindcă toţi ceilalţi refuzaseră spotul, aşa că i l-au băgat pe gât unei începătoare, râse el.

Sara îi zâmbi, apoi se ridică să-şi strângă hârtiile şi să le pună în mapă. Tehnicianul o măsură cu o privire admirativă, contemplându-i silueta zveltă şi picioarele lungi, cu supleţea

evidenţiată de fusta modernă, cu falduri, şi jacheta de tweed, sub cascada părului blond lung până la umeri care-i încadra faţa cu trăsături delicate şi ochii căprui, de o blândeţe înşelătoare. înşelătoare, fiindcă ştia că ochii aceia se puteau aprinde imediat dacă un bărbat încerca s-o pună la punct sau să treacă peste instrucţiunile ei fără un motiv întemeiat - sau, poate, numai fiindcă era femeie într-o lume a bărbaţilor.

- Te las să strângi tu, Bill. Eu am la două o întâlnire cu un client nou şi vreau să mai lucrez câte ceva înainte.

- Bine, Sara. Am să aduc filmul când e gata şi ţi-l las la birou.

Ii mulţumi şi ieşi grăbită din studio, în parcare. Dacă ajungea la timp, putea recupera unele lucrări în timp ce-şi mânca sandvişul de prânz. Fusese pe deplin conştientă de privirea pofticioasă a tehnicianului - ba chiar se obişnuise pe deplin cu asemenea dezbrăcări imaginare în ultimii câţiva ani, de când bărbaţii încercau s-o estimeze, întrebându-se cum reuşise să ajungă într-o poziţie de conducere în acea junglă feroce a publicităţii, la vârsta relativ timpurie de douăzeci şi şase de ani. Mulţi dintre ei nici nu se codiseră să insinueze că probabil răzbise până acolo

trecând prin patul directorului administrativ - dar numai ea ştia că trebuise să lupte de două ori mai crâncen decât ar fi făcut-o un bărbat, pentru

a-şi atinge şi menţine poziţia. începuse lucrând ca secretară, dar se săturase să tot fie tratată ca o idioată fără minte care nu era în stare decât să se supună ordinelor, aşa că-şi impusese să-şi dovedească valoarea şi, în cele din urmă, urcase până la funcţia actuală, bine plătită dar şi plină de responsabilităţi. Avusese de îndurat câteva lovituri grele pe parcurs - multe dintre acestea, în mod surprinzător, din partea unor femei care nu avuseseră acelaşi succes, dar greutăţile nu făcuseră decât s-o ajute să devină şi mai dură, şi mai sigură pe sine şi mai hotărâtă decât oricând să ajungă acolo unde dorea.

Pe Baker Street se blocase circulaţia, dar în cele din urmă Sara reuşi să treacă şi-şi parcă maşina în locul ei rezervat din garajul subteran al edificiului unde se afla sediul companiei. în timp ce lua liftul până la etajul cinci, începu să revadă în minte sarcinile care o aşteptau, sortându-le în ordinea importanţei. Ar fi trebuit să aibă timp să revadă portofoliul cu modele pentru afişele contractului cu firma de cosmetice, înainte de a-l primi pe noul client. Străbătu coridorul spre uşa pe care era scris numele ei şi intră grăbită.

Secretara ei ridică privirea şi se pregăti să spună ceva, dar Sara o întrerupse:

- Adu-mi portofoliul companiei de cosmetice imediat ce poţi, vrei te rog, Jane? Şi trimite după sandvişurile mele obişnuite. Nici azi n-am timp să mă duc la masă, teamă mi-e.

Se întoarse să intre în birou, şi abia atunci o văzu pe fata în uniformă de şcoală care se ridicase la vederea ei.

- Nicky! Ce Dumnezeu cauţi aici? De ce nu eşti la şcoală? întrebă ea, privind-o cu uimire.

- Am... am vrut să-ţi vorbesc...

Fata aruncă o privire nesigură spre secretară, apoi se uită rugătoare la Sara.

- Bine, vino în biroul meu. Jane, adu sandvişuri şi cafele pentru două persoane.

O urmă pe Nicky în cabinet şi-şi scoase jacheta înainte de a se aşeza la birou. Apoi îşi privi contrariată sora după mamă, întrebându-se ce noi probleme se iviseră.

- In regulă, ia să auzim. Ce cauţi la Londra, când ar fi trebuit să fii la internatul şcolii tale din Kent?

Nicky înălţă capul, cu o expresie sfidătoare.

- Am plecat, spuse ea sec. Mă săturasem să fiu tratată ca un copil şi să trebuiască să port uniforma asta nesuferită. Tu nu ştii cum e să stai închisă acolo, continuă ea grăbită, la vederea lucirii de furie care se ivise în ochii Sarei. In fiecare săptămână aceleaşi lecţii, toate bisericuţele şi bârfele celorlalte fete... Sara, nu mai suport! A trebuit pur şi simplu să plec!

- Nu mai spune! replică Sara, cu o voce tăioasă. Ei bine, va trebui să te întorci. Nu eşti conştientă că-n semestrul următor ai examenele? Dacă nu le iei, n-ai să poţi intra la universitate.

Muşcându-şi buza, Nicky îi aruncă surorii ei o privire rugătoare. Nu semănau mult, deşi avuseseră aceeaşi mamă, care se recăsătorise după moartea tatălui Sarei. Câtă vreme Sara era blondă, Nicky avea un păr şaten deschis tuns scurt, cu şuviţe buclate, iar faţa şi silueta ei încă mai păstrau gingăşia adolescentină, dar într-o bună zi avea să arate foarte atrăgătoare, dacă era aranjată şi fardată bine.

Cu vocea cam întretăiată, spuse:

- Ştiu cât de mult înseamnă asta pentru tine, Sara, dar... îmi pare rău: nu vreau să mă duc la universitate.

Faţa Sarei se înnegură şi mai tare.

- Ăsta-i doar un moft, sau ai vreun motiv ca să mi-o spui? întrebă ea tăios. Nu cumva te-au exmatriculat?

- Nu, în nici un caz, se grăbi Nicky s-o asigure, apoi roşi, mutându-şi privirea.

- Haide, Nicky. S-a întâmplat ceva şi mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-mi spui. Sau preferi să telefonez la şcoală şi să întreb eu?

- Nu e nevoie!

Ridicând capul, fata îşi privi sora mai mare cu o expresie de mândrie ciudată, în timp ce spunea cu voce scăzută:

- Am un prieten.

- Asta-i tot? râse Sara, uşurată. Şi eu, care-mi imaginam toate grozăviile posibile! Dar nu e permis să ai prieteni, asta e? Te-au certat

profesoarele când au aflat? Lasă, nu contează. Voi încerca să le liniştesc. Am să le spun că nu-l vei mai vedea şi că de-acum încolo vei avea o comportare ireproşabilă...

- Nu, n-ai înţeles, o întrerupse Nicky. Nu vreau să renunţ la el. De fapt, adăugă ea pe un ton sfidător, vrem să ne căsătorim!

Se lăsă liniştea, scurtă dar încărcată, timp în care nu se auzi decât zgomotul traficului din stradă.

- Ce-ai spus? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

- Ce-ai auzit. Richard şi cu mine ne iubim şi vrem să ne căsătorim! ridică tonul Nicky, tot mai sfidătoare.

- Vă iubiţi? Nici măcar nu eşti destul de mare ca să ştii ce înseamnă cuvântul ăsta!

Sora ei se înroşi la faţă.

- Ba ştiu! Ştiu că-l iubesc pe Richard şi că vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de el.

Sara încercă să-şi păstreze calmul.

- Dar n-ai decât şaptesprezece ani. Şi oricât de adevărate ai crede pe moment că sunt sentimentele tale, te pot asigura că n-au să dureze. Peste câteva săptămâni, ai să te amorezezi în locul lui de un pop star sau de cine ştie cine, şi te vei gândi la acest Richard întrebându-te ce Dumnezeu găsiseşi la el. Şi-n fond, cine e? Un elev la o şcoală din vecini?

- Nu, e student la Universitatea din Londra. Va fi avocat, şi are douăzeci de ani.

încruntată, Sara îşi studie sora. Era ocrotitoarea legală a lui Nicky de aproape patru ani, de la acel îngrozitor accident de maşină care le lăsase orfane pe amândouă. Nu fusese o responsabilitate uşoară; Sara ştia ce dorise pentru Nicky tatăl ei şi încercase scrupulos să-i îndeplinească dorinţele, dar acest lucru îi crease probleme şi griji într-o perioadă când cariera îi solicitase toată atenţia. Crezuse că nu era decât o slăbiciune adolescentină, dar dacă tânărul acela avea douăzeci de ani...? întrebă încet:

- I-ai spus despre banii pe care ţi i-a lăsat tatăl tău?

Nicky îşi aruncă pe spate capul, înlăturându-şi bretonul din ochi.

- Sigur că i-am spus. Am stabilit încă de la început să nu avem secrete unul faţă de celălalt.

- înţeleg...

Vocea Sarei se înăspri.

- Şi nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să te dorească de soţie numai pentru bani? Ştii bine că e vorba de foarte mulţi bani, Nicky.

- E îngrozitor ce spui! Ştiu că mă iubeşte!

- Ba nu, tocmai asta e problema, că nu ştii. Nu eşti destul de matură ca să deosebeşti realitatea de prefăcătorie.

Se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

- Ascultă, trebuie să fii raţională. Dacă băiatul ăsta te iubeşte cu adevărat, atunci va dori să-ţi

termini studiile, nu te va sili să ţi le abandonezi. Aveţi timp destul - să-ţi dai examenele, să te duci la universitate şi abia apoi să vă căsătoriţi. Ai cele mai minunate posibilităţi să-ţi faci un rost în viaţă, Nicky. Ar trebui să profiţi din plin, nu să renunţi fiindcă te-a sărutat un băiat şi te-a făcut că crezi că eşti femeie, nu elevă!

Un moment, Nicky îşi privi mâinile, apoi ridică ochii spre Sara.

- Ştiu că nu-mi doreşti decât binele, şi-ţi sunt recunoscătoare, Sara, sincer. Ştiu că vrei să am toate posibilităţile pe care tu nu le-ai avut, dar nu-mi doresc
o carieră. Nu e deloc genul meu. Vreau doar să mă mărit cu Richard şi să trăiesc cu el. Pentru mine, universitatea ar fi o pierdere de vreme. Eu nu am elanul şi ambiţia ta. Cred că nu-s decât o fată de modă veche, care vrea să se mărite şi să aibă copii.

Sara îi aruncă o privire tăioasă.

- Nu cumva... ai avut relaţii intime cu băiatul ăsta, nu-i aşa?

înroşindu-se ca focul, Nicky întoarse repede capul, chiar în clipa când se auzea o bătaie în uşă, după care secretara intră cu sandvişurile şi cafeaua.

După ce secretara ieşi, Sara o întrebă:

- Ei?

La fel de roşie la faţă, Nicky scutură din cap.

Sora ei o privi atentă o clipă, apoi spuse:

- Potfim, mănâncă şi tu ceva.
Se uită la ceas, conştientă că trecea timpul.
- Ascultă, Nicky, eu mai am nişte treabă. Am să-ţi dau cheia apartamentului şi poţi să te duci şi să mă aştepţi acolo, dar Dumnezeu ştie la ce oră am să pot scăpa. Am să-i telefonez directoarei de la şcoală ca să-i spun unde eşti. Cred că e mai bine să stai la Londra în noaptea asta, iar mâine am să te duc eu la şcoală.
Văzând expresia încăpăţânată care se ivi în ochii fetei, continuă exasperată:
- îmi pare rău, Nicky, dar altă soluţie nu există. Eşti minoră, şi în nici un caz n-am să consimt la ideea asta atât de aiurită. Mâine ai să te întorci la şcoală, iar eu voi avea grijă ca profesoarele să ia măsuri să nu-l mai vezi pe băiatul ăsta.
Vocea i se îmblânzi, în timp ce atingea mâna surorii sale mai tinere.
- Ştiu că pare o atitudine neînţelegătoare şi victoriană, dar crede-mă, e pentru binele tău.
Cum Nicky nu-i răspunse, oftă uşor şi adăugă:
- Mănâncă-ţi sandvişurile.
- Nu mi-e foame.
- Ascultă, dacă ai de gând să stai bosumflată, poţi s-o faci în altă parte.
îşi deschise poşeta.
- Uite aici cheia şi bani de taxi. Voi veni acasă cât pot de repede.

Cu o faţă crispată şi nefericită, Nicky luă

cheia şi ieşi grăbită din birou, fără o vorbă. Sara rămase un moment cu privirea după ea, apoi ridică din umeri şi luă dosarul noului client. Un lucru pe care-l învăţase încă de la începuturile carierei era cum să scape de influenţele din afară, concentrându-se exclusiv asupra a ceea ce făcea, şi curând se cufundă în muncă, uitând de problema cu Nicky.

* * *

Noul client se dovedi a fi foarte irascibil; nu se bucura că avea de-a face cu o femeie, aşa că Sara îşi impuse să-l convingă că-şi putea face datoria. îşi folosi puţin şi farmecele - procedeu pe care-l dispreţuia, dar învăţase din experienţă că scurta multe tergiversări şi economisea timp. Aşa că, întrucât voia să scape cât mai devreme, îl convinse să semneze contractul flatându-l şi aproape seducându-l. Dar apoi clientul vru să vadă studiourile graficienilor şi alte fotografilor, aşa să scăpă de el foarte târziu - şi încă mai avea de parcurs portofoliul cosmeticelor, înainte de a pleca acasă.

încă mai lucra, când Jane o sună ca să-i spună că o căuta cineva.

- Un anume domn Alexander Brandon. Spune că e ceva foarte important.

- Zi-i că-s ocupată. Află ce vrea şi, dacă e important, va trebui să-şi programeze o audienţă, dar nu

săptămâna asta, am mult prea multe pe cap. Şi

pe urmă, du-te şi tu acasă, Jane. N-are nici un rost să mai pierzi vremea pe-aici.

Şi se apucă de treabă - dar interfonul se auzi din nou, aproape imediat.

- Nu vrea să-mi spună ce doreşte. Susţine că-i o chestiune personală.

Nemulţumită, Sara răspunse:

- Nu mă interesează cum faci, Jane, numai scapă-mă de el.

Închizând interfonul, bombăni o înjurătură printre dinţi, nemulţumită că i se pretindea să primească vizite la ora aceea - dar abia dacă revenise cu privirea spre portofoliu, când uşa se dădu de perete şi un bărbat năvăli în cabinet, cu Jane pe urmele lui.

- îmi pare rău, Sara, am încercat să-l opresc, dar a intrat cu forţa...

- E-n regulă, Jane, sună doar după omul de serviciu şi spune-i să trimită pe cineva să dea afară un intrus, te rog, vrei?

Sara vorbea calm, dar în obraji îi apăruseră două pete roşii de furie.

Necunoscutul străbătu cu pas hotărât încăperea şi-şi rezemă mâinile pe biroul ei, privind-o încruntat.

- Mă tem că n-o să scăpaţi atât de uşor de... cum era expresia aceea fermecătoare pe care aţi folosit-o, domnişoară Royle? Şi înainte de a vă trimite acoliţii ca

să încerce să mă dea afară - treabă care n-o să le reuşească, apropo - cred că e mai bine să vă spun că Richard French e nepotul meu.

Sara îl privi, cum stătea aplecat ameninţător în faţa ei.

- Richard... care? întrebă ea, cu uimire.

Străinul oftă, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o persoană incredibil de proastă.

- Richard French, tânărul cu care doreşte să se mărite sora dumneavoastră.

- A...!

Sara îşi reveni puţin şi dădu din cap spre secretară:

- E-n regulă, Jane, mă descurc eu. Du-te acasă acum.

- Rămân, dacă vrei, se oferi Jane, privindu-l cu teamă pe intrus.

- Nu, e-n regulă. Ne vedem mâine. La revedere.

Fata se retrase, iar Sara îl privi pe bărbatul din faţa
ei. Se îndreptase de spate, şi văzu că era înalt, cam de un metru şi optzeci şi cinci, cu umeri laţi, proporţionali cu statura. Purta un costum gri bine croit, iar părul lui brunet, destul de des, era pieptănat pe spate, lăsându-i expuse trăsăturile slabe, aproape autocratice - trăsături care erau marcate de o expresie încruntată de furie, în timp ce o privea sardonic cu ochii lui cenuşii.

- Nu vreţi să staţi jos, domnule...? Mă tem că nu v-am reţinut numele.

- într-adevăr, eraţi mult prea grăbită ca să vă mai daţi osteneala să ascultaţi.

îşi trase un scaun şi se aşeză, picior peste picior, dezinvolt.

- Numele meu este Brandon, Alex Brandon, şi, cum am spus, Richard French este nepotul meu, aflat în îngrijirea mea. Părinţii lui fac agricultură în Africa, iar eu răspund de el până-şi va obţine diploma. După aceea, va fi stăpân pe viaţa lui.

- Ei bine, dacă sunteţi responsabil pentru el, atunci

v- aş fi recunoscătoare dacă l-aţi ţine departe de sora mea, replică tăios Sara.

Alex Brandon deschise gura să vorbească, dar Sara continuă fără să se întrerupă:

- V-o fi trimis el aici ca să-i susţineţi cauza, dar n-o să folosească la nimic. De fapt, aş fi avut o părere mult mai bună despre acest băiat dacă venea personal, în loc de a vă trimite pe dumneavoastră ca emisar. Şi pot la fel de bine să vă spun chiar acum că nu aveţi nici cea mai mică şansă de a mă convinge să consimt la căsătoria asta ridicolă. Poate că nepotul dumneavoastră şi-a croit drum sub pielea lui Nicky, dar dacă vă-nchipuiţi c-am s-o las să se mărite cu primul oportunist în goană după avere, atunci vă înşelaţi, domnule Brandon, amarnic vă înşelaţi!

Alex Brandon rămase calm pe scaun, dar fălcile i se încleştaseră, iar în ochii cenuşii i se

zărea o lucire neplăcută, în timp ce o asculta.

- Aţi terminat? Fiindcă aş...

- Nu, n-am terminat, urmă Sara. întrucât nepotul dumneavoastră a fost prea laş ca să vină personal aici, puteţi să-i transmiteţi următorul mesaj: spuneţi-i să nu se mai apropie de Nicky. I-o fi dat ea impresia că va moşteni banii tatălui ei când se mărită, dar n-o poate face decât dacă se căsătoreşte cu aprobarea şi permisiunea mea. Şi nici în ruptul capului n-o voi lăsa să se mărite cu parazitul dumneavoastră de nepot, numai pentru ca el să trăiască pe picior mare cu banii lui Nicky, în timp ce studiază ca să-şi ia diploma - dacă studiază cu adevărat, adăugă ea caustic.

- A, studiază, nici o grijă...

Alex Brandon se aplecă înainte, spunând pe un ton furios:

- Studiază pe brânci, şi avea rezultate foarte bune, până când a apărut sora dumneavoastră şi a început să
i se arunce în braţe! De-atunci, îl pisează atât de mult, încât nu mai poate să se concentreze şi are probleme la colegiu, fiindcă-l sună mereu la ore nepotrivite şi-i cere să lipsească de la cursuri pentru a se întâlni cu ea.

Se ridică în picioare, privind-o cu dispreţ.

- Băiatul ăsta este în grija mea şi n-am de gând să-l las să rateze şansa unei cariere promiţătoare, numai pentru că o caraghioasă de liceană a intrat în rut. Aşa că vedeţi, domnişoară

Royle, adăugă el sarcastic, amândoi vrem ca această relaţie nefericită să ia sfârşit, deşi din motive diferite, după cum aţi fi

putut afla dacă aveaţi bunele maniere de a mă întreba ce doream, în loc să vă repeziţi să trageţi concluzii pripite.

Sara îl privi, în timp ce asimila ceea ce-i spusese, dar înainte de a apuca să răspundă, Brandon adăugă pe un ton extrem de sardonic:

- Iar acum, că v-am cunoscut, domnişoară Royle, înţeleg de ce ardea de nerăbdare fata aceea să scape de sub dominaţia dumneavoastră - dar va trebui să găsească pe altcineva, nu pe Richard, ca să-i înlesnească evadarea.

- Şi asta cam ce-ar vrea să însemne? replică Sara, abia păstrându-şi calmul.

- Vrea să însemne, domnişoară Royle, că sunteţi una dintre cele mai dictatoriale şi nefeminine femei pe care am avut vreodată neplăcerea să le cunosc. Sunt gata să pariez că vă ţineţi sora numai în ordine şi o siliţi să vi se supună, spunându-i că-i pentru binele ei. Probabil biata fată se teme de moarte de dumneavoastră şi ar fi în stare de orice ca să scape.

- Cum vă permiteţi? se ridică şi Sara în picioare, furioasă. Relaţiile dintre mine şi sora mea nu vă privesc cu nimic!

- Ba mă privesc, dacă încearcă să se folosească de nepotul meu ca de un mijloc de a scăpa de dumneavoastră! răspunse el fără

menajamente.

- Nicky nu încearcă să scape de nimeni! Ne înţelegem foarte bine şi ştie că poate apela la mine oricând, dacă are nevoie de vreun ajutor.

- Serios? Şi de data asta, ce ajutor a primit? Nici n-aţi asculta-o, înainte de a-i reteza vorba şi a o da pe uşă afară. Eraţi prea ocupată cu afurisita asta de muncă a dumneavoastră ca să-i acordaţi măcar o jumătate de oră!

Sara începea să-şi piardă cumpătul.

- Da' ştiu că aveţi obraz, să intraţi aici şi să vorbiţi aşa cu mine! Dacă aţi avea cât de cât vreun control asupra nepotului dumneavoastră, v-aţi asigura că-şi vede de studii, în loc să alerge după fete de liceu. Şi cred că pot ghici de la cine a învăţat asta! adăugă ea cu răutate.

- Nu mai spuneţi...?!

Alex Brandon se aplecă înainte, rezemându-şi mâinile pe birou.

- Ei bine, veţi avea plăcerea să aflaţi că nici nu m-aş uita la o femeie de genul dumneavoastră. Toate carieristele sunt la fel - atât de ocupate să-i învingă pe bărbaţi, în lupta lor pentru a ajunge la vârf, încât îşi pierd toată feminitatea. Iar dumneavoastră sunteţi atât de nesigură şi speriată să nu pierdeţi ceea ce aţi câştigat, încât îi forţaţi pe alţii să facă ce vreţi. La fel cum o forţaţi şi pe sora dumneavoastră!

Sara ieşi grăbită de după birou, oprindu-se în faţa lui, furioasă.

- Nu sunt obligată să-mi justific acţiunile faţă de dumneavoastră! Şi ce vă face să credeţi, mă rog, că n-am ascultat-o?

- Faptul că Richard o aştepta afară. El voia să vină amândoi la dumneavoastră, dar Nicky n-a fost de acord - ceea ce arată că vă cunoaşte foarte bine. Voia să vă spună despre el, apoi să-l cheme înăuntru ca să vi- l prezinte. Dar dumneavoastră n-aţi lăsat-o nici măcar să ajungă până acolo! I-aţi spus să nu se poarte ca o fetiţă neastâmpărată şi aţi expediat-o. Era atât de necăjită, încât Richard a adus-o la mine.

- Şi cred că dumneavoastră aţi primit-o cu braţele deschise, nu? întrebă Sara sarcastic.

- Nu, dar nici n-am alungat-o în stradă! replică el aspru. Mi-am contramandat toate treburile pentru după-amiaza asta şi i-am ascultat, apoi i-am dus la un restaurant şi i-am lăsat acolo, iar eu am pornit încoace. Nici unul dintre ei nu mâncase toată ziua, dar cred că nici pe-asta nu v-aţi deranjat s-o aflaţi, adăugă el dispreţuitor.

Gândindu-se la sandvişurile lăsate neatinse de Nicky, Sara strânse pumnii. Un moment, îşi dori din toată inima să fie bărbat, ca să şteargă zâmbetul ăla arogant de pe mutra lui Alex Brandon.

- Şi atunci, de ce-aţi venit aici - doar ca să mă insultaţi, desigur?

- Ca să văd dacă nu putem găsi împreună vreo cale de a-i convinge să mai aştepte câţiva ani. Amândoi sunt mult prea tineri şi e exclus să se căsătorească înainte de a-şi termina studiile. Voiam să vă sugerez s-o luaţi pe sora dumneavoastră în străinătate pentru câteva

luni, ca să aibă şi altceva la ce să se gândească, dar îmi dau seama că sunteţi ultima persoană care s-ar sacrifica pentru altcineva, încheie el, pe un ton plin de sarcasm.

- Şi-atunci, de ce nu-l luaţi pe scumpul dumneavoastră nepot în străinătate, în schimb? întrebă Sara cu o blândeţe înşelătoare.

- Aşa ceva este exclus pentru moment, teamă mi-e. în următoarele câteva săptămâni mi se anunţă câteva afaceri importante, pe care nu le pot lăsa în seama nimănui altcuiva.

Sara îl privi ironic.

- înţeleg, nu e nici o problemă dacă eu îmi iau două luni libere şi probabil îmi pierd şi slujba cu ocazia asta, dar compania dumneavoastră, desigur, e absolut incapabilă să funcţioneze de una singură.

Alex Brandon roşi uşor.

- De fapt, aşa şi este. Sunt...

Dar Sara îl întrerupse furioasă:

- Nimeni nu e indispensabil, domnule Brandon. Credeţi numai că sunteţi, dumneavoastră şi toţi ceilalţi bărbaţi misogini. Iar eu n-am timp pentru toţi plicticoşii pompoşi şi

plini de sine, aşa că dacă nu aveţi nimic constructiv de spus, vă sugerez să plecaţi. Eu mai am foarte mult de lucru înainte de a mă duce acasă, ca să vorbesc cu Nicky. Şi nu aveţi de ce să vă faceţi griji, pentru că voi avea al dracului de multă grijă să nu se mărite niciodată cu nepotul

dumneavoastră. Nici celui mai rău duşman al meu nu i-aş dori o căsătorie cu cineva din familia dumneavoastră!

- Şi cam cum vă propuneţi s-o faceţi? Prin abuzuri şi intimidări? începe să-mi pară îngrozitor de rău pentru Nicky, domnişoară Royle; îmi pot imagina foarte uşor cum e să fie dominată de o persoană atât de total absorbită de propriile ambiţii încât nu i-a mai rămas nimic pentru sentimentele familiale, încheie el acid.

- Auzi acolo...! Ieşiţi afară din biroul meu! Sunteţi cel mai odios şi intolerant om pe care l-am cunoscut vreodată!

Luă o greutate de presat hârtia, gata s-o arunce spre el, dar Alex Brandon făcu repede un pas înainte şi-i răsuci mâna, silind-o să-i dea drumul.

Ochii lui cenuşii scăpărară cu furie spre ai ei.

- Asta-i altă trăsătură tipică a femeilor emancipate

- întotdeauna recurg la violenţă când nu pot învinge pe altă cale un bărbat.

Buzele i se răsfrânseră dispreţuitor, după

care îi eliberă încheietura mâinii şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi fără grabă din birou.

Un lung răstimp, Sara rămase cu privirea după el, frecându-şi mâna în locul unde i-o răsucise, apoi se aşeză greu pe scaun, încă privind cu duşmănie spre uşă. Coborî ochii spre lucrările de pe birou, ştiind că trebuia să le termine, dar avusese o zi lungă şi grea şi

dintr-o dată se simţi răpusă de oboseală. Omul acela nesuferit o făcuse să-şi piardă cumpătul şi să reacţioneze disproporţionat faţă de tot incidentul. De obicei, îşi ţinea bine emoţiile în frâu şi-şi impunea să-şi păstreze calmul, indiferent de provocare - iar în munca ei se confrunta cu destule! Dar acest Brandon îi atinsese un punct sensibil, când se referise la relaţia ei cu Nicky, făcând-o să reacţioneze cu o furie şi o violenţă care o surprinseseră chiar şi pe ea însăşi.

Uitându-se la ceas, văzu că era aproape şapte. Trebuia să termine portofoliul în seara aceea, dacă voia ca a doua zi dimineaţă să fie liberă pentru a o duce pe Nicky înapoi la şcoală. Vinovată, se apucă de lucru şi, cu un efort de concentrare, reuşi să termine până la şapte şi jumătate. închise repede portofoliul în seiful din birou şi-şi strânse lucrurile. Tocmai se pregătea să plece, când ezită. Alex Brandon spusese că Nicky era cu prietenul ei - cum îl chema? Richard cutare. Poate că încă nu se întorsese în

apartament.

Ridicând receptorul, Sara formă numărul de-acasă şi aşteptă.

- Alo? răspunse Nicky cu sufletul la gură, tocmai când se pregătea să închidă. Tu eşti, Richard?

- Nu, Sara. Abia acum ai ajuns?

Dintr-o dată, vocea lui Nicky deveni ursuză şi dușmănoasă.

- A... Nu, făceam o baie.

- Ascultă, Nicky, mi-am terminat treaba şi ajung acasă cam în douăzeci de minute. Ce-ar fi să pui două fripturi la făcut şi să stăm de vorbă în timp ce mâncăm?

- Am mâncat deja, mulţumesc, răspunse Nicky, ca o fetiţă politicoasă.

- Ei bine, eu mor de foame, aşa că-mi vei putea vorbi în timp ce mănânc. Şi, Nicky, îmi pare rău dacă am fost cam repezită în dimineaţa asta, dar aveam o mulţime pe cap. O să începem cu începutul, din nou, când ajung acasă, da?

- N-are nici un rost, nu-i aşa? Ai decis deja că nu-i decât o slăbăciune adolescentină prostească, pe care o s-o lăsăm amândoi în urmă. Şi-s sigură că ai lucruri mult mai importante de făcut decât să mă asculţi pe mine, aşa că, dacă nu te superi, eu am să mă duc direct la culcare.

- Nicky, nu te purta ca un copil, am putea măcar să...

Dar sora ei închisese telefonul, iar Sara

rămase cu
receptorul mut în mână. Trântindu-l în furcă, îşi închise biroul şi coborî cu liftul să-şi ia maşina din garajul subteran.

întrucât îi dăduse lui Nicky cheia ei, Sara fu nevoită să sune la uşă, iar sora sa îi deschise peste câteva minute. Purta una dintre cămăşile de noapte noi ale Sarei, cu dantelă şi un capot asortat pe deasupra, dar cum avea cam cu două numere mai mult, cusăturile stăteau întinse mai-mai să plesnească.

Sara îşi stăpâni comentariul tăios şi spuse cu o voce cât se putea de blândă:

- Nu ţi-ai adus nimic de îmbrăcat cu tine?
- Nu. Dacă mă vedeau cu geanta, m-ar fi oprit.
- Şi cum ai reuşit să pleci?
- M-am strecurat afară în timp ce ne uitam la un meci, recunoscu încet Nicky.
- înţeleg. Ei bine, i-am telefonat directoarei şi era extrem de supărată. M-am chinuit îngrozitor până s-o conving că în restul şederii acolo vei fi cuminte. Şi se mai pare şi că-n ultima vreme ai rămas mult în urmă cu învăţătura, adăugă Sara nemulţumită, în timp ce-şi punea servieta jos şi începea să-şi scoată jacheta,
- Ti-am pus o friptură la făcut, răspunse îmbufnată Nicky. Cred că e aproape gata.
- Mulţumesc.

Sara se duse la bucătărie şi începu să pregătească o salată.

- Nicky, trebuie să discutăm serios. Nu vreau

să te simţi nedreptăţită şi duşmănoasă când te vei întoarce la şcoală. N-am spus că nu te poţi mărita, ci doar că eşti prea tânără ca să te gândeşti la aşa ceva în momentul de faţă. în fond, abia în septembrie vei împlini optsprezece ani.
Ridică o mână, când Nicky deschise gura să vorbească.
- în regulă, ştiu că vei spune că până atunci mai sunt doar câteva luni, dar tot prea tânără eşti. Vino să stai jos, şi vorbeşte-mi în timp ce mănânc, o invită ea.
Nicky, însă, rămase în uşa bucătăriei.

- Sunt îngrozitor de obosită. Prefer să mă culc. Cred că vrei ca mâine să pornim devreme, ca să te-ntorci la timp la scumpa ta slujbă, adăugă ea posomorâtă.
Sara se întoarse spre ea, exasperată.
- Scumpa mea slujbă, cum îi zici tu, te-a ţinut în şcoală şi ţi-a asigurat haine, vacanţe şi bani de buzunar, de patru ani încoace.
Nicky păli la faţă.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că tatăl tău n-a prevăzut în testament nimic pentru cheltuielile şcolare, aşa că le-am achitat eu, răspunse fără menajamente Sara.
Muşcându-şi buzele, sora ei făcu dintr-o dată o mutră ruşinată.
- îmi pare rău, n-am ştiut. Am să-ţi dau banii

înapoi, desigur, imediat ce-mi primesc moştenirea de la tăticul, adăugă ea, înţepată.
Sara se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.
- Proasto, n-am nevoie de banii tăi. Ti-am spus-o numai fiindcă e timpul să deschizi şi tu ochii puţin. Nu vreau decât să primeşti o educaţie bună, pentru ca să fii deja cu câteva trepte mai sus când îţi vei începe cariera - nu să trebuiască să lupţi treaptă cu treaptă, cum am făcut eu.
Se uită cu speranţă spre faţa surorii sale, dar Nicky refuză s-o privească în ochi. Exasperată, Sara o scutură uşor.

- Oricum, nu vei primi banii până nu împlineşti douăzeci şi cinci de ani.

- Nu şi dacă înainte mă mărit, îi reaminti Nicky pe un ton sfidător.

- Dar numai cu binecuvântarea mea, şi-n nici un caz n-am de gând să ţi-o dau până nu-ţi termini studiile, replică Sara.

Nicky o privi lung, albă la faţă.

- Eşti rea şi mă urăşti! Numai fiindcă nimeni nu te-a iubit vreodată, nu vrei ca Richard să mă iubească pe mine! Şi-ţi pasă atât de mult de bani, încât nici nu-ţi dai seama că pentru noi nu contează! Pentru că ne vom căsători oricum şi nu poţi face nimic ca să ne opreşti!

Se întoarse în loc, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, pentru a fugi în camera de oaspeţi, unde trânti uşa în urma ei.

Sara făcu un pas grăbit în aceeaşi direcţie, dar apoi se opri. Ce rost avea? în starea în care era Nicky pe moment, n-ar fi ascultat nici în ruptul capului de glasul raţiunii. Oftând, Sara se întoarse spre aragaz. Friptura se arsese şi arăta ca o bucată de piele. După ce luă o îmbucătură, împinse farfuria într-o parte. Oricum nu avea poftă de mâncare. Remarcele răutăcioase ale lui Nicky continuau să-i răsune în urechi. Oare chiar asta credea despre ea, că avea o viaţă lipsită de iubire, animată numai de dorinţa de a câştiga bani?

Era adevărat că banii aveau importanţă pentru ea - pentru cine n-aveau? Fuseseră foarte strâmtorate după moartea tatălui ei, iar viaţa nu li se uşurase nici când mama ei se recăsătorise, pentru că tatăl ei vitreg încerca să-şi demareze propria afacere şi investea fiecare bănuţ. La şaptesprezece ani, Sara trebuise să se lase de şcoală şi să se angajeze, deşi dorea cu disperare să se ducă la universitate. Firma nu începuse să aducă profituri decât mai târziu, iar sumele mari apăruseră doar cu puţin înainte de moartea lui, când compania atinsese un asemenea succes încât fusese cumpărată de o mare corporaţie.

Lăsase totul într-un cont pe numele lui Nicky, cu excepţia a cinci mii de lire sterline pentru Sara, care-i cheltuise pe avansul apartamentului, considerând că cel mai important era ca Nicky să aibă un loc unde să vină acasă, în timpul

vacanţelor de la internat. îi fusese greu să plătească ipoteca şi să cumpere mobilă din salariu, pe lângă achitarea taxelor şcolare, şi chiar şi acum, când ratele ipotecii nu-i mai atârnau de gât ca o piatră de moară şi-şi putea permite lucrurile pe care tatăl lui Nicky nu avusese timp să i le ofere fiicei lui, ba chiar îi rămâneau nişte bani şi pentru sine - cărţi, porţelanuri, câte un tablou - încă se mai cutremura la amintirea vremurilor când se chinuise îngrozitor fie şi doar să se îmbrace decent. Aşa că, poate banii erau o motivaţie puternică, fiindcă era ferm hotărâtă să nu mai ducă niciodată lipsă de ei, iar asta însemna să-şi

păstreze slujba până când devenea atât de competentă încât să nu se mai simtă niciodată în nesiguranţă.

Şi fără iubire? Zâmbi uşor, până când îşi aminti şi celelalte acuzaţii care-i fuseseră aruncate în faţă în acea zi. De către Nicky şi de către Alex Brandon. Nicky spusese că nimeni n-o iubise vreodată, dar nu era adevărat. Odată, când avea doar nouăsprezece ani, se îndrăgostise de un băiat doar cu un an sau doi mai mare decât ea, care lucra în aceeaşi agenţie. Era un personaj nepăsător şi vesel, o companie foarte distractivă. O vreme, legătura lor fusese aproape idilică; se logodiseră şi erau tot timpul împreună, deşi ştiau că trebuia să aştepte cu căsătoria până economiseau destui bani pentru

avansul unei case. Adeseori, el îşi lua liber, sub pretextul sănătăţii, dar aceste zile coincideau invariabil cu meciurile de pe Wimbledon. într-o zi, o convinsese şi pe Sara să facă acelaşi lucru, dar ea îşi luase în seara precedentă o lucrare importantă acasă, iar conducerea agenţiei trimisese un curier s-o ia. Cearta care urmare fusese cât pe ce s-o coste slujba, şi o învăţase o lecţie pe care Sara n-o mai uitase niciodată, făcând-o să muncească mai mult decât oricând ca să se achite.

Apoi, fusese avansată înaintea logodnicului ei. El râsese la început, considerând-o doar o întâmplare, şi spunând mai în glumă mai în serios că probabil îşi fluturase genele spre şef - dar amândoi ştiau destul de bine că, în publicitate, nu eşti avansat decât pe merit,

şi din acel moment în relaţia lor murise ceva. La scurt timp după ce Sara a fost avansată din nou, logodnicul ei s-a dus şi a cheltuit toate economiile lor pe o şalupă. în acel moment, Sara a ştiut că totul se terminase. S-a dus la o firmă de vânători-de-capete - agenţiile care prospectează piaţa după talente în lumea publicităţii - şi şi-a găsit imediat o slujbă de scenarist, la altă firmă. Dar o duruse îngrozitor să constate că nu era un bărbat capabil să-i suporte succesele, şi că ea trebuise să facă primul pas spre desfacerea logodnei.

De atunci, îşi impusese să nu mai aibă

niciodată relaţii cu colegi de breaslă şi, în ciuda acuzaţiilor pe care i le adusese Alex Brandon, existaseră mulţi bărbaţi atraşi de faţa şi silueta ei atrăgătoare. Doi sau trei dintre aceştia ajunseseră într-o fază destul de serioasă ca s-o ceară în căsătorie, dar pe-atunci Sara avea grijile financiare ale apartamentului şi ale lui Nicky şi le vorbise sincer despre ele, considerând că ar fi fost nedrept să-i împovăreze cu responsabilităţile ei. Sau, poate, fusese doar o scuză?

îşi umplu din nou ceaşca de cafea şi intră în living. în ultimele câteva luni, munca devenise tot mai importantă pentru ea. Poate că şi acest lucru îi descurajase pe bărbaţi, căci, dacă stătea să se gândească, de câtva timp nu mai avea nici un prieten stabil.

Se făcuse târziu când Sara îşi termină lucrul, căscând, şi adormi aproape imediat ce puse capul pe

pernă. Dar se trezi dintr-o dată, cu o tresărire, simţind cum firele de păr de la ceafă i se zbârleau de spaimă.

- Nicky, tu eşti? strigă ea.

Nici un răspuns. Grăbită, aprinse lampa de pe noptieră şi observă că era trei dimineaţa, înainte de a trece în holul întunecat. Aprinzând lumina şi acolo, întredeschise încet uşa camerei de oaspeţi. Nicky dormea adânc. Abia i se distingea părul pe pernă şi forma trupului sub pătură. Sara închise repede uşa şi se uită în restul

apartamentului înainte de a se duce înapoi la culcare, cam nedumerită. Probabil visase ceva, deşi nu-şi amintea nimic clar. Rămase trează mult timp, atentă la orice alte sunete, dar domnea liniştea şi, în cele din urmă, adormi din nou.

* * *

Sunetul telefonului ajunse vag până la ea peste câteva ore, făcând-o să se ridice brusc în capul oaselor. Dumnezeule, ce oră era? Când văzu că se făcuse şapte şi jumătate, sări din pat, întrebându-se cum de nu auzise deşteptătorul. Apoi îşi aminti că în ziua aceea o ducea pe Nicky la şcoală, aşa că nu avea motive se intre în panică. Dar telefonul continua să sune ascuţit, iar Sara trecu grăbită în salon ca să răspundă.

- Alo, da... Cine e? întrebă ea, înăbuşindu-şi un căscat.

- Alex Brandon la telefon, o informă scurt un glas foarte treaz. Sora dumneavoastră e acolo?

- Nicky? Sigur că e aici, răspunse cu uimire Sara.

- Sunteţi sigură?

- Da, sunt absolut sigură. De ce Dumnezeu vreţi să ştiţi?

- Fiindcă Richard mi-a făcut o figură şi a plecat, lăsându-mi un bilet în care mi-a scris că a fugit cu Nicky! L-am găsit azi dimineaţă, când m-am dus să-l trezesc. Dar dacă spuneţi că ea e cu dumneavoastră...

Făcu o pauză.

- Domnişoară Royle? Mai sunteţi acolo?

- Da... da, sunt aici, răspunse foarte încet Sara, strângând receptorul în mână.

Glasul lui Alex Brandon deveni mai tăios.

- Ascultaţi, sunteţi absolut sigură că Nicky e cu dumneavoastră? Aţi văzut-o în dimineaţa asta? Am impresia că abia v-aţi trezit şi...

Sara îl întrerupse:

- Cred... cred că ar fi mai bine să aşteptaţi puţin.

Puse jos receptorul şi se duse grăbită în camera lui

Nicky. Arăta exact ca în timpul nopţii, dar acum lumina zorilor făcea forma din pat să arate nefiresc. Trase în grabă draperiile, apoi rămase nemişcată, făcându-şi curaj ca să dea la o parte pătura.

Pe pernă se afla una dintre perucile ei, iar trupul era o cuvertură făcută sul. Lângă perucă era prinsă o foaie de hârtie.

Simţind dintr-o dată că i se tăiau picioarele, Sara se aşeză pe marginea patului şi despături hârtia cu degete tremurătoare.

Mesajul era foarte scurt:

Plec cu Richard. O să ne căsătorim imediat ce împlinesc optsprezece ani. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine.
Nicky

Idioata! Idioată mică şi nebună! Pentru o

clipă, furia alungă teama din mintea Sarei. Nicky, singură cu un băiat necunoscut, care să aibă grijă de ea! Iar unchiul acelui băiat aştepta la telefon, îşi aminti ea, muşcându-şi buzele.

- Alo, domnule Brandon? Şi Nicky a plecat, îl anunţă ea scurt, după ce se întoarse la aparat. A lăsat o momâie în pat ca să mă păcălească.

- Iar dumneavoastră aţi căzut în plasă, evident, replică Alex Brandon cu sarcasm.

- După ce terminaţi să vă distraţi pe socoteala mea, poate reuşiţi să reveniţi la problema puţintel mai importantă a plecării lor împreună, replică Sara, cu vocea tăioasă din cauza fricii pentru Nicky.

- A escapadei lor, vreţi să spuneţi, nu-i aşa?

- Cred că nepotul dumneavoastră nu v-a spus unde se duceau, nu-i aşa? întrebă Sara, ignorându-i remarca.

- într-adevăr. Ştiu că nu avea mulţi bani la el, deci presupun că se îndreaptă spre nişte prieteni, dar indiferent încotro au luat-o, probabil vor încerca să facă autostopul. E vreo şansă să se ducă la unii prieteni de-ai lui Nicky?

- Nu, toate prietenele ei sunt la şcoală, răspunse Sara aproape distrată, deja încercând să se transpună în locul lui Nicky. Nepotul dumneavoastră nu avea nici o rudă la care să se refugieze? Bunici, sau aşa ceva...?

- Nu, dar are colegi de universitate care au

câte o casă în afara oraşului. Probabil va încerca să stea la ei o vreme. Am să mă duc până la colegiu să văd dacă aflu ceva de-acolo.

Vorbea pe un ton dur şi hotărât.

- Ştiţi să conduceţi maşina?

- Da, sigur că ştiu să conduc, răspunse iritată Sara.

- Atunci, vă propun să vă urcaţi la volan şi să porniţi spre şcoala lui Nicky. Poate că unele dintre prietenele ei de-acolo ştiu câte ceva. Vreau să spun, dacă vă permite slujba, desigur, adăugă el sardonic.

Furioasă, Sara scrâşni din dinţi.

- Dacă vreţi să ştiţi, slujba mi-o permite, dar nu ca să-mi pierd timpul deplasându-mă fără rost până la Canterbury. V-oţi fi crezând dumneavoastră creierul Marii Britanii, domnule Brandon, dar întâmplător eu ştiu unde se duc!

Şi trânti receptorul, cu o bufnitură triumfătoare.

Capitolul 2

Traficul care părăsea Londra spre nord era dens, iar Sara avu de aşteptat la câteva ambuteiaje frustrante, înainte de a se înscrie în sfârşit pe autostrada M1. O vreme, merse destul de repede, dar observă că benzina era pe sfârşite, aşa că intră la următorul service, oprind mai întâi în faţa restaurantului. Incuind maşina, se duse grăbită la cabinele telefonice, dar

acestea erau ocupate şi trebui să aştepte, bătând nervoasă din picior.

Imediat după ce-i trântise telefonul în nas lui Alex Brandon, acesta mai sunase de două ori, dar Sara îl ignorase, imaginându-şi cu satisfacţie cât era de furios. După ce se îmbrăcase şi-şi împachetase nişte haine, trecuse pe la birou, unde-şi lăsase lucrarea pe care o terminase acasă şi se dusese imediat la director. Ii explicase succint că se ivise o problemă de familie şi avea nevoie de cel puţin o săptămână de concediu.

Dacă nu i-o acorda, avea să şi-o ia în contul concediului de odihnă, dar de plecat, tot pleca. Bietul om păruse surprins de această atitudine categorică din partea unei subalterne care fusese întotdeauna atât de docilă şi se grăbise s-o asigure că putea lipsi oricât de mult timp avea nevoie.

Sara îi mulţumise, apoi se întorsese în biroul ei ca să dea un telefon interurban. îi răspunsese o femeie cu accent din nord.

- Ie, n-apăi ce doriţ', mă rog?

- Doamna Ogden? Sara Royle la telefon. Ce mai face domnişoara Quinlan? S-a sculat azi?

- N-apăi, don'şoră, nu să simţă dieloc în apele iei, în diminiaţa asta... o informase femeia, cu o voce cam abătută. Numa' totuş', m-aştepţ să să scole o ţâr mai târzior, c-aşe face di-obicei. Vreţ'

să vorbiţ' cu ea?

- Nu, vă rog să n-o deranjaţi. Ascultaţi, cred că s-ar putea să apară acolo Nicky, cu un prieten. Probabil azi, dar s-ar putea şi mâine. Dacă vine, să nu-i spuneţi că am telefonat, dar aveţi grijă să rămână la dumneavoastră până reuşesc să ajung şi eu, da? o rugă ea, neliniştită.

La celălalt capăt al firului domnise un moment tăcerea, apoi doamna Ogden întrebase încet:

- S-o-ntâmplat vriun năcaz, aşe-i?

- Da, mă tem că aşa e. Veţi încerca s-o reţineţi acolo, da?

- Nice vorbă, don'şoră Sara, nu vă faceţ' grij'. O s-am io grijă să steie.

După ce-i mulţumise, Sara se urcase în maşină şi pornise spre Cumbria, rugându-se să fi avut dreptate şi ca Nicky să se fi refugiat la naşa ei, Veronica Quinlan, care era pe jumătate invalidă şi ducea o viaţă liniştită, cu devotata ei menajeră şi infirmieră, doamna Ogden, într-o casă veche şi retrasă, cu vedere spre unul dintre lacurile mai mici.

In sfârşit, se eliberă o cabină telefonică, iar acum menajera îi răspunse din nou, spunându-i că fugarii încă nu apăruseră, nici nu telefonaseră ca să spună că erau pe drum. Vestea n-o îngrijoră prea mult pe Sara; era prea devreme pentru a fi reuşit să ajungă atât de departe şi

probabil preferau să nu-şi cheltuiască banii pe telefoane. Presupunea că făceau autostopul pe undeva, pe drum, iar la acest gând se hotărî să se grăbească, în speranţa de a-i ajunge, şi ieşi repede din cabină. Un bărbat care aştepta rezemat neglijent de perete, cu braţele încrucişate, se îndreptă şi-i tăie drumul. Era Alex Brandon.

Sara se opri, privindu-l cu uimire.

- Dumneavoastră? Dar credeam că...

- Că scormonesc pe la colegiu? Ce rost ar fi avut să mă duc acolo, când aţi fost atât de îndatoritoare încât să-mi spuneţi că ştiţi unde se duc?

- De unde-aţi ştiut încotro s-o luaţi? întrebă Sara, bănuitoare.

- Foarte simplu, răspunse el alene. Am mers cu maşina până la apartamentul dumneavoastră şi am aşteptat să plecaţi, apoi v-am urmărit.

Sara îl privi încruntată.

- Ce tupeu aveţi! Credeam că veţi vorbi cu nepotul dumneavoastră şi-l veţi convinge să aştepte. După părerea mea, e absolut iresponsabil şi nu-i mai capabil să se însoare decât sunteţi dumneavoastră în stare să-i purtaţi de grijă, şi...

- Dar nu v-am cerut părerea, o întrerupse el, tăios Şi, dacă e pe-aşa, nici dumneavoastră nu sunteţi mai capabilă să-i fiţi tutore unei şcolăriţe aiurite şi romantice, aşa că propun să încetăm cu

insultele şi să hotărâm ce facem în situaţia asta, ce-aţi zice?

- N-aveţi decât să faceţi ce doriţi. Eu mă duc s-o găsesc pe Nicky şi s-o duc înapoi la şcoală, înainte ca acest... episod prostesc să scape de sub control.

- Şi Richard?

- El e problema dumneavoastră, nu a mea.

Sara vru să treacă pe lângă el, dar Alex Brandon o prinse de braţ, oprind-o în loc.

- Nu vă repeziţi, domnişoară Royle. N-am vă vă permit să-l lăsaţi pe Richard singur şi fără mijloace, cine ştie pe unde, în timp ce dumneavoastră vă târâţi sora înapoi la şcoală, spuse el furios.

Apoi, mai liniştit, continuă:

- Ascultaţi, amândoi vrem acelaşi lucru, aşa că de ce n-am discuta problema la o cafea? Un sfert de oră

nu mai contează, adăugă el, văzând că Sara clătina din cap. Şi ar fi bine să pe punem de acord asupra atitudinii şi acţiunilor noastre viitoare, înainte de a-i găsi, nu credeţi?

In timp ce-i vorbea, o conducea inexorabil spre uşa cafenelei. Sara încercase să-şi smulgă braţul din mâna lui, dar i-l ţinea atât de strâns încât ar fi trebuit să se zbată vizibil şi dizgraţios ca să se elibereze.

- Şi spuneaţi că numai femeile recurg la violenţă când nu li se face pe plac, remarcă ea

caustic, după ce se aşezară în sfârşit la o masă, frecându-şi demonstrativ braţul în locul unde i-l strânseseră degetele lui.

- Asta n-a fost violenţă - nu făceam decât să vă ajut la mers, replică el calm.

- Pe dracu'! Ar fi trebuit să ţip ca din gură de şarpe, ca să-mi daţi drumul!

- Nu v-aş fi dat drumul nici chiar atunci. Le-aş fi spus eventualilor spectatori că suferiţi de o uşoară cădere nervoasă pe bază de surmenaj la slujbă şi v-aş fi dus undeva unde să puteţi ţipa ca din gură de şarpe în linişte, spuse Alex Brandon, cu o lucire de amuzament maliţios în ochii lui cenuşii.

- întotdeauna vă purtaţi atât de tiranic cu oricine vi se pune de-a curmezişul? întrebă Sara.

- Numai cu reprezentantele mai necugetate ale sexului dumneavoastră.

In derâdere, Sara răspunse:

- Pariez că soţiei dumneavoastră îi place la nebunie.

- Nu sunt căsătorit, dar dacă aş face-o, nu mi-aş alege genul de femeie care face scene fără rost în public, replică el acid. Beţi-vă cafeaua.

- Am s-o beau când vreau eu! aruncă sfidător Sara.

Alex Brandon ridică din umeri.

- Cum doriţi.

îşi turnă frişcă în ceaşcă. Nu mai purta costumul de oraş gri închis la culoare, ci un pulovăr pe gât, crem, pantaloni reiaţi bej şi un sacou asortat,

larg. Hainele mai sportive, însă, nu-i îmblânzeau cu nimic înfăţişarea; ba poate chiar îi accentuau şi mai mult statura şi lăţimea umerilor. Iar chipul îi era la fel de dur şi implacabil.
Aruncă o privire spre Sara şi o surprinse uitându-se la el. înălţând ironic o sprânceană, întrebă:
- Trecem la subiect? Unde anume vă gândiţi să mergeţi? Şi ce vă face să fiţi atât de sigură?
Sara se aplecă să soarbă din cafea, în timp ce se întreba dacă să-i spună sau nu. Ar fi preferat să stea de vorbă cu Nicky şi prietenul ei fără ca Alex Brandon să fie de faţă, pentru a putea lua o hotărâre. Se simţea vinovată că nu insistase ca Nicky să discute cu ea problema seara trecută, în loc s-o lase să se culce.
Ridicând capul, observă că Alex Brandon o privea la fel de atent cum se uitase şi ea la el, adineaori.
- Nicky are o naşă care locuieşte în nord. în ultimii ani, şi-a petrecut de mai multe ori vacanţele la ea, şi sunt destul de sigură că acolo s-ar duce.

- Unde anume, în nord? sosi întrebarea inevitabilă.
Indreptându-şi umerii, Sara îl privi în ochi.
- N-am să vă spun. Vreau să discut cu Nicky între patru ochi. dar dacă doriţi, puteţi aştepta într-un hotel din Manchester, şi am să vi-l aduc pe Richard acolo, în drum spre sud.
Fălcile lui Alex Brandon se strânseră.

- După ce-i veţi ţine o predică şi-l veţi face să se simtă ca un criminal, distrugându-i complet încrederea în sine însuşi, presupun?
- N-am intenţia să-i ţin nici o predică... deşi pare să aibă mare nevoie de una, replică ea. Nu vreau decât să...
- Nici o grijă, n-am să vă dau ocazia. Vin şi eu cu dumneavoastră, chiar de va trebui să vă urmăresc tot drumul până-n Scoţia!
- Dar e ridicol! N-aveţi cum să mă urmăriţi până la... atâta drum. Pot scăpa uşor de dumneavoastră.
- Puteţi încerca, ripostă el sardonic. Dar sunt de acord că e ridicol, aşa că mai bine să acceptăm faptul că vin şi eu, şi vom călători împreună. Vă puteţi lăsa maşina aici, şi vom merge cu a mea.

Sara râse scurt, neîncrezător.

- Chiar vă aşteptaţi să primesc? Vă cred în stare să mă abanbonaţi în cine ştie ce pustietate, imediat ce veţi afla care e destinaţia.

Alex Brandon o privi dispreţuitor.

- Cu ce bărbaţi ciudaţi se vede că vă învârtiţi, remarcă el sarcastic. Toţi prietenii dumneavoastră vă zboară-n şuturi din maşină când, sau dacă, nu le faceţi jocul?

Degetele ei se strânseră pe ceaşca de cafea şi făcu un mare efort pentru a nu-i azvârli conţinutul în faţă.

- Parcă ziceaţi că n-am nici un prieten, îi reaminti ea furioasă.

Cu o ironie acidă, Brandon răspunse:

- Totuşi, există o categorie de bărbaţi - dacă se pot numi aşa - care sunt destul de perverşi să prefere genul dumneavoastră. Cred că se numesc masochişti.

Cu ochii învăpăiaţi de furie, Sara îşi trânti ceaşca pe masă şi ieşi din cafenea - dar nu făcuse nici zece paşi, când Alex Brandon o ajunse din urmă. Se întoarse spre el, înfuriată.

- Nu vă mai apropiaţi de mine, auziţi ce vă spun? Şi să nu încercaţi să mă urmăriţi, pentru că altfel chem poliţia. Să vedem cum mai scăpaţi atunci!

Continuând să fiarbă, porni grăbită spre maşina ei şi şi-o duse la pompele de benzină. Ajunsă acolo, îl întrebă pe benzinar dacă nu văzuse un băiat şi o fată încercând să facă autostopul, în aceeaşi zi.

Auzind descrierea lui Nicky, omul îşi frecă bărbia şi spuse:

- Parcă-mi amintesc de doi tineri, azi în zori trecură p-acilea. Cred că-i luă un autocamion, da' nu-s sigur. Auziţi, duduie, ce-ar fi să vă duceţi dumneavoastră la secţia comercială, mm? Băiatu' de la pompele de motorină de-acolo o să vă poată zice mai bine ca mine. Puteţi să vă lăsaţi maşina acilea, că nu deranjează.

Sara îi mulţumi şi porni repede spre zona

unde erau alimentate autovehiculele comerciale. Aşteptă până când lucrătorul avu timp să-i vorbească, dar acesta recunoscu imediat descrierea şi-i spuse că Nicky şi Richard se urcaseră într-un camion care mergea până la Rugby.

Vestea o umplu de uşurare; însemna că ghicise corect, se îndreptau spre Districtul Lacurilor. Iar la Rugby trebuia să părăsească autostrada M1, aşa că puteau încerca să ia o maşină spre M6, prin Birmingham. Cu paşi mai vioi, se întoarse la maşina ei, unde avu surpriza să-l găsească pe benzinar aplecat asupra acesteia. La vederea ei, se ridică şi se întoarse spre ea, roşu de furie.

- In viaţa mea nu mai văzui una ca asta! exclamă el indignat. Dete-n marşalier şi drept în ea se băgă văru', şi pe urmă o tuli aşa de repede că nici n-apucai să-nchiz pompa. Se vede că ştia c-o făcuse de oaie, deşi de ce să dea un furgon în marşalier acilea, zău că nu pricep.

- A făcut-o de oaie? Ce-a făcut?

Omul păşi într-o parte, iar Sara scoase un strigăt deznădăjduit şi neîncrezător:

- O, nu!

Botul maşinii ei era turtit ca o cutie de conservă călcată în picioare. Farurile erau sparte, aripile îndoite, din radiatorul perforat picura apă, iar bara îndoită atârna până la pământ.

- Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta?
Un moment, îi veni ideea smintită că Alex Brandon era răspunzător, dar benzinarul o lămuri imediat:
- Fu un furgon mare. N-avea nici un nume scris pe el, c-aş fi văzut, şi număru-i era prea mânjit de noroi aşa că nu putui să i-l iau. îmi pare rău, duduie, pe cinstea mea dacă vă mint.
- E-n regulă, nu e vina dumitale. Dar, doamne, ce mizerie!
O altă maşină se opri la pompe, iar omul se duse s-o alimenteze, în timp ce Sara examina mai atentă stricăciunile. Oftă nervoasă. Cu maşina asta nu putea să-şi mai continue drumul, atâta lucru era sigur.
Din spatele ei, un glas suav întrebă:
- Avem probleme?
Sara îşi îndreptă umerii şi se întoarse. De-acum, ar fi recunoscut oriunde glasul acela.
- Cineva a băgat în marşarier şi mi-a tamponat maşina.
îi privi cu atenţie chipul, gata să se repeadă la cel mai mic semn de amuzament sau de triumf, dar expresia lui rămase complet enigmatică, în timp ce cerceta şi el pagubele.

- Hm, mă tem că reparaţiile vor dura ceva vreme, remarcă, privind-o din nou. Ce-o să faceţi acum?
Cu o privire provocatoare, Sara răspunse rece:
- Am s-o las pe asta aici şi voi închiria alta,

desigur.
Brandon însă nu făcu decât să dea din cap şi porni
cu pas sprinten spre maşina lui. Un moment, Sara îi privi spatele lat, cam nedumerită de nonşalanţa cu care se mişca. Apoi ridică din umeri şi se duse la atelier pentru a comanda repararea maşinii, apoi la biroul de alături, ca să închirieze una. Peste douăzeci de minute, reveni la pompele de benzină, mai încet de astă dată. Alex Brandon era tot acolo, cu maşina parcată la o parte din drum. Stătea rezemat de portieră, fumând o ţigară. Cu un junghi de invidie, Sara văzu că avea un Aston Martin gri metalizat care nu putuse costa nici un ban sub zece mii de lire sterline.

- Ce mai aşteptaţi? întrebă ea, începând să-şi ia lucrurile din maşină.
- Aţi uitat? Era vorba să vă urmăresc. Unde-i maşina cea nouă?
- N-am putut obţine nici una, recunoscu ea fără tragere de inimă. Cei de la închirieri sunt în grevă şi nu-şi reiau lucrul decât mâine.

Brandon înălţă o sprânceană.

- Şi-atunci?
- Şi-atunci, am să fac autostopul, replică Sara, scoţându-şi valiza din portbagaj şi trântind capota.

Clătinând reprobator din cap, Alex Brandon spuse pe un ton de dojană:

- Nu v-a spus nimeni să nu vă urcaţi în

maşini cu bărbaţi necunoscuţi? Se poate întâmpla orice - înainte de a avea ocazia să demonstraţi ce fel de femeie sunteţi, vreau să zic.

- Dumneavoastră mi-aţi oferi să mă luaţi, şi nu există mulţi bărbaţi mai periculoşi! ripostă ea.

- Dar pe mine, cel puţin, mă cunoaşteţi.

- Vreţi să spuneţi, mai bine dracul pe care-l cunoşti, decât cel pe care nu-l cunoşti...

- Şi ştiţi bine că nu v-aş atinge nici cu o prăjină, adăugă el, pe un ton maliţios.

Sara îl privi încruntată, dorindu-i toate belelele de sub soare, dar ochii îi trecură dincolo de el, spre contururile aerodinamice ale maşinii.

- în regulă, se învoi ea, cu ostilitate. Am să vin cu dumneavoastră.

- Te rog, Alex.

- Poftim?

- Zi: „te rog, Alex", îi ordonă el laconic.

Ajunsă la capătul răbdării, Sara răcni la el:

- De ce dracu' să zic te rog Alex? Dacă nu era intrigantul ăla de nepot al dumitale, acum n-aş fi alergat de nebună prin toată ţara! Şi dacă-ţi închipui c-am să mă milogesc de dumneata, nu eşti în toate minţile! Mai bine mă duc cu cel mai nespălat camionagiu, decât cu dumneata! Eşti cel mai arogant şi mai încrezut...

Dar amuţi, când Alex se aşeză la volan şi dădu să trântească portiera.

- Of, la naiba! bătu Sara din picior. Bine, în

regulă. Te rog, te rog, te rog! Poftim, acum eşti satisfăcut?

- Alex, insistă el.

Sara pufni, apoi adăugă răstit:

- Alex!

- O puteai spune mai elegant, dar cred că mai mult nu pot pretinde de la o scorpie ca dumneata.

Ocoli şi deschise portbagajul ca să-i pună valiza înăuntru, iar Sara văzu că şi el îşi luase o geantă de voiaj.

Incă simţind cum o ustura umilinţa, se aşeză pe locul din stânga al somptuoasei maşini sport.

- Incheie-ţi centura de siguranţă, îi ordonă el, în timp ce pornea.

- De ce? Conduci chiar atât de prost?

Alex opri maşina.

- Ascultă, să lămurim un lucru de la început, bine? spuse el repezit, cu o expresie dispreţuitoare în ochii lui cenuşii. Nu-mi convine că trebuie să-ţi suport compania cu nimic mai mult decât îţi place dumitale a mea, dar dacă trebuie să călătorim împreună, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, măcar hai să încetăm cu împunsăturile astea interminabile şi să ne comportăm ca două fiinţe raţionale. Nu ştiu cum îţi rezolvi problemele, dar personal nu văd ce rost are să ne repezim mereu unul la beregata celuilalt. In ultimă instanţă, amândoi dorim acelaşi lucru, şi anume, binele celor doi tineri pe care-i avem în grijă, cu cât mai puţine suferinţe şi nefericire, aşa că hai să

încercăm să-ncheiem un armistiţiu, sau să îngropăm securea războiului, sau orice clieşu îţi convine, până terminăm cu toată povestea asta - de acord?

Sara îl privi un timp, după care, stăpânindu-şi un oftat, răspunse sec:

- Da, cred că ai dreptate.

Şi începu să-şi încheie centura de siguranţă.

Alex porni maşina din nou şi, după ce ieşiră pe autostradă, Sara spuse cam crispată:

- îmi pare rău că am strigat la dumneata adineaori; eram cam nervoasă, din cauza maşinii.

După ce-i aruncă o privire scurtă, Alex o întrebă:

- E a dumitale?

- Nu, a firmei, slavă Domnului, dar vor fi foarte nemulţumiţi că n-am luat numărul celuilalt şofer.

Pe un ton lipsit de expresie, Alex răspunse:

- N-ar trebui să-ţi faci griji, accidente din astea se întâmplă tot timpul.

Făcu o pauză, apoi o întrebă:

- Vom merge tot timpul pe autostradă?

- A, nu, o să cotim pe M6. Dar am vorbit cu un lucrător de la garaj care mi-a spus că a văzut o fată ca Nicky călătorind cu un băiat, şi au luat o maşină până la Rugby, aşa că poate ar fi bine să oprim acolo şi să mai întrebăm.

- Bine. Dă drumul la radio sau la casetofon, dacă vrei puţină muzică.

- Nu te deranjează?
Alex clătină din cap.

- Nu.

Sara alese o casetă şi o introduse în aparat, după care, un timp, îşi văzură de drum fără să vorbească. Observă că Alex conducea bine; mâinile lui puternice ţineau maşina sub un control ferm, conducând la limita legală de viteză şi depăşind ca fulgerul autovehiculele mai lente, dar fără să rişte nici un moment. După un timp, îi spuse:

- Mi-am lăsat ţigările în haină. Vrei să mi le dai, Sara, te rog?

Va să zică, acum erau la per tu, da?

- Ia una de-ale mele, spuse ea deliberat, scoţând un pachet din poşetă. Şi să-mi spui cât costă benzina, ca s-o plătesc împreună cu tine.

Apăsă pe bricheta de bord, apoi îi oferi ţigara aprinsă.

In timp ce Alex i-o lua din mână, Sara avu impresia că buzele lui tresăriseră într-un zâmbet amuzat, dar îl auzi răspunzând doar atât:

- Desigur.

Şi trase din ţigară.

* * *

La staţia service dinaintea cotiturii spre M6, coborâră amândoi - Sara ca să vadă dacă nu cumva fugarii mai erau în cafenea, iar Alex pentru a-i întreba despre ei pe angajaţii garajului.

- Au luat o maşină, într-adevăr, dar băiatul de la service nu ştia până unde mergea. A spus că parcă-şi aminteşte că pe camion scria Stoke-on-Trent, dar nu e sigur, o informă Alex, când se întoarseră la maşină. Ascultă, nu crezi că e timpul să-mi spui unde mergem? îţi promit că n-am să te las în drum.

Sara roşi uşor.

- Naşa lui Nicky, Veronica Quinlan, locuieşte în Districtul Lacurilor. Cel mai apropiat orăşel e Keswick.

- Keswick, repetă el, luând un atlas rutier. M6 ajunge aproape până acolo.

După ce se uită la ceas, începu:

- Cred că ar fi fost mai bine să...

Apoi se întrerupse.

- Sau, mai degrabă, sugerez să luăm masa acum, după care să mergem mai departe până-i găsim. îţi convine?

Sara îl privi o clipă, apoi, spre surprinderea lui, izbucni în râs, cu o lucire amuzată în ochii ei mari, căprui.

- îmi convine de minune.

Dădu să coboare iar din maşină, dar Alex o opri, cu o expresie nedumerită.

- Ce-ai găsit de râs?

Cu veselia încă pe faţă, Sara îi răspunse:

- încercările tale de a fi îngăduitor faţă de emanciparea femeilor. întotdeauna eşti atât de autocratic?

- Majoritatea femeilor par să agreeze bărbaţii tip stăpâni.
Sara strâmbă din nas.
- Alea nu-s femei, sunt preşuri de şters picioarele.
* * *
După o masă uşoară, porniră din nou spre nord.
- Putem să mergem direct la naşa lui Nicky, ca să-i aşteptăm acolo, sau să-i căutăm pe parcurs, remarcă Alex. Cel puţin ştim că au luat-o pe drumul ăsta, dar dacă merg cu un camion, ne va fi uşor să-i depăşim.
- Da, ştiu. Cred că cel mai raţional ar fi să ne ducem direct acolo, dar mă sperie gândul că pot rămâne blocaţi pe undeva, făcând autostopul, în timp ce noi suntem atât de aproape.
- Hmm... Ascultă, oricum va trebui să oprim pentru alimentare, aşa că de ce n-am luat-o spre Stoke, iar acolo putem să mai întrebăm? Dacă nu aflăm nimic despre ei, ne continuăm drumul până în Districtul Lacurilor.
Sara acceptă imediat şi, în continuare, atmosfera se mai destinse. După un timp, spuse:
- Ai o maşină foarte frumoasă. E a ta?
- Oarecum. Oficial, e pe numele firmei, dar cum eu sunt patronul, presupun că asta-nseamnă că e a mea.
- Cu ce te ocupi?
Alex depăşi un mastodont zgomotos, înainte de a răspunde:

- Am o firmă de software. Cu alte cuvinte, vând inteligenţă. Când organizaţiile mari vor să se computerizeze, au nevoie de o echipă de experţi care să le consilieze în materie de programare; eu adun oamenii potriviţi, cu experienţa necesară, şi-i trimit la companii.

- Sunt impresionată, remarcă Sara cu sinceritate, ştiind cât de complexă putea fi lumea computerelor.

- N-ai de ce să fii. întâmplător, m-am instruit pentru meseria asta, şi am avut noroc să-mi fi rămas un mic capital cu care să pot pune bazele firmei. Acum nu mă mai prea duc pe teren, decât dacă e vreo comandă foarte importantă - computerizarea bursei de acţiuni din New York, sau aşa ceva - altfel, stau la sediu şi organizez. Dar tu? Cum ţi-ai obţinut slujba?

Sara ridică uşor din umeri.

- Pe uşa din spate. Am început ca secretară şi n-am început să mă ocup de scenarii decât când s-a îmbolnăvit cineva şi n-au avut cu cine să-l înlocuiască. Pe urmă, am urmat seralul şi mi-am luat certificatul C.P.M.

- C.P.M.?

- Scuză-mă, înseamnă Comunicare, Publicitate şi Marketing. După aceea, am urcat treptat scara ierarhică, iar acum sunt director de contracte - persoana care face legătura între agenţie şi clienţii reclamelor.

- După câte se pare, s-ar putea să trebuiască

să fii şi puţin diplomată.

- Poate fi un rol foarte ingrat, să încerci să mulţumeşti clientul, rezolvând toate complicaţiile, recunoscu ea, amintindu-şi destui clienţi cusurgii care le dădeau mereu de furcă. Dar e şi distractiv, pentru că ai o gamă enormă de oameni care lucrează în agenţie, toţi cu personalităţi şi talente diferite, şi trebuie să-i aduni la un loc, să formezi din ei o echipă şi să mai şi coordonezi toate serviciile agenţiei: prospectarea pieţei, planificarea mediatică şi producţia.

Se opri, dându-şi seama că vorbea prea mult.

- Dar sunt sigură că nu te interesează o prelegere despre publicitate.

- Aşa cum explici tu, sună foarte interesant. Eu mi-am imaginat întotdeauna că e un fel de junglă unde toţi desenează personaje caricaturale sau compun toată ziua sloganuri şi laitmotive muzicale.

Cu un zâmbet cam strâmb, Sara răspunse:

- într-adevăr, majoritatea oamenilor tind să gândească aşa, şi e adevărat că o parte din activitate constă în asta, dar e o parte foarte mică, în comparaţie cu întregul. Voi nu folosiţi publicitate, pentru firma voastră?

Alex clătină din cap.

- N-am avut niciodată nevoie. Până acum, întotdeauna ne-au recomandat clienţii satisfăcuţi.

Făcu o pauză, apoi:

- Ţii foarte mult la munca ta.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

- Altfel n-am cum, din asta trăiesc. Nu toţi avem rude bogate care să ne permită să fim independenţi, domnule Brandon.

In vocea ei se simţea o undă clară de amărăciune.

Alex îi aruncă o privire.

- Intr-adevăr, iar din acest motiv, oamenilor care au le revine sarcina de a oferi locuri de muncă celor mai puţin norocoşi, astfel încât toţi să ne alegem cu câte ceva, răspunse el pe un ton neutru.

Cum Sara nu-i răspunse, o întrebă:

- Dar ai spus că sora ta e moştenitoare, nu?

- Da, tatăl ei - tatăl meu vitreg - i-a lăsat banii într-un cont de depozit. Ii vor aparţine la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani, sau înainte de asta - dacă se mărită, cu binecuvântarea mea.

- Inţeleg.

- Zău?

- A, da, cred că înţeleg. Aşa se explică de ce te împotriveşti cu atâta înverşunare, desigur, şi de ce eşti aşa de îndârjită în legătură cu banii moşteniţi.

Sara îl privi încruntată.

- E îngrozitor ce spui! N-o invidiez pe Nicky

pentru banii ei. Numai că nu vreau să şi-i irosească - pe ei, şi propria ei viaţă.

- E viaţa ei, iar banii sunt tot ai ei. Ce drept ai să-i dictezi cum să şi-i folosească?

Rezemându-se de spătar, Sara privi drept înainte.

- Chiar dacă ţi-aş spune, n-ai înţelege.
- Pune-mă la încercare.

Drept răspuns, îşi scoase pachetul de ţigări din poşetă, întrebându-l:

- Mai vrei o ţigară?

Când Alex dădu din cap, aprinse două.

- Cât mai avem până în Stoke? întrebă ea, oferindu-i una dintre ele.
- Schimbi subiectul, Sara? replică el încet.
- M-aş fi aşteptat să fie evident chiar şi pentru cea mai modestă inteligenţă, necum pentru un expert în computere.
- De ce nu vrei să vorbeşti despre asta?
- Fiindcă e viaţa mea, şi nu te priveşte. întâmplător, pe moment avem aceleaşi interese, dar nimic mai mult. Nu te amesteca în afacerile mele, şi n-am să mă amestec nici eu în ale dumitale, domnule Brandon, adăugă ea caustic.
- Alex, îi reaminti el, netulburat. Şi sunt de acord cu tine, afacerile tale, sublinie el cuvântul, te privesc numai pe tine.

Sara înţelese imediat aluzia şi-l privi furioasă. Cu

ce om nesuferit ajunsese să se încurce! Nu-şi dorea decât să-i ajungă cât mai curând pe Nicky şi Richard, şi toată povestea să se rezolve, astfel încât să nu mai trebuiască să-l vadă niciodată pe Alex Brandon!

Capitolul 3

In Stokes, se împtomoliră, căci la început nu putură da de urma celor doi tineri, dar apoi Sarei îi veni ideea s-o întrebe pe casieriţa de la cafenea. Când se întâlni cu Alex, la intrare, avea o expresie încruntată, nedumerită.

- Cum arată Richard ăsta al tău? îl întrebă.
- Richard? Inalt cam de cinci picioare şi zece inci, destul de slab, cu păr şaten, cam lung, şi ochelari. De ce?

Sara îşi arcui sprâncenele, surprinsă.

- Deci, nu seamănă cu tine?
- Nu, nu prea.
- Nu pare să arate prea seducător, comentă ea pe negândite.
- Ei, lasă, că nici Nicky a ta nu-i tocmai o a doua Brigitte Bardot, răspunse sec Alex. De ce vrei să ştii?

- Femeia de la casă a spus că-şi aminteşte de doi tineri care au trecut pe-aici acum o oră, chiar când a intrat ea în schimb. I-a descris destul de vag, dar îşi amintea clar că băiatul avea ochelari. A spus că au întrebat cine-i poate lua cu maşina

şi s-a oferit un şofer de furgon, care tocmai pleca. Dar partea ciudată e că au cerut să-i ducă la Buxton. Ăsta nu-i chiar pe M6, nu-i aşa?

Alex se încruntă.

- Nu, într-adevăr. Hai să ne întoarcem la maşină şi să consultăm harta.

Fură nevoiţi să aprindă plafoniera, căci cerul plumburiu de aprilie se întuneca şi mai mult şi începeau să cadă primele picături de ploaie.

- Buxton. Aici e, aproape de marginea Districtului Lacurilor. De ce Dumnezeu s-or fi ducând acolo?

- Richard cunoaşte pe cineva care locuieşte prin zonă?

- Din câte ştiu eu, nu, deşi a fost acolo anul trecut, într-o vacanţă la munte. Poate ştie vreun loc unde să se cazeze.

Alex mai privi un moment harta, apoi se hotărî.

- în regulă, o luăm după ei. Cu un dram de noroc, o să-i ajungem din urmă în Buxton. Nu poate fi un oraş prea mare.

Dar oraşul Buxton, care fusese cândva staţiune balneoclimaterică, era mai mare decât se aşteptaseră, şi fură nevoiţi să se intereseze în mai multe locuri, înainte ca Alex să aibă noroc la o cafenea pentru şoferi. Reveni grăbit la maşină, cu gulerul ridicat contra ploii torenţiale.

- Edale, spuse el, intrând. Şoferul de furgon i-a lăsat aici, şi au telefonat de la bar pentru a

comanda un taxi care să-i ducă la Edale. Se pare că e un oraş foarte popular, fiindcă de-acolo începe un traseu peste Munţii Pennines.

Porni motorul, iar fasciculele puternice de lumină ale farurilor străpunseră ploaia, în timp ce porneau în sus pe pantele abrupte ale colinelor. Sara nu vorbea prea mult, dându-i doar îndrumări când avea nevoie şi lăsându-l să se concentreze pe serpentinele periculoase care şi în cele mai favorabile condiţii ar fi cerut atenţie. Când ajunseră în centrul staţiunii Edale, era întuneric beznă.

Uitându-se vizavi, la luminile hotelului construit din piatră, Alex spuse exasperat:

- Mai bine să încercăm aici mai întâi, deşi pare peste mijloacele lui Richard. Totuşi, s-ar putea să aflăm despre alte spaţii de cazare.

Se întoarse spre Sara.

- N-are nici un rost să ne udăm amândoi. Mai bine stai în barul hotelului, până-i găsesc.

- Prefer să vin şi eu, mulţumesc, spuse cam încordată Sara.

Exasperarea din glasul lui spori.

- Ascultă, îţi promit c-am să mă întorc înainte de a vorbi cu ei. Oricum, când îi vom găsi, n-o să-mi sară ţandăra.

- Nu? întrebă sec Sara. Nu mi-ai părut deosebit de reticent când e vorba de insulte şi sarcasme, aşa că, dacă nu te superi, am să vin şi

eu.
- Şi dacă mă supăr?
- Tot am să vin. Probabil că Nicky e şi aşa foarte emoţionată şi nu vreau s-o tulburi şi mai mult. Dacă-i vin istericalele, e imposibil să te mai înţelegi cu ea.
- Aha, înţeleg. Nu te gândeşti decât la dificultăţile pe care le-ai putea avea tu. Ar fi trebuit să mă aştept, adăugă el, ironic.
- Sigur c-ar fi trebuit să te aştepţi, replică dulce Sara. Altfel, de ce ţi-aş mai suporta fermecătoarea companie? Iar acum, te duci să te interesezi, sau aştepţi s-o fac eu în locul tău?
Alex zâmbi cam strâmb, coborî din maşină şi o luă la goană spre hotel. în zece minute se întoarse, cu o listă de locuri unde puteau să încerce.
- Recepţionerul mi-a vândut o hartă locală, aşa c-ar trebui să-i găsim destul de uşor. Poftim, marchează locurile pe hartă, şi vom începe cu cele mai apropiate.
- Ce idee genială! comentă Sara cu admiraţie. Ce extraordinar de inteligent din partea ta, că te-ai gândit. Sunt sigură că mie niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap o strategie atât de inspirată!

Se aplecă să privească lista, dar mâna lui Alex o prinse de bărbie, întorcând-o cu faţa spre el.
- Sara...
Glasul îi era suav ca mătasea, dar în el se simţea o tărie ca de oţel.

- Ia seama ce vorbeşti, bine?
Trecură aproape două ore până când parcurseră toate locurile de pe listă, dintre care unele se aflau în afara staţiunii. Nicăieri nu găsiseră nimic.
- Dar trebuie să fie undeva! insistă Sara, îngrijorată. Nu se poate să fi dispărut aşa...
- Inseamnă că stau într-o casă particulară, cu cineva despre care nu ştim nimic, replică iritat Alex. E singura explicaţie. Şi nu putem să batem la toate uşile din sat. Oricum, trebuie să ne întoarcem în centru, ca să fac plinul înainte de a se închide la benzinărie.
In timp ce se întorceau, Sara spuse încet:
- Cafeneaua aia pentru şoferi de la Buxton se numea „Pete's Pull-in", nu-i aşa?
- Posibil, n-am observat. De ce întrebi?
- Păi, dacă au telefonat după un taxi de-acolo, patronul ne-ar putea da numărul, iar noi am putea...
- ...să telefonăm la staţia de taxiuri şi să aflăm la ce adresă i-a dus şoferul, încheie Alex în locul ei. Sara, pentru ideea asta, aproape că a meritat să te iau cu mine.
Nu peste mult, erau înapoi la hotel, unde Sara îşi potoli setea chinuitoare la bar, în timp ce Alex dădea telefon.

- Nici nu mă mir că nu i-am găsit, remarcă el când se întoarse. Taxiul i-a dus la o casă nelocuită. Au luat cheia de la vecini. Mă întreb, totuşi, de unde naiba aflaseră de ea.

îşi împinse părul umed de pe frunte.
- Paharul ăsta-i pentru mine?
- Da, ţi-am comandat un Glenfiddich. Pari genul căruia-i place whiskyul de malţ.
O privi cu un zâmbet răutăcios.
- Cu meseria ta, cred că eşti obişnuită să ghiceşti gusturile oamenilor.
- Evident. Şi am plătit deja, adăugă ea, văzând că-şi scotea portofelul.
- Evident.
Şi-l puse la loc în buzunar, după care o privi pe deasupra paharului.
- Noroc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ca o femeie să-mi ofere de băut.
Sara zâmbi fără chef.
- Din păcate, n-o să-ţi stea în gât.
La asta, Alex râse - un râs masculin, bogat, care-i transforma complet trăsăturile, dându-i o înfăţişare mai tinerească, lipsită de griji.
Privindu-l chipurile alarmată, Sara comentă cu îngrijorare prefăcută:
- Ştii, domnule Brandon, zău c-ar trebui să ai grijă. Dacă râzi prea des, oamenii pot începe să creadă că eşti aproape uman. Iar acum, cred c-ar fi mai bine să mergem să ne găsim oile rătăcite, nu?

- Ai dreptate.
Işi puse paharul pe bar, cam fără tragere de inimă. Sara îl înţelegea perfect; nici ea nu aştepta cu nerăbdare următoarea oră.
Găsiră destul de uşor casa.

- Cred că am trecut de trei ori pe-aici, remarcă Alex abătut, când opriră în faţă.
- E întuneric peste tot, observă Sara, privind prin fereastra stropită de ploaie. Doar nu crezi că s-or fi dus la...?

Se întrerupse grăbită.

- Doamne, sper că nu! răspunse Alex cu convingere. Dar s-ar putea să fie în spate. Mă duc să-i chem.
- Vin şi eu cu tine.

Sara sări din maşină şi alergă după el, pe verandă. Alex luă ciocănelul şi bătu cu putere în uşă. La început, nu primi nici un răspuns, aşa că ciocăni şi mai tare. O fereastră cu ghilotină se deschise scârţâind, deasupra lor, şi un bărbat se aplecă afară.

- Cine dracu-i acolo?
- Richard, tu eşti?
- Nu-i nici un Richard aici!

Omul vru să trântească la loc fereastra, dar Alex făcu un pas înapoi ca să-l vadă.

- Aşteptaţi! Richard French stă la dumneavoastră?
- Nu, şi dacă nu vă căraţi de-aici, v-arunc o găleată de apă-n cap!
- N-o să mă ude mai mult decât sunt deja, şi nu plec până nu mă asigur că persoana pe care o caut nu e aici.

De sus se auzi un şir de înjurături, iar după câteva secunde uşa se deschise cu zgomot. Tânărul care apăru în faţa lor, îmbrăcat doar într-

un halat ieftin, era înalt şi slab, cu plete şatene şi ochelari ca ai lui Elton John, dar expresia iritată a lui Alex o înştiinţă pe Sara că nu era Richard.

- în regulă! explodă tânărul. Dacă nu mă credeţi, intraţi să vedeţi. De unde sunteţi, de la poliţie sau ceva...?

Alex intră grăbit pe lângă el şi aruncă o privire în camerele de la parter, înainte de a porni repede pe scară în sus.

- Nici într-o vacanţă nu se poate duce omu' fără ca porcii de la poliţie să-i strice tot chefu', protestă enervat tânărul.

O privi pe Sara, care rămăsese în prag.

- E porc?

- A, da, categoric, dar nu genul la care te referi.

De la etaj se auzi ţipătul unei fete, iar Alex apăru din nou, coborând grăbit scara.

- îmi pare extrem de rău. Mă tem că ni s-au dat nişte informaţii greşite. Poftiţi, vă rog să primiţi banii ăştia, pentru deranj, cumpăraţi-vă cu ei o sticlă de şampanie, sau ceva...

O luă pe Sara de braţ şi o urcă în maşină, în timp ce tânărul continua să strige epitete pe urmele lor.

Porni maşina şi demară într-un scrâşnet de pneuri.

- Dumnezeule, ai auzit cum mi-a spus, nesimţitul...? mârâi el printre dinţi. Nu zic că n-ar fi

avut tot dreptul, după ce-am dat aşa buzna peste

el. Era cu o fată, adăugă sălbatic. Semăna puţin cu Nicky, cred, dar oricine putea să vadă că nu-s decât nişte hippies. Dumnezeule, în viaţa mea nu m-am simţit mai prost decât când am intrat în dormitorul ăla. Nici măcar nu se deranjase să...

Tăcu un moment, apoi întrebă bănuitor:

- Sara?

Cu mare dificultate, Sara răspunse:

- Da, Alex?

- Sara, nu cumva...?

Fără să se mai poată stăpâni, Sara izbucni în râs. Alex frână şi se întoarse furios spre ea.

- Termină! Nu văd ce te amuză la ceea ce ni s-a întâmplat.

Sara încercă să arate spre el, dar râdea atât de tare încât nici nu putu ridica mâna.

- Să te fi văzut ce mutră aveai! Nu mai puteai de furie...!

- Şi încă mai sunt furios. Sara, te rog, vrei să te opreşti?

O apucă de umeri şi o zgâlţâi, nu cu prea multă blândeţe.

- Ai de gând să încetezi? Văd că ai un simţ al umorului extrem de sucit, adăugă el cu răutate. Iţi dai seama că încă nu i-am găsit? Dacă nu te repezeai să urmezi pista pe care ţi-a dat-o femeia aia din Stoke, n-am fi pierdut atât timp alergând după cai verzi pe pereţi.

- Eu?

Sara se îndreptă de spate, cu indignarea

tăindu-i pofta de râs.

- Cine-a intrat în cafeneaua din Buxton şi-n toate pensiunile din Edale? De ce nu te-ai asigurat că-s cei pe care-i căutăm, dacă eşti atât de deştept?

- Fiindcă, după prima informaţie greşită, n-a trebuit să întreb decât dacă văzuseră doi tineri, nu să le dau şi descrieri detaliate, replică acid Alex. Tu ardeai atât de mult de nerăbdare să-i prindem încât n-ai întrebat cu grijă. La ora asta, probabil că se încălzesc la foc în casa domnişoarei Quinlan din Districtul Lacurilor. în timp ce noi, mulţumită ţie, tremurăm de frig în ploaie!

Sara deschise gura să-i răspundă furioasă, dar văzu un strop de apă picurându-i din păr şi prelingându-se pe obraz, până pe gulerul hainei, aşa că întrebă mai potolită:

- Şi-atunci, de ce stăm aici şi ne certăm? Cu cât pornim mai repede, cu atât ne vom încălzi mai curând şi noi la focul acela.

O clipă, Alex o privi surprins, apoi dădu din cap:

- în regulă, să mergem. Cred că dacă o ţinem tot pe drumul ăsta, în cele din urmă vom putea să revenim pe M6, mai încolo. îndrumă-mă tu, după hartă.

Porni din nou, iar Alex, orientându-se cu oarecare dificultate în maşina care se legăna, alese drumul cel mai scurt.

- Peste vreo jumătate de milă, urmează o cotitură la stânga, spuse ea. Dacă o luăm pe-acolo, ar trebui să ieşim pe şoseaua principală, care duce direct la autostradă.

Alex mormăi o încuviinţare, concentrându-se să conducă maşina de mare putere pe drumurile înguste care urcau abrupt. Frână brusc ca să ia o curbă strânsă, iar Sara fu aruncată în portieră. Lanterna cu care lumina harta îi căzu din poală. Se aplecă s-o caute, dar fu nevoită să-şi descheie centura de siguranţă.

- Ai păţit ceva? o întrebă Alex.
- Nu, mulţumesc.

După ce găsi lanterna, se ridică şi deschise iar atlasul. Privind înainte, prin întuneric, începu să se simtă tot mai neliniştită, în timp ce maşina gonea prin noapte fără ca intersecţia mult aşteptată să apară. Trebuia să fie pe-acolo pe undeva, trebuia...

Parcă citindu-i gândurile, Alex spuse:

- Cât de departe spuneai că era cotitura aia?
- Cam la o jumătate de milă. Ar fi trebuit să ajungem până acum...
- Poate te-ai uitat greşit pe hartă?

Sara se uită urât la el, dar aplecă totuşi capul ca să se încredinţeze.

- Nu, spuse ea cu convingere, am văzut bine. Probabil am trecut fără s-o observăm. Mai bine să ne întoarcem.

- O să mai mergem încât vreo jumătate de

milă, pentru orice eventualitate.
Ridicând tonul, Sara protestă:
- Ce rost are, dacă am trecut de intersecţie? Nu facem decât să pierdem şi mai mult timp. îţi spun eu, opreşte maşina aici şi întoarce!
Alex o privi încruntat.
- Eşti sigură că n-ai încurcat locurile pe hartă? întrebă el sarcastic.
- Da, sunt sigură. Probabil am trecut de intersecţie când am scăpat lanterna. Iar dacă n-ai fi condus atât de repede încât să se clatine maşina, n-aş fi scăpat-o.
- Puteam fi sigur c-ai să dai vina pe altcineva pentru cât eşti tu de nepricepută, mârâi Alex.
Frână şi începu să întoarcă maşina pe drumul îngust, ieşind cu roţile din spate pe iarbă.
- Dacă în meseria ta iese ceva prost, sunt sigur că mereu găseşti câte un ţap ispăşitor ca să nu trebuiască să scoţi tu castanele din foc.
Schimbă vitezele şi trecu din nou în marşarier, întorcându-se spre ea ca să privească prin lunetă, în spatele maşinii.
- Ce obrăznicie!
Ajunsă la capătul răbdării, Sara ridică mâna şi-l pălmui cu putere peste obraz.
Mai mult de surprindere decât de durere, Alex întoarse brusc capul spre ea, şocat. Chipul i se înăspri şi vru să spună ceva, dar în clipa următoare partea din

spate a maşinii începu să se aplece ameninţător sub ei, iar Sara căzu înainte, peste el, în timp ce maşina se răsturna pe o parte.

Scoase un ţipăt de spaimă şi oroare, însă maşina, după ce se mai clătină puţin, rămase nemişcată. Motorul se oprise şi, câteva secunde, rămaseră amândoi amuţiţi de şoc. Apoi glasul lui Alex răsună tăios, aproape în urechea ei:

- Sara, e totul în regulă?

- Da... Da, aşa cred...

Incercă să se mişte şi constată că era ţinută strâns în braţele lui, deasupra. Când întoarse capul, îi atinse obrazul cu al ei.

- Dar tu...?

- Da. Ascultă, trebuie să ieşim pe portiera de lângă tine. Crezi că poţi să te ridici şi s-o deschizi?

- Am să-ncerc...

Sara începu să se întoarcă, iar mâinile lui o prinseră de mijloc, ajutând-o. Rezemându-se cu o mână de volan şi cu cealaltă de spătarul fotoliului, reuşi să se salte spre portiera aflată acum deasupra ei. Işi schimbă poziţia, ca să poată apuca mai bine clanţa, şi auzi sub ea un mormăit.

- Ce s-a întâmplat?

- M-ai călcat în picioare, răspunse răbdător Alex.

Işi coborî mâinile pe şoldurile ei şi o susţinu în timp ce deschidea portiera şi se ridica. Apoi se săltă afară şi-şi trase picioarele după ea, luându-şi elan ca să sară pe pământ.

Imediat, ploaia începu să-i îmbibe jacheta costumului cu pantaloni pe care-l purta, iar când Alex ajunse lângă ea, era deja udă leoarcă. După ce examină grăbit pagubele, Alex se întoarse.

- Dumnezeule, ce mizerie! A rămas în şanţ de-a binelea. Totuşi, cred că am avut noroc. O clipă, am crezut c-o să ne rostogolim pe panta colinei.

Se duse la portbagaj şi-l deschise.

- Trebuie să fie o umbrelă pe-aici, pe undeva. Poftim, Sara, ia-o şi adăposteşte-te, în timp ce eu caut harta şi lanterna, ca să vedem unde-am ajuns.

Deschise umbrela mare şi neagră şi i-o întinse.

- Uite, ia-o, insistă el.

Sara rămase pe loc, fără să facă nici o mişcare. Dintr-o dată, Alex ajunse lângă ea, vorbindu-i stăruitor:

- E-n regulă, Sara, s-a terminat. Acum eşti în siguranţă.

Continuă s-o încurajeze şi, încet, tremurul i se potoli, până putu spune cu voce întretăiată:

- îmi pare rău... N-am... niciodată n-am mai fost implicată într-un accident. M-a şocat... căderea aia...

Descoperi că se ţinea de reverele hainei lui, iar Alex o ţinea cu un braţ pe după umeri, cu umbrela deasupra amândurora. Se desprinse în grabă.

- Aşa-ţi trebuie, spuse el cu oarecare severitate. Trebuia să-ţi prinzi la loc centura de siguranţă. Şi acum, ţine asta până scot eu lucrurile din maşină.

O lăsă sub umbrelă, în întunericul dens; nicăieri nu se zărea nici un semn de viaţă, nici o lumină, nimic. Când se întoarse, Alex aducea cu el bagajele şi o canadiană pe care o avusese în portbagaj.

- Poftim, mai bine pune-ţi asta pe tine, îi ordonă el, luându-i umbrela din mână.

In timp ce aprindea lanterna şi începea să studieze harta, Sara observă că şi el îşi luase un impermeabil gros, cu cordon.

- N-are nici un rost să ne mai întoarcem la Edale, spuse Alex după un moment . Ajungem mai repede dacă ne continuăm drumul pe jos, cu speranţa de a găsi în primul sat un garaj de unde să vină cineva să ne scoată maşina.

- Poate ajungem la o fermă şi putem telefona de-acolo la un garaj, sugeră Sara cu speranţă.

- Poate. Dar, cu norocul pe care-l am de când te-am întâlnit pe tine, tare mă mai îndoiesc, replică el, aruncând o privire abătută spre maşină.

Incă sub efectul şocului, Sara spuse cu dificultate.

- A fost vina mea. Ti-am distras atenţia. Imi pare rău.

Alex se întoarse s-o privească din nou, cu ochii lucindu-i în întuneric.

- Alegi într-adevăr cele mai afurisite momente ca să sari la bătaie, îi dădu el dreptate, sardonic; apoi continuă, mai hotărât: dar n-are nici un rost să stăm aici.

Se aplecă să ia bagajele.

- Poţi să duci tu lanterna.

Porniră pe drum, Sara ţinând umbrela sus, la o înălţime potrivită, după ce Alex se plânse că-i scotea ochii. Cale de câteva mile, poate, înaintară cu chin cu vai prin ploaie. Pe Sara o dureau braţele din cauza ţinutului umbrelei, pantofii care păruseră atât de comozi în urmă cu o săptămână, când îi cumpărase, o rodeau acum în nenumărate locuri, iar pantalonii uzi leoarcă i se lipeau de picioare.

Alex se opri lângă ea şi lăsă jos bagajele.

- Ia uită-te, acolo nu-i o lumină?
- Unde?
- în dreapta.

O văzu şi ea - o fereastră pătrată, luminată, la câteva sute de metri distanţă.

- O văd. Dar cum ajungem acolo?
- Trebuie să fie un drum, pe-aici pe undeva. Luminează în partea aia.

Sara deschise gura să-l informeze că nu era complet cretină, apoi o închise la loc, amintindu-şi de incidentul cu maşina.

Curând, ajunseră la o deschizătură în zidul de

piatră, dincolo de care pornea un drum desfundat. Pe un stâlp era prinsă o tăblie de lemn ccu cuvintele „Ferma Hayscroft“ vopsite grosolan pe ea. Drumeagul era brăzdat cu făgaşe adânci lăsate de roţile unui tractor, pline cu apă mocirloasă. Lumina provenea de la o casă ţărănească mică, de piatră, înconjurată de

grajduri şi alte acareturi. O poartă bara intrarea în curtea plină de noroi, şi mirosea puternic a porci. Sara gemu, când văzu la lumina lanternei în ce hal era curtea.

- Stai aici, îi spuse Alex. Am să duc bagajele mai întâi, apoi vin să te iau şi pe tine, în braţe.

Un moment, Sara simţi tentaţia delicioasă de a face pe muieruşca fragilă, dar decât să fie dusă în braţe de Alex Brandon, prefera noroiul.

- Mă descurc şi singură, mulţumesc, răspunse ea cu fermitate.

Alex ridică din umeri.

- Cum vrei.

Deschise poarta şi porni înainte, prin curte. Când să ajungă la uşa casei, o întrebă:

- Ai închis poarta?

Sara se concentra să-şi ferească pantalonii de noroi, având mâinile ocupate cu lanterna şi umbrela.

- Poftim? Nu, n-am închis-o.

- Atunci, du-te şi închide-o.

- De ce Dumnezeu? Nimeni nu umblă pe-afară noaptea, pe-o vreme ca asta.

Exasperat, Alex se întoarse spre ea.

- Nu ştii că prima regulă, la o fermă, e să închizi întotdeauna porţile? Fermierul n-o să se bucure dacă animalele lui o iau razna pe coclauri, din cauza noastră.

- După cum miros porcii ăştia, i-am face o favoare, replică ea.

Totuşi, după un moment, porni iritată înapoi, pentru a închide poarta.

Alex n-o aşteptă, ci se duse direct la uşa fermei şi bătu cu putere. îi deschise un bărbat care-l privi cu ochii mijiţi, prin întuneric.

- Bună seara, ne pare rău că vă deranjăm, începu Alex, dar a trebuit să lăsăm maşina pe drum. Mă întreb dacă aş putea da un telefon de la dumneavoastră, după ajutor.

Fermierul, un om slăbănog şi brăzdat de vânturi şi ploi, îl mai privi o clipă, apoi o văzu şi pe Sara în spatele lui.

- Ai şi o fătuţă cu matale? Păi atuncea, mai bine haideţi în casă.

Recunoscători, intrară în încăperea mare, care servea drept bucătărie şi living, având o maşină de gătit mare şi veche, cu combustibil solid, lângă un perete, prin uşile căreia se vedea arzând focul.

- Nişte oameni la necaz, Mary! îi spuse el femeii care se ridicase de pe scaunul de lângă foc.

Sara porni imediat spre tăciunii încinşi. La vederea hainelor ei, femeia ţistui din limbă,

nemulţumită.
- Nu cumva merseşi aşe pe drumu' de colo? Ee, fătuco, straşnică răceală mi te mai paşte! Stai numa' să-ţ' dau io un ceai bun şi fierbinte!
- Mulţumesc, răspunse Sara clănţănind, în timp ce întindea mâinile spre cuptor.
- Aveţi telefon? îl întrebă Alex pe fermier.
- Ie dară. Da' n-o să vă hie de nici un folos, că garaju' din Hayscroft îi închis noaptea şi n-o să-l deşchiză până mâni dimineaţ'.

- Atunci, am putea închiria de undeva vreo maşină?
Omul clătină din cap.
- Nu-i decât numa' garaju'.
- In cazul ăsta, se pare că va trebui să rămânem undeva peste noapte. V-aş plăti cu plăcere deranjul, dacă ne-aţi putea duce până la cel mai apropiat hotel.
Zâmbind încet, fermierul clătină iar din cap.
- Dac-aveam io o maşină, îndată v-o oferеam, da' Range Rover-u' meu îi tot la garaj, să mi-l dreagă.
Sara îl privi deznădăjduită pe Alex, care dădu din cap şi se întoarse din nou spre fermier.
- Mă întreb dacă am putea profita de ospitalitatea dumneavoastră şi mai mult, cerându-vă să ne găzduiţi peste noapte. Ne mulţumim şi cu două scaune în faţa focului.
- Să vă ţie Dumnezeu, răspunse femeia, sigur că puteţ' să staţ'. Nici on câne n-aş da afar'

p-o vreme ca asta. Ş-avem noi mai mult decât scaune. Puteţ' să dormiţ' în odaia noastră de mosafiri. Io am să vă pui nişte sticle de apă la-ncălzit uite-n clipa asta, ca să vi le puneţ' în pat. Şi pe urmă, am să vă gătesc şi ceva d-ale gurii.

- O, dar... vru Sara să explice că nu erau căsătoriţi, dar Alex o întrerupse:

- Sunteţi foarte amabilă, doamnă...?

- Doamna Hawkins. Iar pe bărbatu-mio-l cheamă Ted.

- Vă mulţumesc, doamnă Hawkins. Vă primim cu mare plăcere invitaţia, nu-i aşa, iubito? adăugă el, încruntându-se cu subînţeles spre Sara.

- A, da... Da, vă mulţumim... răspunse ea, cam nedumerită.

- No, bine. Văz că v-aţ' adus şi geamantanele, aşa că mai bine schimbaţi-vă-ţ' de hainele estea ude, ca să vi le pui io la uscat în faţa cuptorului, propuse doamna Hawkins. Dacă vii cu mine, te duc io sus.

Alex îi dădu Sarei valiza ei, răspunzându-i cu o expresie ironică la privirea de reproş pe care i-o aruncă înainte de a urma gazda pe scara îngustă.

Camera de oaspeţi era joasă şi cu tavanul susţinut pe grinzi. Un scrin de modă veche cu oglindă stătea lângă un perete, iar în faţa celuilalt se afla un pat mare şi înalt, cu tăblii de alamă. Şi era îngrozitor de frig.

- Alăturea-i o baie, spuse mândră doamna Hawkins. N-ai să-mi găseşti multe ferme pe dealurile estea care s-aibă ş-o baie. Acuma te las să te schimbi, până merg io s-aduc sticlele elea cu apă fierbinte.

Scoţându-şi hainele ude, Sara luă pe ea un halat flauşat şi intră în baie, aşteptând cu nerăbdare să se cufunde în apa caldă.

Dar locul acelor instalaţii ar fi fost la muzeu! Singura sursă de apă caldă era un boiler arhaic pe care nu-l putu pune în funcţiune oricât încercă, timp în care i se făcea din ce în ce mai frig. în cele din urmă, se spălă cu apă rece şi reveni grăbită în dormitor, să-şi

ia pe ea un pulovăr gros şi o pereche de blugi. Patul cel mare arăta foarte îmbietor, şi-şi dădu dintr-o dată seama cât de obosită era. Abia aştepta să se ghemuiască sub plapuma groasă dar... nu cu Alex Brandon alături! Cu un aer destul de sfidător, coborî iar în living.

Masa lungă din mijlocul camerei era deja pusă pentru cină, iar doamna Hawkins îi oferi un scaun lângă al lui Alex. Acesta şi fermierul erau adânciţi într-o discuţie despre viitorul creşterii porcilor în ţările Pieţei Comune. In faţa lor fură puse farfurii pline cu plăcintă de cartofi, iar Sara începu să se înfrupte flămândă, mâncarea fierbinte alungându-i frigul din oase, până când se rezemă de spătar, încălzită, sătulă şi cu ochii închizându-i-se de somn.

O ajută pe doamna Hawkins să spele vasele, apoi gazda dădu de înţeles că era vremea de culcare. In dormitor, Sara îşi luă repede cămaşa de noapte, bucuroasă că-şi adusese una de bumbac alb, cu mâneci lungi şi corsaj brodat. Stinse lumina şi fu nevoită să se caţăre în patul înalt, unde se cuibări în aşternut înainte de a o pătrunde din nou frigul. Sticlele îşi făcuseră datoria, iar patul era cald şi plăcut.

Zece minute mai târziu, uşa se deschise şi lumina fu aprinsă din nou, când Alex intră în cameră cu geanta lui de voiaj. Sara fusese pregătită pentru acel moment; se ridică în capul oaselor, privindu-l furioasă.

- Ce ţi-a venit să dai impresia că am fi căsătoriţi?

Alex îşi deschise geanta şi puse câteva lucruri pe scrin.

- N-aveam chef să-mi petrec noaptea aşezat pe un scaun, răspunse el.

- Ei bine, mare păcat, pentru că exact acolo ai să ţi-o petreci. Poţi să stai aici până se culcă soţii Hawkins, după care ai să te-ntorci la bucătărie, îi spuse hotărâtă Sara, adăugând: poţi să-ţi scoţi din minte de pe-acum orice idei de a avea o şustă de-o noapte cu mine!

- O şustă de-o noapte? Ce expresie vulgară! Mă întreb unde ai auzit-o.

Işi scoase cămaşa şi o aruncă pe spătarul unui scaun, dezvăluindu-şi pieptul neted şi braţele

musculoase. Apoi se aşeză pe marginea patului, ca să-şi scoată şosetele.

- Mai bine aşteaptă să fii invitată. N-am nimic de gând cu tine - doar cu patul. Şi nu intenţionez să-mi petrec noaptea proptit în scaun ca un caraghios, când putem dormi amândoi omeneşte în patul ăsta.

Se ridică şi stinse lumina, iar Sara îl auzi mişcându-se prin întuneric. Apoi patul scârţâi, când Alex începu să se urce lângă ea.

- Să nu-ndrăzneşti să vii aici! exclamă ea furioasă.

Incercă să-l împingă, dar mâinie-i întâlniră pielea goală a umărului lui.

- Unde ţi-e pijamaua? întrebă alarmată.

In întuneric, Alex chicoti.

- Nu obişnuiesc.
- Ce?

Sara sări din pat şi se repezi să aprindă lumina. De lângă uşă, spuse furioasă:

- Dă-te jos din pat şi du-te imediat la bucătărie!

Alex înălţă o sprânceană.

- Aşa?
- Nu, prostule! Poţi să te îmbraci la loc.

Calm, Alex îşi împreună mâinile sub ceafă, cu o privire sardonică spre ea.

- Nici nu mă gândesc.
- Nesimţitule! Dacă nu ieşi de-aici în clipa asta, să ştii c-am să ţip!
- Ţipă - şi-au să ne dea pe amândoi afară, în

ploaie.
Sara îl privi cu duşmănie, imaginându-şi cât de penibil ar fi fost ca soţii Hawkins să dea buzna în cameră, şi să trebuiască să le explice.
- Dacă ai fi gentleman, te-ai oferi să dormi pe scaun, îi spuse ea cu furie.
- Iar dacă tu ai fi o lady, aş putea să fac tocmai asta. Dar tu eşti o femeie de carieră, emancipată, a secolului douăzeci, mai ştii? Drepturi egale cu bărbaţii, aşa şi pe dincolo. Ei bine, asta îţi şi ofer: dreptul egal cu al meu la o jumătate din patul ăsta, iar dacă nu-ţi convine, atunci du-te tu şi dormi pe scaun!
- Porcule! Ştii al dracului de bine că nici moartă n-am să dorm cu tine-n acelaşi pat!

- De ce nu? Ti-am spus deja că femeile masculine şi dominatoare nu mă excită. Cu mine, eşti în deplină siguranţă. Aş prefera una care nu numai să arate, dar să şi simtă şi să se poarte ca o femeie. Poţi să te culci peste plapumă, dacă ţi-e frică, adăugă el.
- Eşti nebun. Nici un bărbat şi nici o femeie nu s-au culcat vreodată platonic în acelaşi pat.
Buza lui Alex se răsfrânse.
- Te supraestimezi.
Apoi:
- Fă ce vrei. Eu mă culc.
Se întoarse cu spatele spre ea, iar Sara îşi dori să fi avut un cuţit ca să-l înjunghie. Mai stătu un minut lângă uşă, neputându-se hotărî şi tremurând de frig. Apoi stinse lumina. Chiar dacă

trebuia să stea trează toată noaptea, n-avea de gând să împartă patul cu el. Căutându-şi pe bâjbâite hainele, îşi găsi mantoul cel gros şi-l luă peste cămaşa de noapte, strângându-şi picioarele la căldură. In bucătărie ar fi fost mai cald, dar risca s-o vadă fermierul şi soţia lui, şi nici nu voia să-i dea lui Alex satisfacţia de a o fi alungat din cameră.

* * *

Noaptea trecea, iar Sarei îi era tot mai frig. Dinţii-i clănţăneau, iar mâinile şi picioarele îi îngheţaseră. Se gândea să se îmbrace din nou, dar ideea de a-şi scoate mantoul şi cămaşa de noapte îi încreţea carnea pe trup.

într-un târziu, ploaia încetă, iar peste scurt timp răsări luna, luminând printre draperii. Capul lui Alex se contura pe albul pernei, iar Sara îl privi cu duşmănie. Dumnezeule, cât îl mai detesta! Era un om dur şi fără pic se simţire. Nici nu era de mirare că rămăsese necăsătorit - nu l-ar fi suportat nici o femeie cu mintea întreagă.

Plapuma se mişcase puţin şi atârna peste marginea patului, iar acest lucru îi dădu o idee. încet, se ridică de pe scaun, dar lemnul vechi scârţâi sub ea. Abia îndrăznind să respire, se strecură spre pat şi începu să tragă treptat plapuma. Aceasta alunecă în braţele ei, voluminoasă şi caldă. întorcându-se încântată, Sara porni înapoi spre scaun, pe vârfuri, şi se înveli.

- Pune-o la loc, Sara.

Glasul lui o făcu să tresară.

- De ce s-o pun? se răsti ea. Tu ai patul şi păturile. Poţi măcar să-mi laşi mie plapuma.

- Sau totul, sau nimic. Tu ai ales. Şi acum, pune plapuma la loc în pat.

Sara încercă să facă apel la compasiunea lui.

- Alex, îngheţ...

- Aşa-ţi trebuie, replică el nepăsător.

- Of! explodă ea. Eşti cel mai rău şi mai nesuferit... La dracu', ce rost are?

Aruncă plapuma înapoi pe pat şi se aşeză la loc pe scaun, mai înfrigurată ca oricând.

Era aproape ora trei dimineaţa, când cedă în sfârşit şi veni, tremurând din toate încheturile, să se furişeze pe pat. în timp ce se târa centimetru cu centimetru, auzi glasul lui Alex rostind încet:

- Proastă mică.

Şi împinse plapuma peste ea, acoperind-o, înainte de a adormi la loc.

* * *

A doua zi dimineaţa, pe Sara o trezi lumina soarelui care intra prin perdelele cu motive florale. Se întoarse repede să se uite în cealaltă parte a patului, apoi oftă uşurată când văzu că era gol. Ridicându-se în capul oaselor, îşi consultă ceasul. Era aproape ora opt, aşa că sări repede din patul cald şi se uită să vadă dacă baia era liberă. De jos răzbătea un miros apetisant de şuncă şi pâine prăjită, făcând-o să se grăbească. După ce se spălă repede, îşi luă pe ea pulovărul

şi jeanşii, apoi se duse la fereastră şi trase perdelele ca să se uite afară. Peste colinele cenuşii plutea un strat subţire de ceaţă, în timp ce soarele cald de aprilie usca iarba îmbibată de ploaie; oile behăiau spre mieluşeii lor cu picioare negre, pe verdeaţa crudă a păşunilor, iar deasupra cerul era albastru şi fără nici un nor. Priveliştea arăta atât de mirific, încât Sara se întrerupse din pieptănat doar ca s-o contemple, încercând să-şi întipărească imaginea în minte pentru totdeauna.

Auzi uşa din spatele ei deschizându-se şi, când se întoarse, îl văzu pe Alex în prag.

- Bună dimineaţa, o salută el. Am venit să-ţi spun că e gata micul dejun.
- Mulţumesc, cobor imediat.

Dar Alex nu ieşi, rezemându-se doar de tocul uşii, calm, cu braţele încrucişate pe piept şi privirea spre ea. Işi luase un bleizăr bleumarin peste pulovărul pe gât.

- Voiai ceva? întrebă Sara cu subînţeles, în timp ce-şi punea cămaşa de noapte în valiză.
- Nu, răspunse binevoitor Alex. Mă gândisem doar să te aştept.
- Nu te deranja, replică ea iritată.
- A, nu e nici un deranj, o asigură el, cu un calm înnebunitor.

După un moment, o întrebă:

- Câţi ani ai?
- Douăzeci şi şase, răspunse automat Sara.

Apoi, pe un ton suspicios:

- De ce vrei să ştii?

- Din pură curiozitate. Cu hainele astea şi nefardată, nu pari să ai mult mai mult decât Nicky.

- Mi-am lăsat trusa de machiaj în maşină, recunoscu ea, privindu-şi cu dezgust imaginea reflectată în oglinda plină de pete.

- Ar trebui s-o uiţi mai des, îţi stă mai bine aşa. Credeam că ai cel puţin treizeci de ani.

Sara îşi aruncă peria de păr în valiză şi trânti capacul peste ea. Fără o vorbă, trecu pe lângă el, spre scară.

- Tţ, ţţ, ţistui Alex din limbă. Te-ai trezit cu faţa la cearşaf, Sara?

Jos, la bucătărie, doamna Hawkins îi întâmpină cu surâsul ei prietenos.

- Bună dimineaţa, fătuţă. Dormit-ai bine?

Sara răspunse cu un zâmbet cam strepezit, în timp ce se aşeza, iar Alex ocupa scaunul de alături.

- Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea, trăgându-şi scaunul puţin mai departe.

Micul dejun fu substanţial, iar după aceea Ted Hawkins se oferi să scoată maşina lui Alex din şanţ cu tractorul. Sara mai stătu un timp de vorbă cu doamna Hawkins, dar era clar că gazda avea de lucru, aşa că luă cu împrumut o pereche de cizme Wellington şi ieşi prin spatele fermei, pe câmp.

Soarele îi încălzea plăcut faţa, iar adierea slabă aducea miros de iarbă după ploaie. Când trecu printre două oi, acestea se dădură la o parte din calea ei, dar un miel cu faţa neagră o urmă alergând pe picioruşele lui subţiri.

- Ei, nu-s mama ta!

Râzând, Sara se întoarse şi-l luă în braţe. Micul animal behăi cu încântare, în timp ce Sara începea s-o mângâie, aşezându-se pe un zid scund de piatră. De acolo, vederea era magnifică. Dealurile înalte şi despădurite aveau doar atâtea stânci colţuroase cât să

confere un aspect grandios peisajului, fără a-l face să pară ameninţător. Ii era uşor să înţeleagă de ce veneau acolo oamenii în vacanţe.

Glasul lui Alex, chemând-o pe nume, o smulse din reverie. Intorcându-se, văzu că-i făcea cu mâna să se înapoieze la fermă. Puse jos mielul şi îl alungă, dar micul animal alergă încăpăţânat după ea până când ajunse, cu părul blond fluturându-i în vânt, lângă Alex.

Acesta zâmbi.

- Parc-aţi fi Mary cea mică şi a ei mieluşică.

Sara râse şi ea, apoi îşi mută repede privirea; un moment, uitase cât îl antipatiza.

- Aţi scos maşina?

- Da, aşteaptă la capătul drumului. Ti-am adus şi geanta. Mă gândeam că poate vrei să te vopseşti în culorile războiului, înainte de a ne

întoarce în civilizaţie.

Ignorându-i remarca, Sara se grăbi să se pregătească, şi-şi luă trusa de machiaj. Doamna îi împrumută din nou cizmele ca să meargă până la capătul drumului desfundat, conducându-i şi ea la plecare. Alex îi îndesă nişte bani în mâini, pentru găzduire, apoi porniră, făcându-le cu mâna.

- Şi nu mai încercăm să le dăm de urmă, insistă îndârjit Alex. De data asta, mergem direct în Districtul Lacurilor.

Capitolul 4

Ajunseră la destinaţie pe la începutul după-amiezii, după ce se opriseră să mănânce de prânz la un motel de la intersecţia autostrăzii cu şoseaua locală. Sara îl îndrumă pe Alex de-a lungul drumului îngust şi şerpuitor care ducea la Appleberry, casa Veronicăi Quinlan. Coborî din maşină ca să deschidă poarta cu cinci stinghii orizontale, privind spre casă, nu tocmai cu nerăbdare. Clădirea pătrată şi cenuşie se înălţa printre copacii încă desfrunziţi, care abia începuseră să îmbobocească după iarna lungă şi grea. Piatra veche şi roasă a zidurilor groase o făcea să arate prietenos şi îmbietor, dar pe Sara continua s-o încerce nervozitatea în timp ce se apropia de uşă şi suna.

Îi deschise o femeie scundă şi slabă, dar plină de energie, care o salută cu un zâmbet cald şi, la

vederea privirii ei întrebătoare, răspunse:

- Ie dară, aicea-s. Or vin't acu' vrion ceas. I-am dus pi-amândoi în bucătărie, ş-acuma mâncă de parcă di-o lună n-or pus nimica-n gură. Nu mi-aţi zîs că aduce-un pretin cu ea, adăugă doamna Ogden pe un ton tăios.
- Nu, n-am vrut ca domnişoara Quinlan să-şi facă griji fără rost, spuse Sara. Dumnealui e domnul Alexander Brandon, adăugă, când i se alătură şi Alex. E unchiul tânărului. Naşa lui Nicky ştie că au venit?
- Ştie dară, i-am zîs îndat' ce-or sosît. Acuma tomnai să scolă să vie jos. Da' trăbă s-o ia cu încetu' şi să nu să tulbure prea tare, ştiţ' asta, don'şoră Sara.
- Da, ştiu.

Işi muşcă vârful degetului, nervoasă, întrebându-se ce era cel mai bine să facă. Veronica Quinlan încă mai era convalescentă după o operaţie grea şi nu trebuia să se agite în nici un fel.

- Poate-ar fi mai bine să vorbeşti cu domnişoara Quinlan mai întâi, îi sugeră Alex.
- Da, aşa cred.

Îl privi bănuitoare.

- Tu ce-ai să faci?

Alex îi zâmbi cam strâmb.

- Nu mi-ar strica puţină mişcare. Am să mă duc la o plimbare, şi mă întorc în jumătate de oră. Aşa vei avea destul timp? o întrebă, cu o undă de sarcasm.

Sara roşi.

- Da, cred că da, răspunse ea crispată.

Răsucindu-se pe călcâie, Alex ieşi pe uşă şi porni cu
pas vioi pe alee.

Doamna Ogden o privi gânditoare.

- On tânăr de soi, zîc io. Ii însurat?

Sara se uită încruntată după el.

- Nu. Numai o nebună l-ar lua.

- Hm, făcu menajera. No, mai bine hai ş-om mere sus, o sfătui ea, pornind înaintea Sarei pe scara acoperită cu un covor cam ros, până într-o cameră din dreapta palierului.

Bătând încet la uşă, Sara auzi răspunsul:

- Intră!

O găsi pe Veronica Quinlan aşezată în faţa mesei de toaletă, unde-şi pieptăna încet părul cărunt, cu fire drepte.

La vederea Sarei, zâmbi, făcând să-i dispară un moment ridurile de durere din jurul ochilor.

- Scumpa mea copilă, ce bine-mi pare că te văd! Dar în împrejurări cam năcăjite, teamă mi-e.

Sarei îi plăcea cel mai mult la naşa lui Nicky faptul că trecea mereu direct la subiect.

- Intr-adevăr, iar Nicky nu avea dreptul să-ţi aducă pe cap problemele ei, când ai fost atât de bolnavă. Vrei să te pieptăn eu? se oferi Sara.

- Iţi mulţumesc, scumpa mea, dacă eşti aşa de bună... Teamă mi-e că încă mi-i cam greu să-mi ridic braţul aşa de sus, da' mi-i tot mai bine pe

zi ce trece, adăugă ea cu optimism.

- Cu atât mai bine.

Sara luă pieptenele şi începu să aranjeze părul bătrânei, în timp ce-i explica despre escapada lui Nicky.

- E absolut imposibil, desigur, încheie ea. Sunt mult prea tineri ca să judece cu simţ de răspundere, pe lângă că nu-şi pot permite să se căsătorească.

- Da' Nicky va primii banii lui tată-so, nu-i aşa?

- Numai cu acordul meu, răspunse înverşunată Sara. Şi-n nici un caz n-am de gând să i-i dau pe mână la vârsta ei. Ea şi băiatul ăsta i-ar cheltui pe toţi în şase luni.

- Eu mereu mi-am zîs că tată-so o fost foarte neînţelept când o făcut testamentul cela, remarcă Veronica, în timp ce-şi alegea o pereche de cercei. O fată tânără stăpână pe viaţa alteia - trăbuia să iasă on năcaz de-aci.

Sara se crispă.

- Mă acuzi că din invidie n-o las pe Nicky să-şi primească banii?

- Ferească Dumnezo, nu! Is sigură că faci ce socoţi tu că-i bine. Da' io cred că Nicky s-ar fi simţit mai bine cu cineva mai bătrân, şi nu i-ar fi venit să fugă aşa cum o făcut.

- Crezi că tatăl lui Nicky ar fi trebuit să-ţi ceară ţie s-o iei în custodie? Ce n-aş fi dat! răspunse Sara cu vehemenţă. Nu-mi mai văd

capul de griji, de când trebuie să mă ocup şi de ea. Dar pe vremea aia tu călătoreai mult prin străinătate, lucrând cu arheologul

ăla, şi cred că a considerat că ar fi fost nedrept să te roage, câtă vreme eu îi eram la îndemână, în Londra.

- Da, scumpo, ştiu. Te rog, nu care cumva să crezi că vreau să te critic.

- Oricum, rămâne faptul că Nicky e mult prea tânără ca să se gândească măcar la căsătorie.

- Aşa cred şi eu, deşi...

Veronica ezită.

- Tiu minte, când aveam şaptesprezece ani, că şi eu m-am înamorat până peste cap.

- Serios? întrebă curioasă Sara. Şi ce s-a întâmplat? Ti-a trecut?

- Părinţii mei or gândit şi ei că eram prea tânără şi or zîs că trăbuia să mai aştept. I-am ascultat, fireşte; şi pe vremea aia, copii-şi ascultau de părinţi, zâmbi ea. Da' apoi o venit războiu', şi el s-o dus pe front - pentru asta nu era prea tânăr. Parcă-l mai văd şi-acum, în uniformă, cum îmi făcea cu mâna din tren, după ce i-am promis c-o să-l aştept.

Făcu o pauză, cu o expresie îndepărtată, apoi întâlni privirea Sarei în oglindă şi adăugă sec.

- Da' nu s-o mai întors. O murit la Dunkirk. Şi de-atuncea n-am mai avut pe nimeni, Sara, de-atâţa ani.

Se ridică în picioare.

- Ş-acuma, hai să mergem jos şi să-i vedem pe fugarii ceia, şi pe bărbatul cela ce-o venit cu tine.

Luând-o de braţ, Sara o ajută să coboare scara până în salon, unde o ajută să se aşeze într-un fotoliu

comod. Soneria se auzi din nou, aşa că se duse să deschidă. Era Alex. I-l prezentă Veronicăi Quinlan, apoi Alex spuse:

- Atunci, să trecem la concret, da?

- In regulă, mă duc să-i chem.

Sara porni spre bucătărie, dar când trecu în hol, o văzu venind spre ea pe Nicky, împreună cu un tânăr înalt şi deşirat, conduşi de doamna Ogden.

La vederea Sarei, Nicky se opri ca trăsnită, cu o expresie de spaimă şi deznădejde.

- O, nu!

Se întoarse spre băiat, agăţându-se de braţul lui.

- E Sara, nesuferita de soră-mea!

Enervată, Sara făcu un pas grăbit înainte, dar în clipa aceea simţi o mână apucându-i cotul ca într-o menghină, iar din spatele ei se auzi glasul lui Alex, amuzat:

- Şi unchiul cel rău al lui Richard. Aşa că acum, dacă tot avem toate personajele adunate la un loc, ce-ar fi să intrăm în cameră ca să-i daţi bună ziua naşei-zână?

Ii conduse pe toţi în salon, iar Sara îl observă

pe Richard zâmbindu-i cam încurcat lui Alex. Punându-i o mână pe umăr, Alex rămase lângă el, în timp ce Nicky se aruncă în genunchi lângă fotoliul naşei sale, privind-o cu ochii în lacrimi. Veronica o luă de mână şi-i mângâie cu blândeţe părul.

- Îi în regulă, copila mea, nu-ţi face griji. Poţi sta aci oricât de mult vrei. Doară eşti ca la tine acasă, ştii bine asta.

La vederea expresiei de iubire şi recunoştinţă care apăru pe faţa lui Nicky, Sara îşi răsfrânse buzele. Toate bune şi frumoase, îşi spuse ea nemulţumită, dar găzduirea nu folosea la nimic.

Cu mâna pe umărul lui Richard, Alex îl împinse uşor înainte, prezentându-l:

- El e nepotul meu, Richard French, domnişoară Quinlan. Părinţii lui sunt în străinătate, aşa că pe moment eu acţionez in loco parentis pentru el.

Băiatul strânse mâna bătrânei, cu un zâmbet cald pe chipul lui slab, amintindu-i un moment Sarei de Alex. Totuşi, asemănarea se oprea aici. Câtă vreme Alex era lat în umeri şi musculos, cu şolduri atletice, Richard încă mai era un adolescent şi nu părea să facă prea multă mişcare. Genul studios, îşi spuse Sara, observându-l. Alex ridică privirea şi văzu că se uita la Richard. Imediat, trecu mai aproape de el, ca pentru a-l apăra. Un moment, Sara îl privi sardonic, apoi se întoarse spre un scaun şi se

aşează să asculte, în timp ce Nicholas îi povestea Veronicăi versiunea ei.

- Da, dragă, înţeleg prea bine ce simţi, o asigură naşa ei, când termină. Da' ştii, eu nu pot face nimica. Tată-to te-o lăsat în grija Sarei, nu într-a mea.

La asta, Nicky o privi pe Sara aproape cu ură. O duru, dar îi putu susţine neafectată privirea.

- Numa' că, uite ce propun eu, continuă Veronica. Staţi cu toţii aci câteva zile, pentru ca Sara să-l cunoască mai bine pe Richard. Că doară ne-ai luat pe

toţi cam iute, nu-i aşa? Fireşte că Sara nu te putea lăsa să te măriţi cu un băiat pe care nici nu l-o cunoscut.

Se întoarse spre Alex, zâmbitoare.

- Şi trebe să steie şi domnu' Brandon, dacă-i îngăduie timpul.

- Cu cea mai mare plăcere. Vă mulţumesc, răspunse Alex, cu un zâmbet.

„Dacă lui îi îngăduie timpul!“ îşi spuse Sara, indignată. „Nimeni nu se gândeşte să se întrebe dacă pot şi eu!“

Chiar atunci intră doamna Ogden cu cafelele, iar Sara fu ocupată cu turnatul în ceşti şi împărţirea prăjiturilor şi a biscuiţilor, în timp ce Alex stătea de vorbă cu Richard lângă fereastră, iar Nicky conversa aproape în şoaptă cu Veronica, uitându-se pe furiş să vadă dacă Sara asculta.

Tot mai nemulţumită, Sara îşi bău cafeaua, apoi puse ceaşca pe masă şi se ridică.

- Dacă rămânem toţi aici, doamna Ogden va avea nevoie de ajutor la pregătitul camerelor, aşa că dacă mă scuzi, Veronica, mă duc s-o ajut.

- O, te rog, nu-i nici un zor, răspunse Veronica. De-abia dacă am început să vorbim.

- Tocmai, văd că vă descurcaţi de minune şi fără mine, replică iritată Sara, înainte de a ieşi din încăpere.

O găsi pe doamna Ogden făcând patul într-o cameră mică din spatele casei.

- Io m-am gândit ca aci să steie tânăru', îi spuse ea. Iar dumnevostră şi don'şora Nicky puteţ' să dormiţ' în odaia a mare, de lângă a don'şorei Quinlan.

- Aveţi destulă mâncare? V-aţi trezit dintr-o dată cu încă patru persoane în casă, şi mă tem că va fi destul de mult de lucru.

- Nice o grijă, don'şoră Sara. Fac io faţă. Ş-apăi în conjelator îi mâncare diestulă, da' trăbă să mă duc mâne s-aduc şi oarece legume prospete.

- Le pot aduce eu, se oferi Sara. Dimineaţa, am să fac o plimbare până la Lowmere. Poate-o conving pe Nicky să vină şi ea, ca să stăm de vorbă.

Cina începu într-o atmosferă cam încordată, dar se destinse treptat, pe măsură ce Alex Brandon şi Veronica Quinlan îi antrenau deliberat pe toţi în conversaţie. Curând, Richard povestea

despre colegiu şi perspectivele lui de carieră, iar Nicky - care se aşezase cât de departe putuse de Sara - îşi făcea naşa să râdă relatându-i despre o piesă de teatru în care jucase la şcoală.

- Ultima repetiţie a fost de râsul lumii! Sper numai ca prima reprezentaţie să iasă bine.

- Ei, vei afla asta când te întorci, nu-i aşa? remarcă Sara cu deliberare.

Dintr-o dată, se lăsă liniştea. Nicky îşi muşcă buzele şi se aplecă asupra farfuriei. Richard o privi un moment, apoi întoarse capul, dar Alex se uită lung la ea peste masă, cu o expresie aproape dispreţuitoare, înainte ca Veronica să schimbe subiectul.

După cină, Sara îi spuse categoric lui Nicky:

- De vreme ce ne aflăm toţi aici din cauza ta, cred că ai putea măcar să dai o mână de ajutor la spălatul vaselor.

Nicky se înroşi ca focul.

- Tocmai voiam, spuse ea bosumflată, adăugând sfidător: e un exerciţiu bun pentru când mă mărit!

Richard se ridică, spunând:

- Vin şi eu să ajut.

Şi o urmă la bucătărie.

- Doamne sfinte, asta-i prima oară când îl aud oferindu-se să facă treburi casnice, remarcă Alex. Se vede că dragostea are o influenţă pozitivă asupra lui.

- Nici o grijă, o să-i treacă în curând şi iar va deveni un misogin înveterat, replică dulce Sara.

Alex păru gata să-i dea un răspuns acid, dar îşi aminti de Veronica şi, în schimb, se întoarse spre ea s-o întrebe despre călătoriile ei în străinătate. Bătrâna începu să-i povestească despre săpăturile la care participase ca secretară a unui arheolog celebru, decedat în urmă cu câţiva ani. Arătându-i o vitrină cu diverse cioburi şi alte relicve, îi vorbi cu însufleţire timp de aproape o oră, în vreme ce Alex îi punea câte o întrebare, arătând că avea şi el unele cunoştinţe în materie. Sara, care mai auzise şi văzuse totul de nenumărate ori, se mulţumi să soarbă vin de Xeres, privindu-i. Alex ridică ochii şi o surprinse studiindu-l. Inălţă sardonic din sprâncene, iar Sara roşi, vinovată. Se ridică repede.

- Veronica, nu crezi că e timpul să te duci sus? Cred că eşti foarte obosită.

- Dumnezeule din ceruri, aşa-i de târziu deja? Că bine zici, Sara, dimineaţă am să fiu frântă.

Se întoarse spre Alex.

- Noapte bună, domnule Brandon. Sper că nu v-am plictisit prea mult.

- Dimpotrivă, răspunse Alex, luându-i mâna. Rareori am mai petrecut o seară atât de plăcută. Cu altă ocazie, va trebui să-mi explicaţi şi despre celelalte piese. Şi mă cheamă Alex, îi reaminti el.

Sara o ajută să se urce la etaj, iar când reveni jos văzu că bucătăria era goală, cu toate vasele puse la locurile lor, în dulap.

- Nu ştii unde sunt Nicky şi Richard? întrebă ea, intrând în salon.
La vederea ei, Alex se ridică.
- S-au dus la o plimbare. Vrei să mai bei un pahar?
- Nu. De ce nu i-ai oprit? Am fi avut ocazia să rezolvăm totul o dată pentru totdeauna.
Alex îşi turnă un whisky din carafa de pe gheridon şi se aşează în fotoliul din faţa focului, cu picioarele întinse înainte.
- Fiindcă sunt de părere că ar fi mai bine să facem aşa cum a sugerat Veronica şi să te las să-l cunoşti mai întâi pe Richard. E un băiat foarte de treabă, să ştii.
- Ei, şi ce şanse am să-l cunosc, când e afară şi se giugiuleşte cu Nicky?
- Tu nu te-ai giugiulit niciodată în adolescenţă? întrebă el indiferent.

- N-are nici o legătură una cu alta.
- Nu? Ba eu cred că are.
O privi atent.
- De la începutul poveştii ăsteia, ai o reacţie de împotrivire disproporţionată, fără să-ţi dai osteneala să încerci să vezi lucrurile şi din punctul de vedere al lui Nicky, sau măcar să fi cerut să-l cunoşti pe Richard. Iţi manifeşti puterea asupra ei ca o autocrat' de modă veche şi dai impresia că-ţi place s-o faci să fie nefericită. La început, am crezut că era din cauză că mai mult te interesa slujba ta, dar nu e numai

asta. Şi atunci, ce este, Sara? De ce eşti atât de dogmatică?

- Nu sunt deloc dogmatică, replică Sara. Nu vreau decât binele lui Nicky.

- Serios? Sau, nu cumva...

Ochii lui deveniră mai pătrunzători.

- Nu cumva eşti geloasă?

- Geloasă? exclamă Sara indignată, ridicându-se în picioare. Pe Richard? Cred c-ai înnebunit!

Alex se ridică şi el, venind lângă ea.

- Nu pe Richard - pe ideea de căsătorie în general. Sau fie şi numai pe ideea de dragoste, adăugă el, privind-o îndeaproape.

Un moment, Sara îl privi amuţită.

- Cum îţi permiţi să sugerezi una ca asta?! strigă ea apoi, furioasă. Ti-ai ieşit din minţi! De ce nu-ţi vezi de computerele tale? Nişte maşini fără minte, la care e clar că te pricepi mai bine decât la fiinţele omeneşti.

- Posibil. Dar, în cazul de faţă, sunt destul de sigur că am dreptate. A, nu, de data asta n-ai să mai fugi, adăugă el, prinzând-o de braţ. îţi ţii nasul atât de sus, că nici cu prăjina nu poate ajunge omul la el, şi am de gând să aflu de ce.

- Dă-mi drumul! îi ceru furioasă Sara. Viaţa mea personală nu te priveşte.

- Ba mă priveşte, când o afectează pe Nicky şi, prin urmare, şi pe Richard. N-am să las să-i fie încurcată viaţa de o femeie frustrată.

- Ce obrăznicie! Nu sunt frustrată deloc! Şi credeam că ne puseserăm de acord că o căsnicie cu Nicky ar distruge viaţa lui Richard.
- încep să am îndoieli. S-ar putea să fie tocmai lucrul de care are nevoie. Dar nu încerca să schimbi subiectul. Vorbeam despre tine, nu despre Richard.
- Numai tu vorbeai, vrei să zici. Şi trăgeai singur concluzii prosteşti! ripostă ea.
- Şi adineaori, când te uitai la mine, ce făceai? După expresia de pe faţa ta, îţi spuneai că nu-s cu nimic mai grozav decât un gigolo.
- Şi am încotro, când impresia asta o dai? replică Sara răutăcioasă.

Fălcile lui Alex se încleştară, iar mâna i se strânse pe braţul ei până când o făcu să se strâmbe.

- Nu-ţi place când folosesc forţa, aşa-i? o întrebă el, cu un zâmbet antipatic. Nu-i nimic, poţi oricând să te apuci de judo, şi-atunci nimeni n-o să mai fie mai tare ca tine.

O privi cu o lucire metalică în ochii lui negri.

- Ce s-a întâmplat, Sara? Te-a părăsit bărbatul pe care-l doreai? Dumnezeule, ce milă mi-e de el, nenorocitul. Cred c-a trecut printr-un adevărat iad, până i-a venit curajul să plece. Mai ales dacă ţinea la tine.

Năucită, Sara îl privi fix, incapabilă să vorbească.

- Iar acum, ai construit în jurul tău un zid atât

de gros, încât duşmăneşti orice bărbat pe care nu-l poţi domina - şi pe orice femeie care are ceea ce tu ai pierdut, adăugă el cu convingere.

Sara îşi simţi unghiile înfigându-i-se în palme, în timp ce se străduia să se controleze.

- Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine? întrebă ea, cu ochi scăpărători de ură. Ce drept ai să-mi scormoneşti trecutul? Pariez că pe tine te-au părăsit zeci de femei. Pentru cultura ta generală, m-aş fi putut mărita de mai multe ori, dacă asta ar fi fost tot ce-mi doream, dar n-am vrut, fiindcă...

Se întrerupse, tremurând de furie, cu pumnii strânşi.

- De ce, Sara? De ce n-ai vrut să te măriţi? insistă Alex, prinzând-o şi de braţul drept, cu cealaltă mână, ca să-şi sublinieze întrebarea.

Un moment, îl privi doar, cu un nod dureros în gât, apoi îşi smulse braţele din mâinile lui.

- Of, mai du-te dracului!

Şi ieşi din cameră, urcând scara în fugă.

În camera unde urma să locuiască împreună cu Nicky, Sara se aşeză pe marginea patului, cu capul în mâini. Treptat, bătăile inimii i se potoliră şi se putu culca pe spate, într-o rază de lună care intra pe fereastră. Cu deliberare, făcu un efort să se concentreze asupra discuţiei cu Alex. De ce se tulburase aşa? De ce-şi pierdea controlul ori de câte ori se certa cu el? Dar răspunsul era simplu:

Alex era un om faţă de care-i era imposibil să fie indiferentă.

Oftă şi se întoarse pe-o parte. Era posibil ca lui Alex Brandon să-i facă plăcere puterea pe care părea s-o aibă asupra ei, de a o face să-şi piardă cumpătul? Sau poate era doar iritat că nu se amorezase de el, se întrebă ea cu cinism, iar dacă nu-i putea stârni emoţiile în acel fel, încerca să i le provoace în altul?

Ei bine, această problemă avea o soluţie simplă. Se ridică şi începu să se îmbrace, în lumina lunii care-i arginta formele trupului. Trebuia doar să se asigure că nu-l lăsa să se mai apropie de ea. Indiferenţa deplină era singura armă pe care o avea împotriva lui Alex Brandon şi era hotărâtă să şi-o folosească.

* * *

Dimineaţa, se trezi înviorată şi gata să facă faţă noii zile. Nicky dormea încă, iar Sara ştia din experienţă că n-avea să se clintească până nu era zgâlţâită cu putere, aşa că trase liniştită draperiile şi deschise fereastra,

pentru a lăsa să intre lumina soarelui de primăvară. Se aplecă afară, savurând vederea din grădină, până la lacul înconjurat de coline. Grădina era sădită cu crini de Lent, şi acelaşi soi de narcise despre care scrisese Wordsworth la casa lui din apropiere de Grasmere. Mireasma lor se înălţă spre ea, purtată de boarea dimineţii, iar Sara închise ochii, pentru a savura parfumul

îmbătător.

- Bună dimineaţa.

Glasul de afară o smulse din reverie, iar Sara coborî privirea, pentru a-l vedea pe Alex în grădină, uitându-se la ea.

- Bună dimineaţa. In fiecare zi te trezeşti atât de devreme?

La vederea zâmbetului ei, sprâncenele lui Alex se înălţară uşor.

- De ce nu vii şi tu jos?

- De ce nu, într-adevăr?

Sara reveni în cameră şi, după ce făcu o baie rapidă, luă pe ea o bluză de mătase crem şi o pereche de pantaloni reiaţi maro, cu un pulovăr asortat, tricotat cu ochiuri largi. Se machie cu multă grijă - aplicându-şi „culorile războiului“, cum spusese Alex. Avea nevoie de cât mai multă încredere în sine pentru a-l putea ţine la respect pe Alex.

Acesta o aştepta în bucătărie, bându-şi cafeaua la masă şi stând de vorbă cu doamna Ogden.

- No-păi bună dimineaţa, don'şoră Sara, o salută menajera. Vreţ, micu' dejun acuma, sau când să scolă şi hăilanţ'?

- Acum vreau doar o cafea, mulţumesc. Nu te ridica, mi-o iau singură.

îşi turnă o ceaşcă şi o bău în picioare, rezemată de chiuvetă, în timp ce-l asculta pe Alex cum o

convingea pe doamna Ogden să-i povestească despre pensiunea ei din Morecambe, în Lancashire-ul ei natal.

- D-apăi atuncea Alf a meu o murit, şi n-o mai avut nice on rost s-o mai ţiu. Ş-atuncea am văz't anunţu' don'şorei Quinlan şi de-atuncea mi-s tot aci. îs aprope cinsprăzece ani.

Turuia încântată, iar Sara îşi dădu seama, fără să-i vină a crede, că Alex o fermecase până şi pe neîmblânzita doamnă Ogden. După un timp, Alex se ridică şi veni spre ea.

- Facem o plimbare în grădină?

Lăsându-şi ceaşca jos, Sara răspunse indiferentă:

- Dacă vrei...

Porniră pe cărarea pietruită, spre lac. Lângă apă se vedeau resturile clădirii cândva impunătoare a unui debarcader, dar acoperişul era acum parţial prăbuşit, iar lemnăria umedă şi putrezită.

- Ce lac e ăsta? întrebă el.

- Lowmere. Unul dintre cele mai mici, dar şi dintre cele mai frumoase, cred.

Alex arătă cu capul spre ruinele debarcaderului.

- Mare păcat că a fost lăsat să se părăginească, dar nu cred că pe Veronica o interesează prea mult bărcile.

- Le folosea înainte de a se îmbolnăvi. Nu l-ar fi lăsat să se degradeze aşa, dacă-şi putea permite să-l îngrijească, dar din păcate inflaţia i-a înghiţit toate investiţiile şi casa a fost mai importantă.

- N-ar costa mult să-l repare, remarcă Alex, examinând mai de aproape clădirea.
- Era şi o barcă, pe undeva pe mal... Da, uite-o!
Sara dădu la o parte ramurile unor tufişuri şi-i arătă o
barcă acoperită cu o prelată, trasă pe mal cu fundul în sus.
- Când veneam aici în vacanţă, ne duceam cu barca până la insula de-acolo.
- Oare mai face faţă la apă? Ia să aruncăm o privire...
Alex dădu prelata la o parte şi, până să se dezmeticească, Sara se pomeni ajutându-l să împingă barca pe apă.
- Pare destul de solidă, şi văd că sunt aici şi vâslele.
Puse vâslele în furcheţi, apoi urcă şi el în barcă.
- Vino, hai s-o încercăm.
Sara ezită.
- Acum?
- Iţi va face poftă de mâncare pentru micul dejun. N-ai de ce să te temi, adăugă el sec, văzând-o că încă se codea. Nu intenţionez să te arunc în apă.
Un moment, Sara îl privi încruntată, apoi ridică din umeri.

- în regulă.
Alex vâslea bine şi uşor, înaintând cu viteză spre insulă. O făcea să-şi amintească de alte vremuri, când era încă la şcoală, iar Nicky era mică. îşi lăsă mâna în apă, cu o expresie nostalgică şi

întristată pe faţă.
Când ajunseră la insulă, iar Alex o întrebă dacă voia să debarce, Sara clătină din cap.
- Nu, mai bine să ne întoarcem, ca s-o ajut pe doamna Ogden cu micul dejun.
- Mă gândeam ca la întoarcere să vâsleşti tu, spuse el ironic. Ca să respectăm egalitatea între femei şi bărbaţi, desigur.
- Tu ai fost cu ideea, aşa că n-ai decât să vâsleşti, refuză Sara să se lase prinsă în joc.
La jumătatea drumului, Alex se opri să se odihnească. Un bâtlan, cu aripile sale cenuşii strălucind în soare, veni dinspre insulă, se repezi dintr-o dată spre apa lacului, şi se ridică apoi cu un peşte în cioc.
- Din ce mi-a spus Veronica, am înţeles că Nicky îşi petrece aici vacanţele de vară.
- Da, în fiecare an, de când au murit părinţii noştri.
- Deci, nu vă vedeţi prea des?
Sara îl privi cu o expresie defensivă.
- O văd cât de des pot. Din păcate, există puţine firme care să dea angajaţilor un concediu de trei luni pe an, cât durează vacanţele lui Nicky.

- N-ar fi putut locui în apartamentul tău, în timp ce erai la slujbă?
- O fată de vârsta ei, singură toată ziua în Londra? Ori s-ar fi plictisit de moarte, ori s-ar fi înhăitat cu cine ştie ce anturaj. Era mai bine

pentru ea să vină aici.
- Inţeleg...
O privea meditativ.
- Mă gândeam că poate ai avut şi alt motiv...
In glasul lui se simţea o inflexiune care o făcu pe Sara să rămână nemişcată.
- Ce motiv? întrebă ea încet.
- Poate locuiai cu un bărbat în casă, şi nu voiai ca Nicky să fie de faţă.
Sara strânse marginile bărcii în mâini până i se albiră degetele. Cu un efort de voinţă, îşi impuse să se relaxeze, privindu-l pe sub gene.
- Ce vrei să spui? întrebă ea dulce.
Trăgând scurt aer în piept, Alex o privi iscoditor.
- Câţi ai avut?
- A, după primii douăzeci, treizeci, le-am pierdut socoteala.
In ochii lui se ivi o expresie admirativ-ostilă, în timp ce începea să vâslească iar.
- In regulă, Sara, recunosc că de data asta m-ai încuiat. dar dacă nu-mi spui, nu-mi va mai rămâne decât să trag singur concluziile, nu-i aşa?
- Ei, asta n-ar trebui să fie prea greu, pară ea. O faci de când m-ai întâlnit prima oară.

- Nu mai mult decât tine - şi sunt gata să pariez că-s mai corecte decât concluziile tale.
Trase barca la mal, iar Sara se abţinu de la orice comentariu. Porniră în tăcere spre casă, unde văzură că Nicky şi Richard se treziseră deja.
- Micu' dejun îi gata, anunţă doamna Ogden

când intrară. Haidaţ' şi şedeţ' până nu să răceşte.
- îmi pare rău, ar fi trebuit să stau să te ajut, se scuză Sara.
- No-păi las-că nu trăbă. M-o ajutat don'şora Nicky.
Când micul dejun fu gata, Sara se întoarse spre sora ei.
- Doamna Ogden are nevoie de nişte zarzavaturi proaspete, aşa că mă gândeam să mergem împreună până la Lowmere ca să-i aducem.
Nicky deschise gura să refuze, dar Alex interveni imediat:
- Bună idee. Poate veni şi Richard cu mine, până la Keswick; vreau să dau maşina la verificat şi trebuie să-i pun un reflectorizant nou la spate. Mi l-am spart recent.
Sara roşi, amintindu-şi în ce împrejurări se avariase maşina.
- De ce nu mergem cu toţii la Keswick? întrebă năzuroasă Nicky.
Alex îi puse un deget sub bărbie, ridicându-i capul.
- Fiindcă, domnişoară, Richard şi cu mine avem de discutat - ca între bărbaţi. Aşa că fă ce ţi se spune şi du-te cu Sara.

- A...! Bine.
Nicky ieşi în fugă să-şi ia haina, sub privirea lungă a Sarei; aceasta se pregătise pentru o

discuţie interminabilă, dar Alex rezolvase totul în câteva secunde. Intoarse capul spre el şi-l văzu privind-o ironic, cu amuzamentul lucindu-i în ochi.

* * *

Cele două surori porniră agale pe drumul paralel cu lacul. Era o dimineaţă atât de frumoasă, încât nici chiar Nicky n-ar fi putut rămâne bosumflată multă vreme. Sarei îi era încă dificil să abordeze subiectul, dar trebuia s-o facă. Işi îndreptă umerii cu hotărâre şi spuse, pe tonul cel mai firesc de care era în stare:

- Richard pare un băiat de treabă.

Surprinsă, Nicky se întoarse spre ea.

- O, dar aşa şi este! E minunat. Chiar îţi place, Sara?

- Cum spuneam, pare destul de drăguţ. Dar tot un băiat este, Nicky.

- Ei, o să mai crească, sublinie sora ei.

Sara zâmbi uşor.

- Intr-adevăr. Dar încă nu prea are posibilitatea să întreţină o soţie, mai ales una care nu s-a pregătit pentru nici un fel de carieră.

- Pot şi să mă pregătesc, şi să mă mărit - să ştii.

- Dar, dar dacă nu-ţi iei examenele, nu poţi face nimic respectabil. Şi nu te uita aşa la mine, Nicky;

n-am spus că n-ai să te poţi mărita cu el niciodată, ci numai că nu vă puteţi căsători

acum. Dacă te duci la universitate şi-ţi iei o diplomă, veţi avea o viaţă mult mai uşoară, amândoi. Vei putea să...

- Of, nu-mi începe iar cu predica asta, Sara! Am auzit-o de prea multe ori! Ştiam că de-asta voiai să mergem singure. Şi cred că şi unchiul lui Richard îi ţine aceeaşi predică.

- Da, fiindcă amândoi vă vrem binele.

Sara se opri, făcându-şi şi sora să se oprească lângă ea.

- Nicky, te rog, încearcă să judeci limpede, fără să te laşi influenţată de emoţii. Nu-ţi dai seama că, deşi acum totul ţi se pare minunat, s-ar putea ca sentimentul să nu dureze? Peste doi, trei ani, ai să te schimbi, şi Richard la fel, veţi fi cu totul alţi oameni. Iar dacă vă îndepărtaţi unul de altul, veţi fi îngrozitor de nefericiţi, amândoi. Şi dacă rămâi gravidă - la asta nu te-ai gândit?

Dintr-o dată, Nicky se înroşi ca focul şi întoarse capul, pornind mai departe.

- Ai văzut la şcoală fete care provin din familii destrămate. îndrăzneşti să-ţi asumi riscul de a aduce pe lume un copil care să aibă o asemenea soartă?

- Da, îndrăznesc! răspunse vehement Nicky, întorcându-se spre ea. Fiindcă îl iubesc pe Richard, şi mă iubeşte şi el pe mine. Da, suntem tineri, dar vom fi împreună, şi împreună le vom înfrunta pe toate. Şi

imediat ce Richard îşi va lua diploma şi o alujbă,

o să mă întreţină. Până atunci, vom trăi din banii de la tata.

- Nici să nu te gândeşti! replică Sara furioasă. Tatăl tău a vrut să-ţi urmezi studiile, să ai toate lucrurile pe care eu nu le-am... pe care el nu le-a avut niciodată, încercă ea grăbită să-şi remedieze scăparea. Spune-mi un lucru, Nicky: crezi că tatăl tău, dacă mai trăia, te-ar fi lăsat să te măriţi la vârsta asta?

Fata o privi lung, apoi lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

- De ce-a trebuit să spui asta? Ce crudă eşti, Sara!

Ridică o mână tremurătoare, ca să-şi şteargă lacrimile.

- Nu, cred că n-ar fi vrut. Dar măcar ar fi încercat să înţeleagă, n-ar fi fost rece şi nesimţitor ca tine. Dar nu mă poţi opri, Sara. In septembrie împlinesc optsprezece ani şi atunci mă voi putea mărita cu Richard, cu sau fără voia ta!

- Intr-adevăr, răspunse încet Sara. Dar te vei mărita fără binecuvântarea mea, aşa că nu vei primi nici un ban până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. De ce nu-i spui asta lui Richard, să vezi cum îi convine?

- N-o să conteze. Tot încerc să-ţi spun că ne iubim, da' tu nu vrei să m-asculţi! Ei bine, n-ai decât să păstrezi banii, să-i cheltuieşti tu - ce-mi pasă mie? O să ne descurcăm şi fără ei!

Şi se întoarse, sfidătoare, pornind din nou înainte.

Sara privi nefericită în urma ei, înainte de a porni şi ea, mai încet.

Făcură cumpărăturile într-o tăcere încordată, iar la întoarcere Sara abordă al doilea subiect pe care voise să-l discute.

- De ce-ai venit aici, la Veronica, Nicky? Ştii cât de bolnavă a fost.

- Păi, nu ştiam că aveai să te ţii după mine, nu? Şi-n altă parte nu aveam unde să mă duc.

- Nu trebuie s-o tulburăm cu toate problemele astea, o preveni Sara. Ar fi mai bine să plecăm cât de curând posibil.

- Veronica a spus că pot sta cât vreau. Richard şi cu mine n-am fi deranjat-o. Tu te iei mereu la harţă şi enervezi pe toată lumea! replică ostil Nicky. Aşa că, de ce nu pleci tu de-aici, să ne laşi în pace?

- E timpul, ripostă Sara cu severitate, să-ţi bagi minţile-n cap şi să înţelegi că nu se poate ca toate să iasă numai aşa cum vrei tu! De ce nu recunoşti că nu-ţi pasă de starea Veronicăi? Ai ştiut foarte bine că voi ghici unde eşti. Voiai doar s-o ai pe Veronica de partea ta, fără să te intereseze cu nimic sănătatea ei!

- Nu-i adevărat! Am venit aici fiindcă aveam nevoie de ea! strigă Nicky. Tu o faci să se emoţioneze, tu eşti rea şi nesuferită, tu nu vrei să...

Nu reuşi să continue, căci Sara îi arse o palmă pe obraz.

- Termină! Devii isterică!

încercă s-o prindă de braţe, dar Nicky îi aruncă o privire plină de ură, aruncă sacoşa cu târguieli la pământ şi alergă să sară peste un gard, luând-o la fugă peste câmp.

Resemnată, Sara strânse cartofii care se revărsaseră din sacoşă şi-şi reluă drumul spre casă.

* * *

Când ajunse la Appleberry, doamna Ogden îi spuse că Alex telefonase ca să anunţe că reparaţia maşinii dura mai mult decât se aşteptase şi avea să se întoarcă abia după-amiază.

- Şi don'şora Nicky o dat buzna-n casă, s-o repezit sus în odaie ş-o-ncuiat uşa, adăugă menajera, nemulţumită.

- O, extraordinar, acum n-am să mă mai pot schimba până iese! Şi, după cum o cunosc pe Nicky, o să stea acolo toată ziua.

- O ieşi ea destul de iute când s-o-ntorce drăguţu' ei, nu vă faceţ' grij'. Mai bine duceţ' tava sus şi luaţ' masa cu don'şora Quinlan. Az' îi cam ostenită şi tare i-ar mai plăcea o ţârucă de companie.

Sara o găsi pe Veronica în pat, rezemată de perne. La vederea ei, bătrâna zâmbi şi o ajută să pună mâncarea de pe tavă pe măsuţa din pat.

- Frumos din partea ta c-ai venit să-mi ţii de urât. Inţeleg c-ai muştruluit-o pe Nicky?

Indreptându-şi umerii, Sara răspunse cu amărăciune:

- Am încercat, dar n-a folosit la nimic. E îngrozitor de încăpăţânată...
Făcu o pauză, nefericită.

- Pare chiar să mă urască...
- Las' că i-o trece ei, spuse consolator Veronica. Nu-i decât invidioasă.
- Invidioasă? De ce Dumnezeu să fie invidioasă pe mine?
Sprâncenele bătrânei se înălţară.
- Aş fi zîs că-i limpede de ce. Tu eşti frumoasă, iar ea îi aproape simplă. Tu ai o siluetă de toată minunea, pe când ea îi bondoacă. Ştie că-i de-ajuns să faci semn cu degetu' şi-ndată se-mbulzesc în jurul tău numa' bărbaţi sexy, ca Alex Brandon. Tu ai elan, ambiţie şi succes. Trebe să zîc mai mult?
Sara o privi amuzată.
- Da, mi-ai putea spune de unde-ai învăţat să spui despre bărbaţi că-s „sexy“.
Ochii Veronicăi licăriră.
- De la Nicky, bun-înţăles. Anu' trecut, era nebună după nu ştiu ce pop star francez, şi numa' aşa-i zicea. Şi trebe să recunoşti că Alex îi sexy, adăugă ea.
- Cred că da, dacă-ţi place genul teribil de suav.
- Da' ţie nu-ţi place? o întrebă cu interes Veronica.
- Doamne, nu, nu e deloc genul meu! Prea deştept şi prea ştie totul despre femei.

Apoi, revenind la subiectul dinainte:

- Dar să ştii că nu-i adevărat, Veronica. Nicky nu e invidioasă pe mine. Mi-a spus că nu-şi doreşte o viaţă ca a mea. Nu vrea decât să se aşeze la casa ei şi să se mărite.

- Poate fiindcă-n adâncu' inimii ştie că ăla-i singuru' soi de viaţă în care poate să aibă succes. Nu-i foarte isteaţă, şi nici frumoasă nu-i. Niciodată n-ar putea să se măsoare cu tine într-o carieră, da' uite că dacă-i vorba de măritiş, ţ-a şi luat-o înainte.

Sara o privi mirată.

- Vrei să spui că Nicky vrea să se mărite numai ca să-mi facă mie în ciudă?

- Ferească Dumnezo, nu! râse Veronica. Da' cred că se prea poate să simtă c-a găsit on om pe care-l poate iubi şi care să fie mulţumit cu ea, şi că i-i teamă că niciodată n-o să mai găsească altu' ca el. Şi tu eşti aia de-i stă-n drum. Gândeşte-te, numa', adăugă ea, după care schimbă subiectul.

Iar Sara se gândi, îndelung şi temeinic. Dar nu ajunsese la nici o concluzie, când porni cu maşina pe drumul întortocheat spre Ambleside, ca să ia masa la un restaurant. Mâncă pe îndelete, pentru a-i lăsa lui Nicky cât mai mult timp să stea de vorbă cu Veronica. Era clar că, orice-ar fi încercat să facă, n-ar fi reuşit decât să exacerbeze situaţia, şi spera din toată inima ca bătrâna să aibă o influenţă liniştitoare şi, poate,

s-o ajute pe Nicky să-şi vină în fire.

Capitolul 5

Era trecut de nouă, când Sara parcă maşina pe aleea de la Appleberry, lângă Aston Martin-ul lui Alex. în timp ce şi-o încuia, uşa din faţă se deschise, iar Alex coborî treptele.

- E-n regulă, nu ţi-am zgâriat maşina când am parcat, spuse Sara nervoasă.

Cu mâinile în buzunare, Alex veni spre ea.

- Fermecătoare ca de obicei. De unde ai maşina asta?

- Am închiriat-o de la garajul local. O vor lua mâine dimineaţă.

Trecu pe lângă el, dar Alex o opri.

- încă nu intra în casă. Vreau să-ţi vorbesc. Vino să facem o plimbare în grădină.

Sara ezită un moment, apoi ridică din umeri şi-l urmă până la o bancă de lemn din grădină, unde Alex se aşeză, cu picioarele întinse ca de obicei şi mâinile încă în buzunare. Fu nevoită să se aşeze lângă el.

- Ei? îl întrebă, nerăbdătoare.
- Azi am avut o lungă discuţie cu Richard.
- Şi? insistă Sara, văzând că nu continua imediat. L-ai convins să renunţe la nebunia asta?

Scoţându-şi tabachera, Alex îi oferi o ţigară, dar Sara clătină din cap.

- Richard e un băiat liniştit, spuse el,

aprinzându-şi ţigara. De obicei, nu-şi arată sentimentele iar fetele n-au prezentat prea mult interes pentru el înainte, dar mi-a spus că ţine mult la Nicky şi crede că se vor înţelege foarte bine.

- Ţine mult la ea? Atâta tot?

Alex zâmbi uşor.

- Pentru Richard, asta înseamnă enorm. Nu e genul care să-şi piardă capul după o fată, dar cred că la Nicky ţine cu adevărat. Iar acum, că a găsit-o, nu vede nici un motiv de a nu se căsători cu ea. Îi pare rău că nu eşti de acord, desigur, dar e foarte hotărât s-o facă.

- Şi tu? Tu ce părere ai?

Trăgând din ţigară, Alex răspunse încet:

- Trebuie să recunosc că-l admir, deşi fără tragere de inimă. Pentru a-şi asuma responsabilităţile unei căsătorii, la vârsta lui, e nevoie de curaj, şi...

- Sau de o prostie imensă, îl întrerupse Sara furioasă.

- Poate. Dar adevărul e că amândoi ştiu ce vor. Refuzând să le dai consimţământul, nu faci decât să amâni cu câteva luni inevitabilul.

- Timp în care s-ar putea să le treacă la amândoi.

- Nu cred c-o să le treacă, răspunse scurt Alex. Cred că e un sentiment de durată.

- Să înţeleg, deci, că eşti în favoarea acestei... acestei pasiuni adolescentine şi

prosteşti?
Fălcile lui Alex se strânseră.
- Da, poţi înţelege că nu mai sunt împotriva ei.
Ridicându-se, Sara îl privi cu ostilitate.
- Şi din ce-au să trăiască? La asta să-mi răspunzi!
- Părinţii lui Richard nu sunt foarte înstăriţi, recunosc, dar tatăl lui reuşeşte să-i trimită o mică alocaţie în fiecare lună. Cred că va trebui să se descurce cu atât. Doar dacă nu cumva îţi vii tu în fire şi o laşi pe Nicky să-şi ia banii, acum când are cea mai mare nevoie de ei.
Calmul lui nu făcea decât s-o înfurie şi mai mult.
- Deci, de-asta te-au trimis aici, aşa-i? Ca să-ncerci să mă convingi să le las banii! Ei bine, n-o să meargă, pentru că nici nu mă gândesc s-o las pe Nicky să şi-i toace pe nimic. Va avea cu adevărat nevoie de ei atunci când o să-şi bage minţile-n cap şi se va hotărî să divorţeze, ca să-şi refacă viaţa!
Ridicând tonul, adăugă cu furie:
- N-am să mă las înduplecată, indiferent de ce-o să mă acuze, şi am să...
- De-asta te răzbuni pe ea, fiindcă te-a făcut în toate felurile? Fiindcă ţi-a spus câteva adevăruri în faţă? o întrerupse Alex, dintr-o dată mai încordat.

- A, va să zică ţi-a spus, nu? Era aproape isterică, şi...
- Serios?

Se ridică, dominând-o cu statura lui, ca un animal de pradă gata să atace.

- Dar n-a fost complet isterică, nu-i aşa? Doar atâta cât să-ţi dea un pretext să te răzbuni pe ea. Am impresia că-ţi place să-i loveşti pe oamenii care ţi se împotrivesc. Mai întâi pe mine, iar acum pe Nicky. Poate e timpul să-nceapă să te zgâlţâie şi pe tine cineva, în sfârşit.

Privindu-l, Sara întrebă cu voce nesigură:

- Tu, de pildă, cred?
- Eu, de pildă.

O apucă de braţe, strângând-o şi mai tare, cu cruzime, când încercă să scape.

- Dar ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Folosirea forţei brute nu te-ar supune niciodată, n-ar face decât să-ţi dea încă un motiv ca să mă urăşti. Dar poate că există şi alte căi...

Dintr-o dată, o trase spre el, iar gura lui coborî peste a ei, imobilizând-o cu braţele în timp ce o săruta cu o intensitate brutală, arzătoare. La început, Sara încercă să se desprindă, dar braţele lui puternice o ţineau strâns, iar zbaterile ei părură doar să-i sporească violenţa îmbrăţişării. Aşa că preferă să rămână ţeapănă, simţindu-i buzele calde şi iscoditoare

peste ale ei, simţindu-i trupul dur lângă al ei, conştientă de senzaţiile pe care i le provoca dar înfruntându-le cu înverşunare.

Când Alex ridică în sfârşit capul, ochii ei îl priviră scăpărători.

- Bestie! Ia-ţi mâinile de pe mine! Trebuia să m-aştept că eşti genul care...

Dar nu apucă să spună mai mult, că Alex îi acoperi din nou gura cu a lui, iar când îi dădu drumul iar, Sara nu mai tremura de furie, ci din altă cauză. încet, ridică ochii spre chipul lui cufundat în întuneric. O privea cu un interes aproape detaşat, ca să-i observe reacţia. Buzele i se arcuiseră într-un uşor zâmbet amuzat. Privindu-l, o cuprinse o furie îngheţată. Pentru el nu era decât un joc, un mod de a se amuza cât timp trebuia să rămână acolo, la ţară. I-ar fi plăcut s-o aducă la ordine, iar faptul că-l antipatizase din prima clipă şi nu ezitase să i-o spună nu făcea decât să-i îndulcească victoria. Ei bine, jocul ăsta îl puteau juca doi.

Ridicând bărbia, îl întrebă cu dispreţ:

- Şi ce crezi c-ai să dovedeşti cu asta? Chiar crezi că două sărutări mă vor face să mă răzgândesc? Ce te-aştepţi să fac - să mă îndrăgostesc până peste cap de farmecul tău atât de evident? Ei bine, am o veste pentru tine, Alex Brandon; ca amant, nu faci două parale! Poate că impresionezi o puştoaică de vârsta lui Nicky cu teatrul ăsta, dar îţi recomand să nu-l încerci cu o femeie în toată firea, dacă nu vrei să-ţi râdă în faţă!

Şi cu aceste cuvinte, se întoarse şi porni grăbită înapoi spre casă.

Dar acele câteva momente schimbaseră complet relaţia dintre ei. Acum, Sara era pe deplin conştientă de Alex ca bărbat - şi o ştia şi el, după cum află a doua zi dimineaţa, când coborî la micul dejun şi-l găsi stând de vorbă cu doamna Ogden, în timp ce-şi bea cafeaua. O măsură cu privirea încet, deliberat, apoi se uită drept în ochii ei.

Sara ridică bărbia, încercând să-i susţină sfidător privirea, dar în pofida eforturilor ei, simţi că roşea. Apoi Alex zâmbi - încet, sardonic şi enorm de grăitor, făcând-o să se simtă pe cât de furioasă, pe atât de abătută. Acum ştia că-i oferise o armă pe care s-o folosească împotriva ei, şi nu se îndoia că avea s-o facă fără ezitare, imediat ce încerca din nou să i se pună împotrivă.

* * *

In ziua aceea, încercă să-l evite, rămânând în bucătărie pentru a o ajuta pe doamna Ogden. La prânz, Veronica veni la parter, iar atmosfera din jurul mesei se mai destinse. Nicky o ignora complet pe Sara, iar bietul Richard arăta atât de amărât, încât aproape că i se făcea milă de el. Alex îi vorbea

politicos, dar în tonul lui se simţea o ironie care-i amintea încontinuu că lupta dintre ei doi încă nu se încheiase.

- Duc eu cafeaua, doamnă Ogden, se oferi Sara, după ce strânseră vasele.

- Frică mi-i că încă nu s-o fiert. Totă vremea uit că ţîne mai mult când îi ibricu' plin.

Cele două femei tăifăsuiră încă zece minute, până când ibricul vechi dădu în clocot, iar Sara porni cu tava spre salon, păşind fără zgomot cu sandalele pe covor. Uşa era întredeschisă şi, când vru s-o împingă cu cotul, îşi auzi numele rostit cu aprindere de Nicky.

- Degeaba vrei să vorbeşti cu Sara, îţi spun eu. Ţi-o retează din scurt şi spune că-i spre binele tău.

- Atunci, va trebui să găsim altă cale de a o convinge, nu-i aşa? interveni ferm glasul lui Alex.

- Poate-i mai bine să vorbesc eu cu ea, li se alătură vocea mai blândă a Veronicăi. Sara nu-i chiar aşa de-ncăpăţânată cum credeţi voi. Numa' că nu vrea ca şi Nicky să treacă printr-o întâmplare la fel de nefericită cum o păţit ea, când era de-aceeaşi seamă. Vedeţi voi, când Sara era mai tânără...

Grăbită, Sara deschise uşa şi aduse tava pe masă. Se lăsă o tăcere s-o tai cu cuţitul. Richard, roşu ca focul la faţă, începu să vorbească repede, ca s-o acopere.

- A, cafea, excelent! Tare-aş mai fi băut una - tu nu, Nicky?

O înghionti cu cotul în coaste, iar fata răspunse, ascultătoare:

- Da, şi eu.

Veronica şi Alex rezolvară situaţia mai diplomatic, deşi bătrâna se întreba, vizibil nefericită, dacă nu cumva Sara o auzise.

Cu un calm aparent, Sara turnă cafeaua şi împărţi ceştile. Spre nemulţumirea ei, când i-o oferi lui Alex, vărsă puţină pe farfurioară. Alex luă ceaşca, dar îi prinse mâna înainte de a şi-o retrage.

- îţi tremură mâna, Sara? întrebă el încet. întrucât erau şi ceilalţi de faţă, Sara nu făcu decât

să-i arunce o privire feroce, înainte de a-şi smulge mâna.

Richard şi Nicky îşi băură cafelele cât puteau de repede şi se scuzară. Sara aşteptă să iasă şi Alex, dar acesta nu părea deloc grăbit, şi mai bău o ceaşcă, discutând despre diverse subiecte, înainte de a se ridica în picioare.

- I-am promis doamnei Ogden c-o duc în oraş să facă nişte cumpărături. Nu vreţi să veniţi şi voi, Veronica, Sara...?

- Teamă mi-i că încă nu-s în stare, Alex. Da' Sara trebe negreşit să se ducă, răspunse Veronica zâmbind.

- Nu, mulţumesc. Rămân şi eu, să-ţi ţin de urât.

După ce Alex plecă, Sara întrebă imediat:

- Cred că voiai să-mi vorbeşti, nu?

- Vai de mine, deci tot ai auzit! oftă bătrâna. îmi pare rău dacă ţ-ai zîs că suntem

necuviincioşi, draga

mea, da' vezi tu, teamă mi-i că-n asta îs d-o părere cu Nicky. Gândesc că măritişul cu Richard îi tocmai lucrul care-i trebe.

- Şi pentru că tu ai trecut de partea lor, crezi c-ar trebui să mă răzgândesc şi eu?

- Da, aşa cred.

Vocea Veronicăi era surprinzător de fermă.

- Nu poţi să bazezi viitorul lui Nicky pe trecutul tău. Numai fiindcă on bărbat te-o lăsat pe tine baltă, asta nu-nsemnează că şi Richard o să facă la fel. Şi la ce bun, să nu le dai consimţământul? Dac-o forţezi pe Nicky să se ducă înapoi la şcoală, n-o să mai poată învăţa cu sârguinţă, şi de-ndată ce-mplineşte optsprăzece ani o să se cunune cu el oricum. Iar tu n-o să faci decât să-i frângi sufletul, cu prilejul ăsta, încheie ea.

- Şi dacă într-o bună zi descoperă că totul a fost o mare greşeală?

- Nu cred c-au să descopere asta. Cred că se iubesc cu adevărat.

- Crezi numai. Şi Alex crede. Dar nimeni nu ştie sigur, nu-i aşa? Iubirea asta... ai impresia c-ai găsit-o şi, o vrem, totul merge minunat, dar apoi se întâmplă ceva care ţi-o distruge, sau se pierde şi nu mai rămâne nimic. Nu-s complet lipsită de experienţă, Veronica. Şi eu am simţit asta de zeci de ori, dar nu durează niciodată, încheie Sara, cu

amărăciune.

Veronica întinse mâna, atingând-o cu blândeţe pe a ei.

- Fiindcă încă n-ai găsit bărbartul potrivit pentru tine. Da' o să vie el, şi n-o să se-asamene cu nimic din tot ce-ai simţit vreodată, crede-mă. Tu a trebuit să aştepţi, da' lui Nicky i s-o-ntâmplat aproape prea devreme. Numa' că ea ştie. Şi-o să ştii şi tu, într-o bună zi.

Sara o privi un moment încruntată, apoi clătină din cap, încet.

- îmi pare rău, Veronica, dar e un risc pe care nu sunt pregătită să mi-l asum. N-o pot opri să se căsătorească în septembrie cu el, dar până atunci o să se întoarcă la şcoală, adăugă ea cu hotărâre.

* * *

Intenţionase să i-o spună clar şi lui Nicky, a doua zi dimineaţă, dar fură trezite în zori, de bătăile lui Alex în uşă.

- Haideţi, sus, e o zi minunată şi mergem cu barca pe lac! Micul dejun e gata într-o jumătate de oră!

Sara căscă şi întoarse capul spre Nicky, care încerca să deschidă ochii.

- Ştiai de treaba asta?

Fata clătină din cap.

- Nu. Crezi că vorbeşte serios?

- Mă tem că da, oftă Sara. Haide, se pare că ne-aşteaptă o zi grea.

Dar, spre surprinderea ei, îi plăcu ziua petrecută la bordul bărcii cu vele pe care Alex o închiriase pe Lacul Windermere. Pe la ora patru, se întoarseră la debarcader, apoi porniră spre parcarea de maşini.

- Tu nu porţi niciodată fustă? întrebă Alex pe neaşteptate.

întorcându-se spre el, Sara îl văzu privindu-i încruntat blugii. înainte de a apuca să-i dea o replică indignată, răspunse Nicky în locul ei:

- Ba sigur că poartă! Are nişte toalete extraordinare, de vis!

- Perfect. Atunci, îşi poate lua pe ea ceva extraordinar diseară, şi tu la fel. Am rezervat o masă la un hotel din Keswick, ca să mă achit oarecum faţă de Veronica pentru că ne suportă pe toţi în casa ei.

Sara îl privi întrebătoare.

- Se simte destul de bine ca să vină?

- Ea zice că da, iar dacă oboseşte, putem oricând s-o ducem acasă.

Aşa că Sara se pomeni luându-şi o rochie lungă neagră pentru seara aceea, sandale negre cu tocuri înalte, şi cercei. Arăta suficient de sofisticată şi încrezătoare ca să facă faţă oricărei situaţii şi oricărui bărbat.

Nicky îşi ţinea aproape toate hainele la Appleberry şi alese o rochie cu volane şi jupon fals care-i stătea bine şi o făcea să arate mai delicată, deşi exagerase puţin cu machiajul.

Abţinându-se să-i facă observaţie,

Sara se duse să vadă dacă Veronica era gata. O găsi într-o rochie lungă bleu pal, care-i evidenţia strălucirea ochilor albaştri.

- Abia aştept seara asta, remarcă ea, în timp ce Sara o ajuta să-şi ia mantoul. Tare bine mi-o mai făcut să vă am pe toţi aci. Parcă m-am întors la viaţă.

Masa era amplasată într-o latură discretă a restaurantului luminat slab, intim. O formaţie de bun gust cânta în surdină într-un capăt al salonului, iar o solistă blondă cu rochie strâmtă cânta cu voce răguşită plăcut un cântec la modă. Mâncarea era gustoasă şi servită elegant, spre încântarea Veronicăi, care se bucură şi mai mult când o salutară nişte cunoştinţe de la o masă din apropiere. Chiar de la început, seara se anunţa un succes.

Totuşi, când Alex vru să umple pentru a doua oară cu vin paharul lui Nicky, Sara spuse sarcastic:

- S-ar putea să-ţi fi scăpat, desigur, dar Nicky e minoră.

- Două pahare de vin nu-i fac nici un rău.

- E împotriva legii.

- Atunci, de ce nu chemi poliţia?

Şi umplu paharul pe care i-l întindea Nicky, care se întoarse spre sora ei.

- Nu ne strica tot cheful, Sara! Toate colegele mele de clasă beau vin când ies în oraş.

Furiosă, Sara se rezemă de spătar, învârtind piciorul paharului între degete.

- Nu vrei să dansezi, Sara? întrebă calm Alex.
- Poftim...?

Nicky şi Richard se ridicau deja, îndreptându-se spre ringul de dans.

- A... Nu, refuză ea, clătinând din cap.
- Du-te, Sara, o îndemnă Veronica. Eu am s-o chem aici pe doamna Smithson, să stăm puţin la poveşti, aşa că nu trebe să-ţi faci griji pentru mine.
- Dar nu vreau să... începu Sara.

însă nu apucă să termine. Alex se ridicase deja şi o trăgea de mână.

- De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată. Ştii bine că nu vreau să dansez cu tine.

încercă să-şi smulgă mâna, dar Alex o cuprinse în braţe pe ringul de dans atât de mic încât se aglomerase deja, oferindu-i un pretext de a o ţine cât mai strâns.

- Fiindcă n-am să te las să-i strici Veronicăi seara. Şi, din acest motiv, ai putea da impresia că te distrezi
- sau şi zâmbetele sunt împotriva legii?

Privindu-l încruntată, Sara preferă să nu răspundă.

- Apropo, continuă Alex, am uitat să-ţi spun: arăţi fermecător astă seară.

Ridică ochii spre el, deconcertată de această schimbare bruscă. în acelaşi moment, melodia se schimbă, trecând la un ritm mai rapid, aşa că

Sara se putu desprinde din braţele lui, dansând la oarecare distanţă. Când se întoarseră la masă, Veronica îi prezentă prietenilor ei şi le spuse că aceştia se oferiseră s-o ducă acasă cu maşina lor.

- Aşa că nu va mai trebui să plecaţi devreme, când vă simţiţi atât de bine, adăugă ea veselă.

- Zău că nu e necesar, o asigură Sara. Te ducem cu plăcere acum, dacă ai obosit.

Dar Veronica insistă să rămână, iar Sara, fără tragere de inimă, fu nevoită să accepte. După ce-şi luară rămas bun, îl văzu pe Alex privind-o amuzat, în timp ce-i turna din nou vin. Ştia prea bine că voise să plece atunci pentru că se temea să mai stea cu el la restaurant.

Mai dansară împreună de două ori, dar numai pe melodii rapide, care le permiteau să danseze fără să se atingă şi fără să-şi vorbească. Atmosfera era încordată, iar cei doi tineri simţeau, astfel că nu protestară când, o oră mai târziu, Alex spuse că era timpul să plece.

Ieşind de la garderobă, Sara îi văzu pe Richard şi Nicky ascultându-l cu atenţie pe Alex, care le spunea ceva. Se întrerupse imediat ce o observă, iar Sara se înroşi de furie. Se săturase s-o tot vorbească lumea pe la spate, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce criminală!

în timpul drumului rămase tăcută, iar când ajunseră pe aleea circulară de la Appleberry oftă uşurată. Tocmai dădea să-şi descheie centura de siguranţă, când auzi portierele din spate

trântindu-se în urma lui Nicky şi a lui Richard, care coborâseră grăbiţi. în momentul următor, maşina porni din nou, accelerând spre drum.

- Ce Dumnezeu...? exclamă Sara, grăbindu-se să-şi încheie la loc centura. Unde mă duci? întrebă ea uimită.
- Undeva unde să putem sta de vorbă. Am multe să-ţi spun, răspunse înverşunat Alex, cu buzele strânse.
- Ei, fă bine şi întoarce, pentru că te-am ascultat destul şi m-am săturat! Auzi ce-ţi spun? Opreşte maşina şi întoarce!

Mâinile lui Alex se strânseră pe volan, dar în rest nu avu nici o reacţie. Turbată de furie, Sara întinse mâna şi smulse cheia din contact. Maşina se smuci şi derapă, înainte ca Alex să frâneze brusc.

- Inconştiento, era să ne omori pe amândoi! strigă el furios. Dă-mi cheile imediat!
- Numai dacă-mi promiţi că mă duci direct acasă!
- Când am să termin. Şi acum, îmi dai cheile alea, sau vrei să ţi le iau cu forţa? adăugă el ameninţător. Şi nu care cumva să-ţi treacă prin minte să ţi le vâri în corsaj, pentru că am să le scot şi de-acolo - ba chiar, cu toată plăcerea!

Sara îl privi cu ură.

- Sunt sigură! Ei bine, n-o să ai ocazia!

Deschise repede portiera, ridicând mâna să

arunce
cheile în tufişuri, dar Alex se mişcă atât de rapid încât nu avu timp, apucând-o de încheietură şi trântind portiera la loc. începu o luptă scurtă şi inegală.

- Pisică sălbatică ce eşti! Dă-mi cheile!

Cum Sara refuză în continuare să cedeze, Alex îi răsuci mâna cu cruzime, făcând-o să-şi desfacă palma, cu un mic ţipăt gâtuit. Inelul cu chei îi căzu în poală.

Alex îl luă repede, porni motorul şi demară, în timp ce Sara stătea dreaptă ca un vătrai, fierbând. Ajunseră într-un luminiş de pe malul lacului, unde Alex parcă şi opri motorul, având grijă să pună cheile în buzunar.

- Iar acum, vom sta de vorbă, spuse el categoric.

- N-ai decât să vorbeşti singur. Nu mă interesează ce ai de spus.

Sara coborî, trântind cu putere portiera în urma ei. Luna se ascunsese după un nor. Era întuneric şi frig. Tremurând, îşi strânse pe trup mantoul subţire. N-avea de gând să mai stea nici un moment în compania lui Alex Brandon, chiar dacă trebuia să meargă pe jos tocmai până la Appleberry.

Alex o ajunse din urmă după câţiva paşi şi o aduse înapoi cu forţa, în pofida eforturilor ei de a-l împiedica. O ţintui lângă maşină, aşteptând să-şi tragă răsuflarea.

- Ai să mă asculţi, Sara, chiar de va trebui să te ţin aici toată noaptea, spuse el neîmblânzit. înţelegi?
Sara îl privi încruntată.
- în regulă. Dacă vrei să vorbeşti, n-ai decât. Doar ai un public captiv, nu? adăugă ea cu înverşunare.
O privi cu ochi scăpărători, dar imediat expresia i se schimbă, în chip straniu.

- Doamne, cât aş vrea să...
Se întrerupse brusc şi făcu un pas înapoi, trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Ezită o clipă, apoi spuse, pe un ton complet diferit.
- Sara, i-ai văzut pe Richard şi Nicky împreună toată ziua. Erau fericiţi, nu se putea să nu-ţi dai seama.
- Deci, asta ai urmărit? Doar să-mi arăţi că se simt bine împreună? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.
- Parţial.
- Şi în rest?
Ochii lui negri îi sfredeliră pe ai ei, insinuant.
- Restul, mai târziu.
Inima Sarei tresări brusc, ameţitor, apoi începu să bată atât de tare încât şi-o putea auzi. Făcu un efort hotărât de a nu se gândi la implicaţiile din remarca lui, concentrându-se numai asupra problemei imediate.
- Simplul fapt că i-am văzut drăgălindu-se

toată ziua nu mă va face să mă răzgândesc, Alex. Răspunsul rămâne nu.

- în regulă. Atunci, voi fi nevoit să folosesc forţa.

îşi îndesă mâinile în buzunare, adăugând rece:

- Sperasem să te scutesc de asta, Sara, dar nu-mi laşi nici o altă soluţie.

Sara îl privi uimită.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu avem de ales. Trebuie să le dai permisiunea ta.

- Ei, nu zău! Şi ce te face să crezi că am să...

- Pentru că trebuie să se căsătorească. Imediat ce se poate organiza.

Nu putu decât să-l privească buimacă.

- Nu... nu... nu poate fi adevărat...

Apoi, pe un ton de o detaşare ciudată, îl întrebă încet:

- Vrei să spui că Nicky e...?

- Vreau să spun că au anticipat ceremonia de căsătorie, da.

în glasul lui nu se simţea nici o urmă de compasiune, nimic care să aline durerea pe care i-o produsese.

- Dar mi-a spus că n-a... că nu s-au...

- Nu contează ce-au spus. Fapt este că trebuie să le dai permisiunea, ca să se poată căsători imediat.

Calmul lui rece păru să declanşeze ceva în

sufletul Sarei, care izbucni brusc în plâns, începând să bată cu pumnii în capota maşinii, înnebunită.

- O, nu! Nu! E abia un copil... Idioată mică şi proastă...! A dat cu piciorul la toate, la toată munca tatălui ei, la tot ce-a sacrificat mama ei!

Alex o întoarse spre el, dar Sara îl împinse, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

- Lasă-mă-n pace! N-am nevoie de tine! De nimeni n-am nevoie!

- Ba ai, Sara. Poate nu ştii, dar în momentul de faţă ai nevoie de un bărbat căruia să-i plângi pe umăr.

Sara strânse din dinţi, încercând eroic să-şi ţină în frâu emoţiile.

- Un lucru vreau doar să ştiu... spuse ea cu voce nesigură. De ce tocmai tu? De ce a trebuit să-mi spui tu asta, şi nu Nicky personal?

Alex ridică uşor din umeri.

- Credeam că e evident. Lui Nicky îi era frică să-ţi spună, iar Richard s-ar fi intimidat complet. Câtă vreme Veronica, desigur, nu se simte destul de bine. Aşa că am rămas numai eu, care nu mă tem de tine.

- înţeleg... Acum mă duci înapoi?

- Te-ai hotărât ce vei face, Sara?

Fără să-l privească, îi răspunse cu fermitate:

- Prefer să nu discutăm acum, dacă nu te superi. Mă doare capul.

- Ascultă, Sara, trebuie să stabilim o dată pentru totdeauna. Nu poţi să pleci...

Sara întoarse brusc capul spre el, cu ochii exagerat de strălucitori.

- Cum spuneai: n-am de ales. Aşa că acum, c-ai obţinut ce doreai, vrei să mă duci înapoi la Appleberry, te rog?

Alex păru pe punctul să vorbească, dar se răzgândi şi porni maşina. Făcură tot drumul până acasă într-o tăcere încordată.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, la ora şase, când ieşi pe furiş din cameră, Sara se simţea încă frântă de oboseală şi amărăciune. îşi împachetă hainele la nimereală, obsedată de dorinţa de a pleca de-acolo cât mai repede posibil.

îşi duse valiza şi geanta la parter, cât putea de încet, şi le lăsă pe veranda din faţă, după care intră în cabinetul Veronicăi şi se aşeză la birou. Prima scrisoare fu foarte pragmatică: în ea, îi dădea lui Nicky permisiunea de a se căsători cu Richard French. A doua era pentru Veronica, şi-i fu mai greu s-o scrie, pentru că ţinea foarte mult la naşa lui Nicky şi nu voia să plece fără a-şi lua rămas bun de la ea. îi trecu prin minte şi ideea de a-i scrie lui Nicky, dar o alungă imediat; acum nu mai putea face nimic pentru sora ei, decât pasul pe care-l şi făcuse: să rupă complet orice legătură între ele.

Lipi plicul pentru Veronica, dar pe celălalt îl lăsă deschis, şi le rezemă pe amândouă la vedere, pe consolă. Apoi se duse în hol şi telefonă la garaj. îi răspunse o voce veselă, care-i promise să trimită o maşină cât de curând.

- Mulţumesc, am să aştept.

Când se întoarse să intre în bucătărie, îl văzu pe Alex în capul scării. Nu-l luă în seamă, dar el coborî repede şi o urmă în bucătărie.

- E cam devreme, nu-i aşa? comentă el, cam repezit. Cu cine-ai vorbit?

Luând ibricul, Sara îl umplu cu apă şi-l puse pe aragaz, înainte de a se întoarce spre el.

- Vrei şi tu o cafea?

- Nu. Vreau să ştiu cui ai telefonat. Ticluieşti ceva, cumva? Pentru că, dacă încerci să...

- Vei găsi consimţământul meu scris pentru căsătorie în cabinetul Veronicăi, îl întrerupse ea, rece.

Alex o privi câteva secunde, apoi porni brusc spre cabinet. Când reveni, avea în mâini ambele plicuri.

- Scrisoarea asta pentru Veronica, începu el, aruncând-o pe masă în faţa ei. înţeleg că e de rămas- bun?

în tăcere, Sara dădu din cap.

- Şi cred că telefonul l-ai dat pentru o maşină, nu?

- Da.

Se aşează pe marginea mesei, privind în jos spre

ea, dispreţuitor.

- Şi Nicky? Ei nu ai nici o scrisoare să-i laşi?
- Nicky şi cu mine nu mai avem nimic de discutat, răspunse Sara, cu un tremur abia perceptibil în voce.
- Ai vorbit cu ea aseară, când ne-am întors?
- Nu, se prefăcea că dormea.
- Iar acum, pleci fără să-i spui o vorbă. Nu ştiam că eşti şi laşă, Sara.

Expresia ei se înăspri, în timp ce strângea în mână toarta cănii de cafea.

- Indiferent ce părere ai, Sara, Nicky are nevoie de tine în momentul de faţă. E o fată care urmeasă să se mărite şi va avea nevoie de sfaturile şi ajutorul unei femei mature, ca s-o îndrume, să-i dea curaj...
- O are pe Veronica.
- Nu de Veronica are nevoie, Sara, ci de tine. De cineva la care poate apela când simte nevoia unei prietene, a unei confidente...
- Nu ţi se pare că le cam încurci? întrebă ea sarcastic. Când şi-a dorit o confidentă, s-a dus la Veronica - ba chiar şi la tine, numai la mine nu! Eu sunt... doar o domnişoară bătrână, obsedată de carieră, şi atâta tot!

Pe obrazul lui Alex tresări un muşchi, dar îşi păstră calmul, răspunzând:

- Acum, că le-ai dat permisiunea, vor putea primi aprobarea legală să se căsătorească în câteva zile. Măcar până atunci poţi sta, nu?

- Nu.

Sara îşi termină cafeaua şi se duse la chiuvetă cu cana, ca s-o spele.

- Sara, insistă Alex, venind în spatele ei, ştiu că ai fost rănită, mult mai dureros decât m-aş fi aşteptat vreodată - am văzut dovada aseară - dar nu vrei să-i dai lui Nicky nici măcar şansa de a-ţi spune că-i pare rău, de a-ţi cere iertare?

Privi cana pe care o ţinea în mâini, fără s-o vadă.

- N-am ce să-i iert, spuse ea cu voce surdă.

- Şi noi?

Dintr-o dată, glasul lui Alex devenise mai aspru.

- Ai să fugi şi de ceea ce este între noi?

Cu o mână nesigură, Sara puse cana pe uscător şi se întoarse spre el.

- între noi nu este nimic, răspunse ea cu fermitate.

Ochii lui se îngustară.

- Ba este, şi o ştii foarte bine.

- N-am ce să ştiu. E doar o plăsmuire a imaginaţiei tale. Nu suporţi gândul că nu mă atragi, aşa că te-ai convins că încerc să ascund o...

- Şi nu ascunzi nimic? Chiar nimic, Sara? Atunci, de ce tremuri ori de câte ori te ating? întrebă el încet.

Cu mişcări foarte deliberate, o trase spre el, fără să-şi desprindă o clipă ochii dintr-ai ei, apoi îşi strecură mâinile pe sub pulovărul ei, pe pielea

din adâncitura taliei. Erau calde, senzuale, şi o mângâiau

uşor. Sara încercă să rămână indiferentă, dar buzele
i se despărţiseră şi respiraţia i se accelera tot mai mult.

Făcu un pas grăbit înapoi, până o opri chiuveta.

- în regulă! Recunosc că eşti capabil să mă exciţi, dar nu e decât atracţie fizică, nimic mai mult. Şi-n nici un caz nu e atât de puternică încât să mă ţină aici, adăugă ea grăbită.

- Nu minţi, Sara. E mult mai mult decât atât, şi-o ştii la fel de bine ca mine. A existat încă de la început. De-asta mi te-ai împotrivit din primul moment, pentru că o simţeai şi încercai să te opui. Dar n-o mai poţi nega, Sara. Există! Şi-am să te fac s-o priveşti în faţă şi s-o accepţi.

- Să te accept pe tine, vrei să spui!

- Exact asta vreau să spun. Te doresc, Sara.

în ochii lui apăruse o lucire tenebroasă şi ameninţătoare.

- Şi atunci...?

- Atunci...

Făcu un pas hotărât spre ea, iar când Sara ridică mâinile, într-o încercare zadarnică de a-l opri, zâmbi ironic şi o apucă de încheieturi, ţinduindu-i-le lângă trup. Sara mai făcu o încercare scurtă de a se apăra, dar el îi spuse

aspru:

- }i-am spus, lupta s-a terminat. E prea târziu.

Apoi schimbă tonul.

- Of, la dracu', ce rost are să mă întind la vorbă cu tine?

O strânse cu putere în braţe, iar gura lui o acoperi
pe a ei, flămândă, stăpânitoare, neîngăduindu-i nici o rezistenţă. Sara încercă disperată să se elibereze, răsucindu-şi capul până când mâna lui i se afundă în părul des, nemailăsând-o să scape de tortura pătimaşă a buzelor lui care căutau, cerând un răspuns. Din gâtul Sarei se desprinse un sunet slab, iar mâna i se depuse uşor pe umărul lui, cuprinzându-l pe după gât, în timp ce braţele lui o strângeau tot mai tare şi sărutul devenea mai profund, făcând camera să se învârtească în jurul ei şi deşteptându-i emoţii noi şi înspăimântătoare. într-un târziu, Alex înălţă capul, slăbind puţin strânsoarea, dar fără să-i dea drumul.

încet, Sara deschise ochii, cu buza de jos tremurându-i senzual. Alex o privea cu o expresie de triumf - triumful stăpânirii, al convingerii că învinsese.

- Prin urmare, acum ştim amândoi ce vrem, spuse el încet. Nu-i aşa?

Ca prin vis, Sara auzi uşa deschizându-se în spatele ei, şi deodată vocea cu accent nordic a

doamnei Ogden risipi tăcerea, întrebând categoric ce se întâmpla. Alex înjură printre dinţi şi făcu un pas înapoi, în timp ce Sara se îndrepta de spate, privind-o pe îngrijitoare.

- Vi-i bine, don'şoră Sara? Hiii, că sunteţ' albă la faţă ca o foie die hârtie!

Apoi o întrebă în şoaptă:

- V-o făcut ceva ce nu să cădea? Că dac-o făcut aşe ceva, am să-l...

- Nu, e-n regulă, o linişti Sara cu voce tremurătoare. Se... se aude cumva soneria? Trebuie să fie taxiul meu.

Urmară cinci minute cam confuze, până când reuşi să se aşeze pe bancheta din spate a maşinii. Alex veni să-i închidă portiera.

- Am să te caut imediat de ajung la Londra, spuse el pe un ton repezit.

Dar acum îi despărţea o distanţă sigură, iar Sara îşi recăpătase uzul raţiunii.

- Nu te deranja, răspunse ea scurt. Ar fi o pierdere de vreme.

Alex zâmbi dispreţuitor.

- Te-o fi salvat clopoţelul de data asta, dar povestea încă nu s-a terminat. Nici pe departe!

Apoi trânti portiera, iar maşina porni, ducând-o pe Sara departe de prezenţa lui chinuitoare.

* * *

La scurt timp după întoarcerea la Londra, Sara primi o scrisoare redactată cu caligrafia imatură

a lui

Nicky. Nu era foarte lungă, şi putea deduce cât de dificil îi fusese surorii sale să i-o scrie. Nicky îi mulţimea pentru consimţământ, apoi îi spunea data şi ora nunţii.

„Ne vom căsători la biserica din Lowmere, iar Veronica mi-a cumpărat o rochie ca dar de nuntă. Ştiu că eşti îngrozitor de supărată pe mine, Sara, şi nu cred că mă vei ierta vreodată, dar vreau foarte mult să vii şi tu la nuntă. în fond, eşti sora mea. Şi Richard doreşte să vii.“

Nicky era la o vârstă când îi plăcea să sublinieze cuvintele, observă Sara.

Fără a sta pe gânduri, îi răspunse imediat, spunându-i că nu putea veni, şi adăugă un cec de o sută de lire sterline, ca dar de nuntă. La această scrisoare primi două răspunsuri, ambele sosind în aceeaşi zi; primul era un mesaj succint de la Richard, mulţumindu-i pentru dar, iar al doilea, un ordin foarte laconic din partea lui Alex Brandon:

„Dacă nu vii aici, n-o să aibă loc nici o nuntă. Ca tutore care şi-a dat consimţământul, trebuie să semnezi certificatul de căsătorie.“

Sara privi consternată scrisoarea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l revadă pe Alex Brandon atât de curând, şi n-avea deloc poftă s-o privească pe Nicky angajându-se într-o căsnicie care urma să ducă în mod sigur la un dezastru.

Apoi, se reculese şi încercă să

vadă lucrurile obiectiv. Se temea de el chiar atât de mult încât nu putea petrece câteva ore în compania lui fără să se piardă cu firea? Cu atât mai mult cu cât aveau să fie de faţă atâtea alte persoane! în cele din urmă, ridică receptorul telefonului ca să anunţe că venea, apoi îi pieri curajul şi-i ceru lui Jane, secretara, s-o facă, de teamă că s-ar fi putut să răspundă Alex la telefon.

în lipsa ei, maşina îi fusese reparată şi adusă înapoi la garajul firmei, aşa că în sâmbăta nunţii porni cu noaptea-n cap, înainte ca traficul pe şosea să se aglomereze. Ceremonia era programată pentru ora trei şi jumătate, aşa că avea timp destul.

Spre surprinderea ei, când opri pe aleea de la Appleberry, exact la ora trei, văzu că în faţa casei erau deja câteva maşini, inclusiv un furgon de aprovizionare. Sara îşi luă pălăria pe care şi-o adusese cu ea, rotundă, cu bor puţin curbat, şi-şi potrivi părul dedesubt, privindu-se în oglinda retrovizoare. Apoi îşi puse o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, înainte de a avea curaj să coboare din maşină.

Când se apropie de casă, auzi din grădină voci şi râsete, aşa că se duse să vadă cine era acolo, curioasă. Câţiva invitaţi stăteau într-un grup, iar în cealaltă parte a grădinii se înălţa un

cort unde două ospătăriţe aranjau un bufet pe mese acoperite cu pânză de damasc.

în timp ce Sara încerca să deducă cine erau invitaţii, un glas familiar spuse din spatele ei:

- îmi pare bine că ai putut veni.

După ce trase adânc aer în piept, Sara se întoarse spre el, cu un zâmbet strălucitor şi rece.

- Bună, Alex. Ce mai faci?

Sprâncenele lui se înălţară uşor.

- Bine. Şi tu? Munceşti mult, ca de obicei, cred.
- Desigur. Veronica e pe-aici? încă n-am văzut-o.
- Cred că e în salon, dar n-o deranja tocmai acum; se odihneşte pentru câteva minute, înainte de a pleca la biserică.

O studie cu privirea, admirativ.

- Văd că arăţi foarte sofisticată.
- Serios? întrebă ea, privindu-şi bluzonul de lână crem. Probabil că, de la oricine altcineva, aş lua-o ca pe un compliment.

Alex înălţă sprânceana stângă, întrebător.

- Şi de la mine nu?

Cu un zâmbet dulce, Sara îi răspunse:

- Nu prea. Ai idei foarte ciudate despre diferenţa dintre sofisticare şi încrederea în sine!

Apoi se răsuci pe călcâie şi se duse s-o salute pe doamna Ogden, care apăruse în uşa din spate în cea mai elegantă ţinută a ei, arătând cam intimidată. Conversară încântate câteva minute,

apoi Sara o întrebă cum se mai simţea Veronica Quinlan.

- O, îi forte bine, don'sórá Sara. Ea o dat tăte telefónele, si tăte alergăturile cari trăbuiau făcute, domnu' Alex le-o făcut, adăugă ea bucuroasă.

Va să zică, acum o cucerise si pe doamna Ogden, nu? îşi spuse Sara nemulţumită.

Tocmai atunci începură să sosească maşinile de nuntă, iar Alex o conduse în prima, împreună cu câteva persoane care se prezentară ca rude ale mirelui.

Biserica era mică, durată din piatră nativă locală, şi toate suprafeţele orizontale erau pline de vaze si aranjamente florale. In spatele Sarei, stranele se umpleau, iar după un timp Richard şi Alex se aşezară în prima bancă, de cealaltă parte a naosului. Richard, îmbrăcat într-un costum conservator, cu părul tuns mai scurt, părea nervos şi stânjenit, dar Alex îi vorbea, făcându-l să zâmbească. Deodată, Alex întoarse capul şi se uită direct la ea. Un moment, Sara se simţi complet expusă şi vulnerabilă, dar apoi îşi aminti că avea ochelarii de soare şi oftă în sinea ei, uşurată.

La sfârşitul ceremoniei, toată suita principală îi urmă pe tinerii însurăţei în sacristie, ca să semneze certificatul de căsătorie. Nicky îl privi pe Richard cu o faţă atât de fericită, încât în acel

moment păru aproape frumoasă. Foarte calm şi demn, Richard îşi adăugă semnătura, apoi se întoarse să primească felicitările nuntaşilor.

- Domnişoară Royle, dacă doriţi să semnaţi acum, vă rog, spuse vicarul, arătându-i locul.

Cam buimăcită, Sara înaintă, scoţându-şi ochelarii de soare. Făcu un mare efort ca să-şi scrie numele clar, şi imediat ce lăsă stiloul jos, mâna începu să-i tremure. Alex se grăbi să semneze şi el, iar când Sara îşi ridică ochelarii de pe masă ca să şi-i pună la loc, i-i luă din mână.

- Nu mai ai nevoie de ăştia, Sara, spuse el încet, vârându-i în buzunar.

O secundă, nu făcu decât să-l privească lung, cu ochi mari, apoi se întoarse brusc şi ieşi.

La recepţie, Sara rămase pe margine, conversând cu câţiva cunoscuţi, în majoritate prieteni de-ai Veronicăi; ceilalţi oaspeţi erau mai mult rude de-ale lui Richard şi colege de şcoală de-ale lui Nicky. Se tot uita la ceas, întrebându-se când ar fi fost politicos să plece.

Veronica o interpelase aproape imediat, cu obişnuitul ei zâmbet vesel.

- Mă bucur atât de mult că ai venit, draga mea! Nicky ar fi fost foarte năcăjită dacă nu veneai.

Sara se îndoia, dar trecu peste asta.

- Nu ştiam că vor veni atât de mulţi oameni,

remarcă ea. Petrecerea asta trebuie că a costat o avere.

- Nu m-o costat nici on ban, draga mea. Alex o plătit totul. Şi ştii, o reparat şi debarcaderul, ca să-mi facă o surpriză. Trebe să te duci să-l vezi, mai târziu.
- Da... Da, am să mă duc. Dar n-ar trebui să stai jos un timp, acum?

Ii găsi bătrânei un scaun, iar după ce o ajută să se aşeze, se pomeni faţă-n faţă cu Nicky şi Richard.

Richard spuse imediat:

- Am vrut să-ţi mulţumim cum se cuvine pentru cadou, Sara. Nu-i aşa, Nicky? adăugă el, înghiontindu-şi insistent proaspăta soţie.
- Da... Ai fost foarte generoasă, Sara.

Nicky îi evită cu grijă privirea, cam roşie în obraji. Sara zâmbi convenţional.

- Măcar atâta am putut să fac şi eu.

Apoi, ca să destindă atmosfera, spuse repede:

- Arăţi foarte bine. Subţirică şi mult mai maturizată.

In clipa următoare, îi veni să-şi muşte limba, dar era
prea târziu. Nicky se înroşi ca o sfeclă şi se răsuci brusc să plece, urmată de Richard, care-i aruncă Sarei o privire mustrătoare.

Curând, toţi se adunară pe alee ca să ureze drum bun în voiajul de miere tinerilor căsătoriţi, care ieşiră din casă şi porniră în fugă spre maşină, în

timp ce nuntaşii îi bombardau cu confeti. Nicky dădu să se urce în maşină, dar ezită şi se întoarse, privind prin mulţime. Sara simţi că i se strângea inima, când sora ei porni dintr-o dată spre ea.

- Sara, mă gândeam că poate o să-ţi facă plăcere, spuse ea ezitând, şi-i oferi bucheţelul ei de mireasă, din boboci albi de trandafir.

Simţind că i se usca dintr-o dată gâtlejul, Sara întinse încet mâna spre buchetul de flori. Nicky o mai privi o clipă, apoi îşi muşcă buzele şi vru să plece.

- Nicky...

Vocea Sarei o făcu să se întoarcă, şi imediat fu cuprinsă în braţele surorii ei.

- Să fii fericită, îi spuse Sara cu voce gâtuită. O, Nicky, te rog, te rog, să fii fericită.

După care Richard o trase spre maşină, în timp ce Nicky o privea uimită.

Revenind repede în grădină, Sara privi buchetul, apoi îl aruncă pe o masă. Buchetele de mireasă erau pentru fetele bune de măritat, nu pentru femeile emancipate, de carieră. Ceilalţi oaspeţi începuseră să se adune din nou, aşa că Sara porni spre debarcader. Arăta ca nou; acoperişul fusese înlocuit, pereţii reparaţi şi vopsiţi, şi se potrivea de minune cu peisajul din jur.

- Un ban pentru gândurile tale, o smulse

glasul lui Alex din reverie, de la câţiva paşi distanţă.

- Eşti depăşit, spuse ea cu nepăsare. Inflaţia a ridicat preţul gândurilor de cel puţin cinci ori.

Apoi adăugă:

- Cred că ochelarii mei de soare sunt la tine.
- A, da, răspunse el, bătându-se cu palma pe buzunar. Dar cred c-am să-i păstrez un timp, ca să nu fii tentată să te ascunzi iar după ei.
- Voi avea nevoie de ei la întoarcere.

Ochii lui Alex se îngustară.

- Doar n-ai de gând să te întorci la Londra azi. Eşti prea obosită. Trebuie să stai aici la noapte, şi să pleci mâine.

Sara ridică bărbia.

- Trebuie?
- Aşa am spus, confirmă el calm.
- Şi cu ce drept îmi dai tu mie ordine?
- Cu nici unul... încă.

Intinse mâna şi-i luă pălăria de pe cap, lăsându-i părul să se reverse în jurul feţei, ca o cascadă de aur topit.

- Dar am de gând să manifest un interes cu totul aparte faţă de viitorul tău.

Aruncă pălăria pe jos şi făcu un pas hotărât spre ea.

- A, nu! exclamă Sara, în defensivă.
- A, da!

Şi, luând-o în braţe, îi reteză orice alte proteste. Sărutul lui nu avea nimic tandru, era la fel de puternic ca personalitatea lui, şi o lăsă pe Sara zguduită şi îndurerată. Cu un glas cam nesigur, Alex spuse încet:

- Imi doream să fac din nou asta încă de când ai plecat de-aici.

în clipa următoare, Sara îşi dădu seama că erau priviţi, aşa că se întoarse grăbită şi porni pe malul lacului. Nonşalant, Alex se aplecă să-i ia pălăria şi porni pe lângă ea, cu aerul cel mai firesc din lume.

Sara constată că nu era la fel de blazată ca el, şi se gândi repede să spună ceva ca să salveze situaţia.

- Am auzit că i-ai dat lui Richard o maşină ca dar de nuntă, îngăimă ea.

- Nu era nouă, ci la mâna a doua, dar m-am gândit că s-ar putea să aibă nevoie de un mijloc de transport.

- Unde-şi fac luna de miere?

- Nu departe. în Peak District, doar câteva zile. Richard a lipsit deja destul de la cursuri.

- în... în Peak District?

Sara îl privi întrebătoare, amintindu-şi foarte clar propria lor călătorie prin zonă, când urmăriseră pista falsă.

Alex zâmbi.

- Da, le-am putut recomanda personal

regiunea.
Ajunseră după un tufiş uriaş de rododendron care-i
ascundea vederii, aşa că Alex îi agăţă pălăria de o creangă şi o cuprinse de talie, trăgând-o spre el.
- Iar acum, putem să uităm de ei şi să ne concentrăm şi asupra noastră înşine?
- Asupra noastră? Nu avem ce discuta despre noi doi, spuse Sara cu curaj, hotărâtă să nu cedeze fără luptă.

- Aşa crezi? Ba eu aş zice că avem.
Şi, de astă dată, o cuprinse mai blând, începând să-i urmărească delicat cu buzele contururile ochilor închişi, ale obrajilor, ale gurii tremurătoare.
- O, Sara, Sara... murmură el. Nu puteam să mi te mai scot din minte... Te doresc, Sara... nici nu ştii cât de mult te doresc...
Cu un mic geamăt tremurător, Sara îl împinse, temându-se ca situaţia să nu scape de sub control.
- Alex, te rog! S-ar putea să vină cineva...
Cu un zâmbet cam trist, Alex îşi împinse părul care-i căzuse pe frunte.
- Iartă-mă. Dar eşti atât de dezirabilă... Mi-e greu să-mi ţin mâinile acasă. Nu trebuie să te întorci azi la Londra, nu-i aşa? O să luăm cina undeva, într-un loc liniştit, unde să putem sta de vorbă.

Sara îl privi lung, cu inima bătându-i, ştiind despre ce voia să-i vorbească şi dându-şi seama că răspunsul pe care avea să i-l dea acum avea să fie crucial.

- Bine, şopti ea. Voi rămâne.

Alex îşi înlănţui degetele printre ale ei, zâmbindu-i cu o căldură nedisimulată.

- Slavă Domnului că i-am cununat pe ăia doi în sfârşit. Mă temeam că nu vei înceta niciodată să mă contrazici.

Sara zâmbi cam sfios, nevenindu-i să creadă că străinul acela înalt ajunsese să însemne atât de mult pentru ea, într-un timp atât de scurt.

- Sunt sigură că amândoi îţi sunt foarte recunoscători. Cred că, dacă vor avea un băiat, au să-l boteze după tine, adăugă ea, mai în glumă, mai în serios.

- Iar dacă e fată, o vor boteza după Veronica, pentru că ea a fost cu ideea s-o inventăm, ca să te...

Alex se opri brusc, dându-şi seama dintr-o dată ce spusese, la vederea expresiei neîncrezătoare de pe faţa Sarei.

- Ce-ai... ce-ai spus?

Mâna i se desprinse dintr-a lui, şi se îndepărtă cu un pas.

- Ai inventat totul! Nu era nici un copil la mijloc. Nu-i aşa? Zi că nu-i aşa! strigă ea, când Alex nu-i răspunse imediat.

- La dracu'!

Alex îşi ridică faţa spre cer, blestemându-şi neatenţia. Apoi, abătut, răspunse:

- într-adevăr, aşa e. Voiam să-ţi spun, desigur, dar numai după ce ne lămuream între noi.

îi văzu expresia furioasă din ochi şi se grăbi să adauge:

- A trebuit s-o facem, Sara. Erau amândoi atât de nefericiţi, şi fără nici un motiv. întâmplător, Veronica a spus că nu-ţi putem obţine permisiunea decât dacă Nicky ar rămâne gravidă, iar când tu ai insistat cu încăpăţânarea ta, te-am lăsat să crezi că aşa era.

- M-ai lăsat să cred! M-ai minţit! Ca un...

- Nu! o întrerupse Alex. Nu te-am minţit. Nu ţi-am spus decât că trebuie să se căsătorească, iar imaginaţia ta a inventat restul.

- Nu încerca s-o întorci! Ştii foarte bine ce-ai insinuat! Doamne, şi când mă gândesc că te-am crezut! Nicky a ştiut despre porcăria asta? A ştiut?

- Ştie acum, deşi atunci nu ştia că intenţionam s-o folosesc în ultimă instanţă.

- Exact - dacă nu câştigi cinstit, o faci prin minciună şi înşelătorie! Unde mi-e pălăria? Incercă să şi-o ia, dar Alex o apucă de braţe, ţinându-i-le strâns.

- Sara, între noi e ceva minunat şi al dracului

să fiu dac-am să te las să strici totul numai din cauza temperamentului tău exploziv!
Un timp, Sara continuă să se zbată, apoi se moleşi în strânsoarea lui. Când în sfârşit îl privi, în ochi i se citea un dispreţ de gheaţă.
- Eşti la fel ca toţi ceilalţi, spuse ea dezgustată. Nu există nici un bărbat pe lumea asta care să nu creadă că poate folosi sexul ca să învingă o femeie. Dar nu şi de data asta. S-a terminat! Ai făcut un pas greşit în plus, ca să mai ai vreo şansă!
Şi se răsuci pe călcâie, plecând cu paşi hotărâţi.

Capitolul 1

Veronica stătea pe alee, luându-şi rămas-bun de la ceilalţi oaspeţi, aşa că Sara putu s-o salute şi să plece repede. Scoase maşina în marşarier, dar când vru să înainteze din nou, văzu că Alex apăruse în faţa ei, tăindu-i calea.
Coborând geamul, îl întrebă nervoasă:
- Vrei să te dai la o parte din drum, te rog?
- Când voi fi gata. Dacă pleci în halul ăsta de nervi, o să ai un accident în mai puţin de-o milă.
- Nu-s în nici un hal de nervi! se răsti ea, tremurând vizibil. Şi chiar dacă aş fi, tot aş rămâne capabilă să controlez maşina asta.
Alex ocoli şi se aplecă la fereastră, făcând-o să se retragă grăbită.
- Ţi le-ai uitat pe astea.
îi aruncă în poală pălăria şi ochelarii de soare.

- Şi cred că şi ăsta e tot al tău.

Sara, care se grăbise să pună pe bancheta din spate pălăria, se pomeni cu bucheţelul de mireasă al lui Nicky în mână.

- Sara, aşteaptă-mă zece minute să împachetez, iar apoi am să te urmez. Ne vom opri undeva să luăm cina... şi să discutăm.

Glasul lui Alex era la fel de insistent ca expresia din ochii lui.

Incet, Sara ridică privirea, dar apoi se înăspri la faţă şi-i dădu florile înapoi.

- Nu. De data asta, ai mers prea departe. Şi acum, dă-te la o parte, sau trec peste tine.

Şi ambală motorul, astfel încât Alex fu nevoit să se retragă, ca să nu treacă peste picioarele lui.

Continuă să conducă la fel de repede cale de vreo milă, apoi încetini, pe măsură ce furia ceda locul unei frustări nefericite. Trase pe iarba de la marginea drumului şi, rezemându-şi capul de volan, încercă să se calmeze. Il dorea pe Alex la fel de mult cum o dorea şi el pe ea, şi nu-i rămânea decât să aleagă: să-şi continue drumul sau să se întoarcă. Să-şi continue viaţa la fel ca înainte, singură, sau să cedeze dorinţei covârşitoare, mai puternică decât orice simţise vreodată pentru un bărbat.

Peste un sfert de oră, când trecu pe alături, Alex o văzu pe Sara rezemată calmă de maşina

parcată lângă

drum. Opri în faţa maşinii ei şi se întoarse pe jos. Sara îşi lăsase părul despletit pe umeri, dar avea din nou ochelarii de soare la ochi.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Sara ridică din umeri.

- Mi s-a oprit motorul.

- Nu poţi să-l repari? Să nu-mi spui că ai uitat să-ţi iei şi licenţa în mecanică auto, când ai absolvit Emanciparea Femeilor, comentă el ironic.

- Dacă puteam să-l repar, n-aş fi acum aici.

Fără să se grăbească, Alex se aşeză la volan şi încercă motorul. Nu dădea nici un semn de viaţă.

- Mai bine vino cu mine până la cel mai apropiat garaj.

Probabil mergeau de aproape zece minute, când Alex înjură dintr-o dată printre dinţi, trase maşina pe margine şi o opri smucit, pe un drum de ţară.

- E de-a dreptul ridicol!

Se întoarse spre Sara şi o trase spre el.

- Sara, al dracului să fiu dac-am să mai las mândria ta încăpăţânată să mai stea între noi. M-ai scos destul din minţi!

în clipa următoare, Sara fu în braţele lui, iar Alex se relaxă încet, privind-o întrebător şi văzându-i pe faţă o certitudine care-i tăie respiraţia. Râse încet, cu lumina triumfului din

nou în ochi, în timp ce-i lua bărbia în mână.

- Vulpe mică! Sunt nebun după tine, ştiai? Mă înfurii atât de tare încât îmi vine să te răstorn pe genunchi şi să te bat la fund ca pe un copil, dar atunci te uiţi la mine speriată, şi încrezătoare, şi nu mai vreau decât să te iau în braţe şi să te mângâi. Dar când te iau în braţe, numai la mângâieri nu-mi mai stă gândul.
- Nu? Dar atunci ce vrei să-mi faci? întrebă Sara cu nevinovăţie.

Sigur pe el, Alex zâmbi.

- Nu te preface să nu ştii, că s-ar putea să mă tenteze să-ţi arăt!

Apoi continuă, mai serios:

- Nu mai avem cale de întoarcere, iubito. Eşti a mea, şi am de gând să mi te însuşesc cât pot de curând. O, dragostea mea, te iubesc atât de mult!

Se aplecă s-o sărute, dar Sara se îndepărtă puţin, cu ochii măriţi de surprindere.

- Ce... ce-ai spus?

Alex zâmbi amuzat.

- Nu mai face pe mirata. M-am îndrăgostit de tine din ziua aceea când te-am lăsat să crezi că Nicky era însărcinată. Când am văzut cât de mult ţineai la ea, mi-am dat seama de unde porniseră toate emoţiile acelea nebuneşti prin care treceam. Ştiam de mult cât te doream, desigur, dar abia atunci am înţeles că nu puteam trăi fără tine.

Buzele lui le găsiră pe ale ei şi le urmăriră conturul cu mici sărutări care o lăsară cu răsuflarea tăiată.

- Pentru prima dată, iubita mea, spuse el glumeţ, pari să nu-ţi găseşti cuvintele.

Tremurând, Sara ridică mâna dreaptă ca să-i atingă faţa, lăsându-şi-o să-i exploreze obrajii, fermitatea buzelor şi a bărbiei puternice. Alex întoarse uşor capul s-o sărute în palmă, apoi o privi întrebător.

- Sara?

Ştia ce dorea, desigur; voia să-i spună că şi ea îl iubea, dar mărturisirea lui o uluise total, împingându-i gândurile în plin tumult. Oare îl iubea, sau nu simţea decât o dorinţă strict fizică, pe care să şi-o poată astâmpăra şi apoi uita? Cu un zâmbet cam tulbure, îi spuse:

- Şi când te gândeşti că dacă şoferul ăla de camion nu-mi ciocnea maşina, n-ar fi trebuit să călătorim împreună şi poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Spre surprinderea ei, Alex făcu o mutră cam spăşită.

- A, da, şoferul de camion...

îi luă mâna şi începu să se joace cu degetele ei.

- Mă tem că am să-ţi mărturisesc ceva despre asta...
- Să-mi mărturiseşti? întrebă nedumerită Sara.
- Da. înţelegi, l-am plătit pe camionagiu ca să-ţi ciocnească maşina. N-aveam de gând să

stau într-un hotel aşteptând până găseai tu de cuviinţă să iei legătura cu mine, aşa că m-am hotărât să mă asigur.
în ochii Sarei scăpără un moment indignarea, dar imediat izbucni în râs.

- Cred că ar fi trebuit să ghicesc! E exact genul de şmecherie pe care o faci tu ca să-ţi atingi scopurile, dar pe-atunci încă nu te cunoşteam atât de bine încât să-mi dau seama.
Se aplecă să-şi ridice geanta şi scoase ceva din ea.
- De vreme ce se pare că suntem la ora mărturisirilor, cred că-ţi datorez şi eu una.
Cu o privire răutăcioasă spre el, desfăcu palma, arătându-i un obiect înfăşurat într-un şerveţel.
Intrigat, Alex desfăcu şerveţelul, în care găsi o şaibă de metal cam unsuroasă.
- Asta ce mai e?
- E de la bateria maşinii, îi explică Sara. Am scos-o, ca să am un pretext să te aştept.
- Şi dacă mă hotăram să rămân la Appleberry şi nu mai veneam după tine?
Cu voce cam nesigură, îi răspunse:
- Ăsta era un risc pe care a trebuit să mi-l asum.
- Dar dacă nu veneam... te-ai fi întors la Appleberry? Da, Sara? insistă el.
Sara îşi mută privirea.
- Nu... nu ştiu.

Apoi zâmbi.

- Dar nu contează, pentru că ai venit.

Intinzându-se spre el, îl sărută uşor pe gură.

- Iubito...

Glasul lui Alex era întretăiat.

- Am să suflu cu aur şaiba asta şi-am să-i montez un diamant, ca s-o porţi ca inel de logodnă.

Sub mâinile lui, Sara se încordă.

- Inel de logodnă?

Alex îi puse un deget lung sub bărbie şi-i ridică faţa, ca s-o privească în ochi.

- Desigur. Ne vom căsători imediat ce se poate aranja.

- Să ne căsătorim? Dar credeam că vrei doar să...

- Să ce?

Expresia lui deveni uimită.

- Dumnezeule mare, chiar credeai că voiam doar să mă culc cu tine? Ce fel de om mă crezi? Nici nu e de mirare că mi-a fost atât de greu să te aduc la ordine. Nu, prostuţa mea mică şi fermecătoare, intenţiile mele sunt strict onorabile. Ne vom căsători, şi nu într-o ceremonie de cinci minute la oficiul stării civile, adăugă el ferm. O să avem o nuntă ca-n poveşti, cu toate rudele şi prietenii urându-ne fericire. Vreau ca toată lumea să ştie cât de mult însemni pentru mine.

Şi o mângâie pe obraz cu o mână blândă, făcând-

o să se înfioare de emoţie.
Sfârşit
* * *